

R.L. STINE

ΑνατριχίλεςTM

Γιατί μπορεί
να πραγματοποιηθεί...

ΠΡΟΣΕΧΕ ΠΡΙΝ ΚΑΝΕΙΣ ΜΙΑ ΕΥΧΗ...

ΚΕΔΡΟΣ

Ανατριχίλες

**ΠΡΟΣΕΧΕ ΠΡΙΝ
ΚΑΝΕΙΣ ΜΙΑ ΕΥΧΗ...**

R.L. STINE

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΟΚΟΔΗΜΟΣ**

ΚΕΔΡΟΣ

ISBN 960-04-1128-X

Τίτλος του πρωτοτύπου:

R.L. STINE: *GOOSEBUMPS*® «Be careful what you wish for...»

© Copyright © 1993 by Parachute Press, Inc.

*All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
555 Broadway, New York, NY 10012, USA*

GOOSEBUMPS® and *ANATPIXIAES*® and logos are trademarks
and / or registered trademarks of Parachute Press, Inc.

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 1996

Η Τζούντιθ Μπέλγουντ μού 'βαλε τρικλοποδιά την ώρα των Μαθηματικών.

Είδα το άσπρο αθλητικό παπούτσι της να ξεπροβάλλει απότομα στο διάδρομο ανάμεσα στα θρανία. Αλλά ήταν πολύ αργά.

Κρατώντας ανοιχτό το ντοσιέ μου, προχωρούσα προς τον πίνακα για να λύσω ένα πρόβλημα. Κοίταξα τα ορνιθοσκαλίσματά μου στο ντοσιέ. Ο γραφικός μου χαρακτήρας είναι για κλάματα.

Πριν προλάβω να σταματήσω, είδα το άσπρο παπούτσι να ξεπροβάλλει στο διάδρομο. Σκόνταψα, έπεσα κάτω και χτύπησα στα γόνατα και στους αγκώνες. Φυσικά, όλα τα χαρτιά πετάχτηκαν απ' το ντοσιέ μου και σκόρπισαν τριγύρω.

Στην τάξη δημιουργήθηκε πανδαιμόνιο. Όλοι γελούσαν και χαχάνιζαν καθώς αγωνιζόμουν να σηκωθώ. Η Τζούντιθ και η φίλη της, η Άννα Φροστ, γελούσαν πιο δυνατά απ' όλους.

Προσγειώθηκα πάνω στο ευαίσθητο σημείο του

αγκώνα μου, και ο πόνος απλώθηκε σ' ολόκληρο το κορμί μου. Ενώ προσπαθούσα να σηκωθώ και να μαζέψω τα χαρτιά μου, ήμουν σίγουρη ότι είχα κοκκινίσει σαν παντζάρι.

«Τα κατάφερες τέλεια, Σαμ!» μου φώναξε η Άννα, ενώ ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

«Θέλουμε ένα ριπλέι!» φώναξε κάποιος άλλος.

Σήκωσα το βλέμμα μου και είδα μια θριαμβευτική λάμψη στα πανέμορφα πράσινα μάτια της Τζούντιθ.

Είμαι το πιο ψηλό κορίτσι στην τάξη μου. Ή, μάλλον, όχι. Είμαι το ψηλότερο παιδί της έκτης. Είμαι τουλάχιστον πέντε πόντους πιο ψηλή κι απ' το φίλο μου, τον Κόρι Μπλιν, που είναι το ψηλότερο αγόρι της τάξης μου.

Είμαι επίσης το πιο άχαρο πλάσμα στον κόσμο. Το ότι είμαι ψηλή και λεπτή δε σημαίνει πως πρέπει να είμαι και χαριτωμένη. Και πραγματικά, δεν είμαι.

Μα γιατί γίνεται τέτοιο πανδαιμόνιο όταν σκοντάφτω στο καλάθι των σκουπιδιών ή όταν μου πέφτει ο δίσκος στο εστιατόριο ή όταν μου βάζουν τρικλοποδιά την ώρα των Μαθηματικών;

Η Τζούντιθ και η Άννα είναι δυο κακόβουλα πλάσματα. Αυτό είν' όλο.

Ξέρω ότι πίσω απ' την πλάτη μου και οι δυο τους με φωνάζουν “λελέκι”. Μου το είπε ο Κόρι.

Και η Τζούντιθ πάντα γελάει και λιγάκι με τ' όνομά μου, που είναι Σαμάνθα Μπερντ*. «Γιατί δεν πε-

* Μπερντ, στα ελληνικά σημαίνει πουλί.

τάς, πουλί μου;» μου λέει κάθε λίγο και λιγάκι. Μετά, αυτή και η Άννα ξεκαρδίζονται στα γέλια, λες κι άκουσαν το πιο αστείο ανέκδοτο.

«Γιατί δεν πετάς, πουλί μου;»

Χα χα! Ας γελάσω...

Ο Κόρι λέει ότι η Τζούντιθ με ζηλεύει. Αλλά αυτό είναι ανόητο. Θέλω να πω ότι δεν υπάρχει λόγος να με ζηλεύει η Τζούντιθ. Μπορεί να μην έχει το ύψος μου, αλλά, για δώδεκα χρόνων κορίτσι, έχει το ιδανικό ανάστημα. Είναι χαριτωμένη κοπέλα. Έχει αθλητικό παράστημα, είναι πραγματικά όμορφη, έχει απαλή άσπρη επιδερμίδα, μεγάλα πράσινα μάτια και κατσαρά κοκκινωπά μαλλιά που φτάνουν ως τους ώμους της.

Επομένως, γιατί να με ζηλεύει;

Νομίζω πως ο Κόρι απλώς προσπαθεί να με κάνει να νιώσω καλύτερα, αλλά δεν τα καταφέρνει καθόλου.

Τελικά, μάζεψα τα χαρτιά μου και τα 'βαλα βιαστικά στο ντοσιέ μου. Η Σάρον με ρώτησε αν ήμουν καλά. (Η Σάρον είναι η δασκάλα μου. Στο σχολείο μας, συνηθίζουμε να φωνάζουμε τους δασκάλους μας με το μικρό τους όνομα.)

Μουρμούρισα πως ήμουν καλά, άσχετα αν ο αγκώνας μου με πονούσε φριχτά. Και σαν να μην έφτανε αυτό, πήγα στον πίνακα και αντέγραψα το πρόβλημα.

Η κιμωλία έτριζε, και όλοι δυσανασχετούσαν και διαμαρτύρονταν. Δεν ξέρω τι συμβαίνει με την κιμωλία. Όποτε γράφω στον πίνακα, η κιμωλία τρίζει.

Εδώ που τα λέμε, δεν είναι δα και *τίποτα* σπουδαίο. Ή μήπως *είναι*;

Άκουσα την Τζούντιθ να με σχολιάζει ψιθυριστά στην Άννα, αλλά δεν κατάλαβα τι έλεγε. Γύρισα, τις κοίταξα και είδα πως με κοίταζαν και κρυφογελούσαν.

Και το χειρότερο είναι ότι δεν μπορούσα να λύσω το πρόβλημα. Είχα κάνει κάποιο λάθος στην εξίσωση, αλλά δεν καταλάβαινα ακριβώς τι.

Η Σάρον με πλησίασε με τα χέρια σταυρωμένα, και προσπάθησε να βρει πού είχα κάνει λάθος.

Και φυσικά, η Τζούντιθ σήκωσε το χέρι της και φώναξε: «Σάρον, βρήκα το λάθος. Η Μπερντ δεν ξέρει πρόσθεση. Τέσσερα και δύο κάνει έξι, κι όχι πέντε».

Ένωσα πάλι το πρόσωπό μου να κοκκινίζει.

Αραγε πού θα βρισκόμουν αν δεν υπήρχε η Τζούντιθ στην τάξη για ν' αραδιάζει τα λάθη μου μπροστά σ' όλους;

Όλοι άρχισαν να γελάνε. Γελούσαν με τη Σαμάνθα, τον περίγελο της τάξης. Το νούμερο της τάξης.

Το χέρι μου έτρεμε καθώς έσβηνα το ανόητο λάθος μου κι έγγραφα τους σωστούς αριθμούς.

Είχα γίνει *έξω φρενών*. Με την Τζούντιθ και με τον εαυτό μου.

Παρ' όλ' αυτά, κράτησα την ψυχραιμία μου κι επέστρεψα στο θρανίο μου. Ούτε που γύρισα να κοιτάξω την Τζούντιθ καθώς περνούσα από δίπλα της.

Την ψυχραιμία μου την κράτησα ως την ώρα των Οικοκυρικών.

Μετά τα πράγματα χειροτέρεψαν.

2

Τη δασκάλα που μας κάνει Οικοκυρικά τη λένε Δάφνη. Μου αρέσει. Είναι μια γελαστή, εύσωμη γυναίκα, με κάμποσα προγούλια και εκπληκτική αίσθηση του χιούμορ.

Κυκλοφορεί η φήμη πως η Δάφνη μάς βάζει να φτιάχνουμε κέικ, πίτες και κουλουράκια για να μπορεί να τα τρώει όλα μόνη της, όταν τελειώνει το μάθημα και φεύγουμε.

Προσωπικά, πιστεύω πως αυτό είναι κακοήθεια. Δεν αποκλείεται, όμως, να υπάρχει και κάποια δόση αλήθειας.

Κάνουμε το μάθημα των Οικοκυρικών αμέσως μετά το μεσημεριανό φαγητό, και γι' αυτό ποτέ δεν είμαστε πεινασμένοι. Εδώ που τα λέμε, τα περισσότερα απ' όσα φτιάχνουμε είναι για πέταμα, οπότε, μόλις τελειώνει το μάθημα, τα αφήνουμε όλα μες στην τάξη και φεύγουμε.

Πάντα περιμένω με ανυπομονησία την ώρα των Οικοκυρικών. Απ' τη μια, επειδή η Δάφνη είναι ευ-

χάριστος άνθρωπος, κι απ' την άλλη, επειδή τα Οικοκυρικά είναι το μόνο μάθημα για το οποίο δεν έχουμε δουλειά για το σπίτι.

Το μόνο κακό στην όλη υπόθεση είναι ότι και στα Οικοκυρικά έχω μαζί μου την Τζούντιθ.

Στην τραπεζαρία είχαμε μια μικρή διαμάχη. Φρόντισα να καθίσω σε μια γωνιά, όσο πιο μακριά της μπορούσα. Παρ' όλ' αυτά, την άκουσα που είπε σε δυο παιδιά της δευτέρας γυμνασίου: «Η Μπερντ προσπάθησε να πετάξει την ώρα των Μαθηματικών».

Όλοι γέλασαν και με κοίταξαν.

«Έπεσα γιατί μου έβαλες τρικλοποδιά, Τζούντιθ!» της φώναξα θυμωμένη. Εκείνη την ώρα το στόμα μου ήταν γεμάτο, και, καθώς φώναξα, μου έπεσε η μπουκιά απ' το στόμα.

Αυτό στάθηκε αφορμή για να γελάσουν και πάλι εις βάρος μου.

Η Τζούντιθ είπε κάτι, αλλά δεν μπόρεσα να το ακούσω μες στη φασαρία και στα γέλια. Εκείνη μου γελούσε ειρωνικά και κουνούσε κοροϊδευτικά το κεφάλι της.

Σηκώθηκα να πάω κοντά της. Δεν ξέρω τι είχα στο νου μου να της κάνω. Ήμουν όμως τόσο θυμωμένη, που δε σκεφτόμουν καθαρά.

Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή ήρθε και κάθισε απέναντί μου ο Κόρι. Ακούμπησε το σακίδιο με το φαγητό του στο τραπέζι και κάθισε στην καρέκλα, με το γνωστό μάγκικο τρόπο του.

«Πόσο κάνει τέσσερα και δύο;» αστειεύτηκε.

«Σαράντα δύο», του είπα, παίρνοντας ένα βαριεστημένο ύφος. «Αλήθεια, πιστεύεις την Τζούντιθ;» τον ρώτησα πικραμένη.

«Φυσικά και την πιστεύω. Η Τζούντιθ δεν είναι όποια κι όποια», μου είπε ανοίγοντας το σακίδιο με το φαγητό του.

«Τι σημαίνει αυτό;» τον ρώτησα κοφτά.

Ανασήκωσε τους ώμους, κι έσκασε ένα χαμόγελο. «Ξέρω 'γω;»

Ο Κόρι είναι αρκετά συμπαθητικό παιδί. Έχει σκούρα καστανά μάτια, μια κάπως μακριά μύτη κι ένα αστείο, και μαζί παράξενο, χαμόγελο.

Έχει μακριά μαλλιά, αλλά δεν τα χτενίζει ποτέ. Γι' αυτό και δε βγάζει ποτέ το καπέλο του. Είναι ένα καπέλο της ομάδας Ορλάντο Μάτζικ, άσχετα αν δε γνωρίζει την ομάδα και δεν ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Απλώς του αρέσει αυτό το καπέλο.

Έριξε μια ματιά στο σακίδιό του και στραβομουτσούνιασε.

«Πάλι;» τον ρώτησα, ενώ σκούπιζα το στόμα και το σαγόνι μου με μια πετσέτα.

«Δυστυχώς», μου είπε στενοχωρημένος, καθώς έβγαζε και πάλι το ίδιο φαγητό που του έδινε κάθε μέρα ο πατέρας του. Ένα τοστ με τυρί κι ένα πορτοκάλι.

«Γιατί κάθε μέρα σου δίνει ο πατέρας σου το ίδιο φαγητό;» τον ρώτησα. «Δεν του έχεις πει ότι ως την ώρα που θα το φας κρυώνει και δεν τρώγεται;»

«Του το είπα», απάντησε ο Κόρι, κόβοντας το μισό τοστ, που άρχισε να το περιεργάζεται σαν να

’βλεπε για πρώτη φορά τέτοιο πράγμα. «Μου είπε ότι περιέχει τις πρωτεΐνες που χρειάζεται κάθε παιδί της ηλικίας μου.»

«Πώς είναι δυνατόν να σε ωφελήσουν αυτές οι πρωτεΐνες, όταν πετάς το τοστ στα σκουπίδια;»

Ο Κόρι χαμογέλασε παράξενα. «Μα δεν του έχω πει ότι το πετάω στα σκουπίδια!» Έβαλε το τοστ στο σακιδιό του και άρχισε να καθαρίζει το πορτοκάλι του.

«Πάνω στην ώρα ήρθες», του είπα αποτελειώνοντας το σάντουιτς που έτρωγα. «Ότι ετοιμαζόμουν να πάω να σκοτώσω την Τζούντιθ.»

Γυρίσαμε κι οι δυο προς τη μεριά της. Εκείνη την ώρα, η Τζούντιθ και δυο μαθήτριες της δευτέρας γυμνασίου γελούσαν. Μάλιστα, η μια απ’ αυτές κρατούσε ένα γνωστό περιοδικό, το *People*, και τους έδειχνε κάποια φωτογραφία.

«Δε χρειάζεται να τη σκοτώσεις», μου είπε ψύχραιμα, ενώ συνέχιζε να καθαρίζει το πορτοκάλι του. «Θα βρεις τον μπελά σου.»

Γέλασα περιφρονητικά. «Αστειεύεσαι; Αν τη σκοτώσω, θα μου δώσουν και βραβείο!»

«Αν σκοτώσεις την Τζούντιθ, η ομάδα σου του μπάσκετ δεν πρόκειται να νικήσει σε κανέναν αγώνα», είπε ο Κόρι, έχοντας συγκεντρωμένη την προσοχή του στο πορτοκάλι.

«Τι ανοησίες είναι αυτές που λες;» του είπα, και του πέταξα το αλουμινόχαρτο που το είχα κάνει μπαλάκι. Τον χτύπησε στο στήθος και μετά έπεσε κάτω.

Είχε δίκιο σ' αυτό που έλεγε. Η Τζούντιθ ήταν η καλύτερη παίκτρια της ομάδας μας. Ήταν η *μόνη* καλή παίκτρια. Ήξερε να κάνει πολύ καλές ντρίπλες, χωρίς να μπερδεύεται η μπάλα στα πόδια της, και ήταν πολύ εύστοχη στα σουτ.

Εγώ, φυσικά, ήμουν η *χειρότερη* παίκτρια της ομάδας.

Το παραδέχομαι. Άλλωστε, όπως ήδη έχω πει, είμαι εντελώς αδέξια.

Στην πραγματικότητα, δεν ήθελα να με βάλουν στην ομάδα. Ήξερα πως θα τα 'κανα θάλασσα.

Αλλά η Έλεν – η προπονήτρια της ομάδας μπάσκετ κοριτσιών – επέμενε πως έπρεπε να είμαι κι εγώ στην ομάδα.

«Σαμάνθα, με τέτοιο ύψος που έχεις», μου είχε πει, «*πρέπει να παίζεις μπάσκετ. Εσύ είσαι γεννημένη γι' αυτό το άθλημα.*»

Βέβαια, είμαι γεννημένη. Είμαι γεννημένη αδέξια.

Δεν μπορώ να σουτάρω. Ούτε τα φάουλ δεν μπορώ να σουτάρω εύστοχα. *Ειδικά* τα φάουλ.

Ακόμα κι όταν τρέχω μόνη μου, μπερδεύομαι, σκοντάφτω και πέφτω. Οι παλάμες μου, σε αντίθεση με το υπόλοιπο σώμα μου, είναι μικρές, κι έτσι δεν είμαι καθόλου καλή στις πάσες ή στο πιάσιμο της μπάλας.

Νομίζω ότι η Έλεν έχει καταλάβει το λάθος της: *Το ύψος δεν είναι το παν!*

Τώρα όμως δεν της είναι εύκολο να με βγάλει απ' την ομάδα. Έτσι, συνεχίζω να παίζω. Στην προπόνη-

ση κουράζομαι πολύ. Εξακολουθώ να πιστεύω πως, με τον καιρό, θα βελτιωθώ. Να χειροτερέψω, αποκλείεται.

Κι αν η Τζούντιθ δεν ήταν τόσο καλή στο μπάσκετ...

Κι αν μου φερόταν λίγο πιο ευγενικά...

Αλλά, όπως είπε πριν από λίγο ο Κόρι, «η Τζούντιθ δεν είναι όποια κι όποια». Κάθε φορά στην προπόνηση μου βάζει τις φωνές και με κάνει να νιώθω νάνος, πράγμα που μερικές φορές θα το προτιμούσα!

«Μπερντ, δεν παρατάς το μπάσκετ και να πας να πετάξεις;»

Αν μου το ξαναπεί αυτό, θα της σπάσω τα μούτρα. Ειλικρινά.

«Τι σκέφτεσαι, Σαμ;» με ρώτησε ο Κόρι, διακόπτοντας τις σκέψεις μου.

«Την Τζούντιθ, φυσικά», ψέλλισα. «Την τέλεια Τζούντιθ.»

«Για στάσου, ένα λεπτό», μου είπε, καθώς έκοβε το πορτοκάλι στα δυο. «Κι εσύ είσαι καλή σε ορισμένα πράγματα.»

«Μη μου πεις! Σε τι είμαι καλή; Στο ότι είμαι ψηλή;»

«Όχι.» Έβαλε μια φέτα πορτοκάλι στο στόμα του. Ποτέ μου δεν έχω δει κάποιον να αργεί τόσο για να φάει ένα πορτοκάλι! «Κι εσύ είσαι έξυπνη. Και αστεία.»

«Είμαι όλα αυτά;» του είπα προβληματισμένη.

«Και πολύ γενναιόδωρη», πρόσθεσε. «Τόσο γεν-

ναιόδωρη, μάλιστα, που θα μου δώσει τα τσιπς σου.» Μου πήρε τα τσιπς πριν προλάβω να τα τραβήξω μακριά του.

Το *ήξερα* πως κάπου το πήγαινε, με τόσες φιλοφρονήσεις που μου έκανε.

Τον κοίταζα που καταβρόχθιζε τα τσιπς μου. Ούτε ένα δε μου άφησε.

Μετά, χτύπησε το κουδούνι, κι έφυγα βιαστικά για την αίθουσα των Οικοκυριών.

Η δασκάλα μας έβαλε να φτιάξουμε μια αρκετά δύσκολη πουτίγκα. Όλα τα κορίτσια στεκόμασταν γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, κοντά στο φούρνο, και η καθεμιά μας είχε μπροστά της μια μεγάλη λεκάνη.

Εγώ ανακάτενα τα υλικά μου και, κατά κάποιον τρόπο, είχα αρχίσει να διασκεδάζω με το χαρακτηριστικό ήχο της μακριάς ξύλινης κουτάλας στο ανακάτεμα των υλικών.

Τα χέρια μου κολλούσαν. Φαίνεται πως, χωρίς να το καταλάβω, είχα πασαλειφτεί. Κάποια στιγμή, σταμάτησα για να τα σκουπίσω στην ποδιά μου.

Νομίζω πως ήμουν πολύ προσεχτική. Στο τραπέζι, μπροστά μου, είχαν πέσει λίγες μόνο σταγόνες από το μείγμα της πουτίγκας.

Τελείωσα το ανακάτεμα και, μόλις σήκωσα το κεφάλι, αντίκρισα την Τζούντιθ.

Ομολογώ πως ξαφνιάστηκα λιγάκι, γιατί κανονικά θα 'πρεπε να βρίσκεται στην άλλη άκρη της αίθουσας, κοντά στα παράθυρα. Συνήθως φροντίζουμε να κρατάμε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απόσταση μεταξύ μας.

Το χαμόγελο της Τζούντιθ μού φάνηκε παράξενο.
Καθώς με πλησίαζε, προσποιήθηκε ότι σκόνταψε.

Αλήθεια! Προσποιήθηκε ότι σκόνταψε!

Το αποτέλεσμα ήταν να χυθεί πάνω στα παπούτσια μου όλο το μείγμα της λεκάνης.

Πάνω στα ολοκαίνουρια παπούτσια μου.

«Α!» είπε.

Αυτό μόνο. Ένα «α!» και τίποτα περισσότερο.

Κοίταξα τα ολοκαίνουρια παπούτσια μου, που είχαν πασαλειφτεί με το κίτρινο μείγμα της πουτίγκας.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή βγήκα εκτός εαυτού.

Έβγαλα μια θυμωμένη κραυγή και μετά όρμησα ν' αρπάξω την Τζούντιθ απ' το λαιμό.

Δεν ήταν κάτι που το είχα σχεδιάσει. Νομίζω πως ό,τι έκανα το έκανα πάνω σε μια στιγμή τρέλας.

Έπιασα το λαιμό της Τζούντιθ με τα δυο μου χέρια και άρχισα να τον σφίγγω.

Μα να λερώσει τα ολοκαίνουρια παπούτσια μου!

Η Τζούντιθ προσπάθησε να αντιδράσει και επιχείρησε να βάλει τις φωνές. Με τράβηξε απ' τα μαλλιά και δοκίμασε να με γδάρει με τα νύχια της.

Εγώ όμως την κρατούσα απ' το λαιμό και συνέχισα για λίγο να ουρλιάζω σαν αγριεμένη τίγρη.

Επενέβη η Δάφνη, για να μας χωρίσει.

Με τράβηξε απ' τους ώμους και μπήκε ανάμεσά μας, για να μην μπορεί καμιά μας να αγγίξει την άλλη.

Η ανάσα μου ακουγόταν δυνατή, λαχανιασμένη, και το στήθος μου ανεβοκατέβαινε σαν τρελό.

«Σαμάνθα! Τι πήγες να κάνεις;» Νομίζω πως αυτή

που με ρωτούσε, σε έξαλλη κατάσταση, ήταν η Δάφνη.

Δεν μπορώ να πω ότι καταλάβαινα τι συνέβαινε. Στ' αυτιά μου έφτανε ένα δυνατό βουητό, σαν να βρισκόμουν κοντά σε καταρράκτη. Μάλλον ήταν απ' το θυμό μου.

Πριν καλά καλά το συνειδητοποιήσω, είχα απομακρυνθεί από το τραπέζι και έβγαινα τρέχοντας απ' την αίθουσα. Μόλις βγήκα στον έρημο διάδρομο, σταμάτησα.

Δεν ήξερα τι να κάνω. Ήμουν τόσο θυμωμένη...

Αν ήταν στο χέρι μου να κάνω σε κάποιον ένα μεγάλο κακό, θα το έκανα στην Τζούντιθ! Μου ερχόταν να τη σκοτώσω.

Πού να φανταστώ πως σύντομα η επιθυμία μου θα πραγματοποιούνταν!

3

Η Δάφνη μάς έπεισε εμένα και την Τζούντιθ να δώσουμε τα χέρια, να ζητήσουμε συγγνώμη η μια απ' την άλλη, και μετά με οδήγησε στην αίθουσα. Έπρεπε να την ακούσω. Ή θα το δεχόμουν, ή, αλλιώς, θα με απέβαλλαν από το σχολείο.

«Στ' αλήθεια, ήταν ατύχημα», ψέλλισε η Τζούντιθ. «Εσένα, Μπερντ, ποιο είναι το πρόβλημά σου;»

Σπουδαίος τρόπος για να ζητήσεις συγγνώμη!

Παρ' όλ' αυτά, της έσφιξα το χέρι, για να συμπιλωθούμε. Δεν είχα καμία διάθεση να καλέσουν τους γονείς μου στο σχολείο επειδή η κόρη τους αποπειράθηκε να πνίξει μια συμμαθήτριά της.

Μετά το τέλος των μαθημάτων, πήγα, με κρύα καρδιά, στο γήπεδο, για προπόνηση. Ήξερα, πως αν δεν πήγαινα, η Τζούντιθ θα διέδιδε σ' όλους ότι με είχε φοβίσει.

Τελικά, πήγα μόνο και μόνο επειδή ήξερα ότι η Τζούντιθ δεν ήθελε να πάω. Και νομίζω πως αυτός ήταν ένας πολύ καλός λόγος.

Εκτός αυτού, είχα ανάγκη αυτή την προπόνηση. Ήθελα να τρέξω πάνω κάτω στο γήπεδο, για να ξεθυμάνω. Ήθελα να γίνω μούσκεμα στον ιδρώτα και να ξεχάσω την απογοήτευσή μου που δεν κατάφερα τελικά να πνίξω την Τζούντιθ.

«Ελάτε να τρέξουμε μερικές φορές το γύρο του γηπέδου», πρότεινε η Έλεν.

Κάποια κορίτσια μουρμούρισαν βαριεστημένα, αλλά εγώ δεν αντέδρασα. Αρχισα μάλιστα να τρέχω προτού η Έλεν δώσει το παράγγελμα μ' ένα σφύριγμα.

Φορούσαμε όλες σορτσάκι και αμάνικο μακό φανελάκι. Η Έλεν φορούσε γκριζα φόρμα, που ήταν φαρδιά σε όλα τα σημεία που δε χρειαζόταν. Είχε ατίθασα κόκκινα μαλλιά και ήταν τόσο λεπτή, που έμοιαζε με οδοντογλυφίδα.

Η Έλεν δεν είχε ιδιαίτερα αθλητικό στιλ. Μας είπε ότι ανέλαβε την προπόνηση της ομάδας μπάσκετ των κοριτσιών επειδή είχε ανάγκη τα επιπλέον χρήματα που της έδιναν.

Μετά την προθέρμανση με το τρέξιμο, η προπόνησή μας κινήθηκε μέσα στα συνηθισμένα πλαίσια.

Η Τζούντιθ και η Άννα έκαναν πάσες η μια στην άλλη. Και οι δυο τους έκαναν πολλά σουτ.

Οι άλλες κοπέλες προσπάθησαν να τις συναγωνιστούν.

Εγώ προσπαθούσα να μένω απαρατήρητη.

Μέσα μου έβραζα ακόμα γι' αυτό που μου είχε κάνει η Τζούντιθ στο μάθημα των Οικοκυρικών και ήθελα όσο το δυνατόν λιγότερες επαφές τόσο μαζί

της όσο και με τα άλλα κορίτσια. Πραγματικά, ήμουν πολύ κακόκεφη.

Όσο όμως έβλεπα την Τζούντιθ να καρφώνει την μπάλα στο καλάθι με άψογο στιλ και να κάνει ένα σωρό άλλες θεαματικές κινήσεις, δεν μπορούσα με τίποτα να ησυχάσω.

Χωρίς να το θέλω, τα πράγματα χειροτέρεψαν.

Η Άννα μού έκανε μια πάσα. Αντέδρασα νωχελικά, με αποτέλεσμα να με χτυπήσει η μπάλα στο μέτωπο και να μου ξεφύγει.

«Κουνήσου, Μπερντ!» άκουσα την Έλεν να μου φωνάζει.

Άρχισα να τρέχω. Προσπάθησα να μη δείξω την απογοήτευσή μου που έχασα άδικα την πρώτη μου ευκαιρία στο παιχνίδι.

Μετά από λίγα λεπτά, είδα την μπάλα να 'ρχεται προς το μέρος μου και άκουσα την Τζούντιθ να λέει: «Έλα, λελέκι, πιάσ' την μπάλα».

Από πείσμα που με είπε “λελέκι” έτσι απροκάλυπτα, έβαλα τα δυνατά μου κι έπιασα την μπάλα. Άρχισα να κάνω ντρίπλες προς την μπασκέτα. Ξαφνικά, ήρθε η Άννα και μου έκλεψε την μπάλα. Αμέσως μετά έκανε ένα άλμα και σούταρε προς το καλάθι. Παραλίγο να το πετύχει.

«Πολύ ωραίο κλέψιμο, Άννα!» φώναξε η Έλεν.

Βράζοντας από θυμό, γύρισα προς την Τζούντιθ. «Πώς με είπες προηγουμένως;»

Εκείνη έκανε ότι δε με άκουσε.

Η Έλεν σφύριξε και μας έδωσε το παράγγελμα ν' αρχίσουμε τις γρήγορες ντρίπλες.

Εγώ, όπως πάντα, υστερούσα σ' αυτό τον τομέα. Μπορεί να είχα μεγάλο διασκελισμό, αλλά δεν κατάφερνα να κρατάω την μπάλα μέχρι το σουτ.

Χρειάζομαι εξάσκηση στις αργές επιθέσεις, σκέφτηκα.

Παρακαλούσα μέσα μου το Θεό να με βοηθήσει, ώστε ν' αποφύγω τα ειρωνικά σχόλια της Τζούντιθ και της Άννας. Απ' την αγωνία μου, είχα γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

Δέχτηκα μια πάσα από την Άννα, έκανα ντρίπλες κάτω απ' την μπασκέτα και σουτάρα. Αστούχησα. Τόσο πολύ μάλιστα, που η μπάλα ούτε καν ακούμπησε στο ταμπλό.

Η αστοχία μου συνοδεύτηκε από τα γέλια των συμμαθητριών μου. Η Τζούντιθ και η Άννα γελούσαν, όπως πάντα, με το δικό τους τρόπο. «Αυτή είναι βολή!» είπε η Τζούντιθ, και όλες γέλασαν με το αστείο της.

Μετά από είκοσι λεπτά, η Έλεν σφύριξε, σταματήσαμε, και μας έδωσε το επόμενο παράγγελμα. «Χωριστείτε σε δύο ομάδες και παίξτε έναν αγώνα.»

Αναστέναξα και σκούπισα τον ιδρώτα από το μέτωπό μου. Αυτή τη φορά έβαλα τα δυνατά μου. Πρόσεχα πολύ, για να μην τα κάνω πάλι θάλασσα. Κατά βάθος όμως ήμουν πολύ απογοητευμένη.

Μετά από λίγο, κι ενώ συνεχιζόταν ο αγώνας, η Τζούντιθ κι εγώ διεκδικήσαμε σε κάποια φάση την μπάλα.

Όπως έσκυβα να πιάσω την μπάλα, το γόνατο της

Τζούντιθ σηκώθηκε και με χτύπησε δυνατά στο στήθος. Ένωσα έναν πόνο σαν μαχαιριά.

Ο πόνος απλώθηκε σ' ολόκληρο το κορμί μου.

Προσπάθησα να φωνάξω, αλλά δεν μπορούσε να βγει φωνή απ' το στόμα μου.

Έβγαλα έναν αλλόκοτο ήχο, κάτι ανάμεσα σε βογκητό και γρύλισμα σκύλου, και συνειδητοποίησα πως δεν μπορούσα ν' αναπνεύσω.

Όλα γύρω μου έγιναν κόκκινα. Πολύ κόκκινα.

Μετά έγιναν όλα μαύρα.

Κατάλαβα πως είχε φτάσει το τέλος μου.

4

Φαντάζομαι πως δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα απ' το να σου κοπεί η ανάσα. Σου προκαλεί πραγματικά πολύ φόβο. Προσπαθείς ν' ανασάνεις και δεν μπορείς. Στο μεταξύ, ο πόνος αρχίζει να γίνεται πιο έντονος, και τον νιώθεις σαν μπαλόνη που φουσκώνει μες στο στήθος σου.

Πραγματικά νόμισα πως θα πέθαινα.

Φυσικά, μετά από λίγα λεπτά έγινα τελείως καλά. Βέβαια, αισθανόμουν ακόμα μια μικρή ζαλάδα, αλλά ήμουν καλά.

Η Έλεν επέμενε να με μεταφέρουν τα κορίτσια στα αποδυτήρια. Όπως ήταν φυσικό, ανάμεσα σ' αυτές που προσφέρθηκαν ήταν και η Τζούντιθ. Καθώς περπατούσαμε, μου ζήτησε συγγνώμη. Μου είπε πως ήταν πράγματι ατύχημα και πως έγινε κατά λάθος.

Δεν είπα τίποτα. Δεν ήθελα να μου ζητήσει συγγνώμη. Δεν ήθελα να της μιλήσω καθόλου. Το μόνο που ήθελα ήταν να την πνίξω.

Αυτή τη φορά, μια για πάντα.

Θέλω να πω, πόσα μπορεί ν' αντέξει κανείς μέσα σε μια μέρα; Η Τζούντιθ μού είχε βάλει τρικλοποδιά την ώρα των Μαθηματικών, είχε λερώσει τα καινούρια μου παπούτσια την ώρα των Οικοκυρικών, και με είχε ρίξει αναίσθητη την ώρα της προπόνησης.

Ήμουν τώρα υποχρεωμένη να χαμογελάσω και να δεχτώ τη συγγνώμη της;

Ποτέ. Ούτε σ' ένα εκατομμύριο χρόνια!

Μπήκα στα αποδυτήρια με τα πόδια μου να τρέμουν, το κεφάλι σκυμμένο, και τα μάτια κατεβασμένα χαμηλά.

Όταν κατάλαβε ότι δεν ήμουν διατεθειμένη να δεχτώ την ψεύτικη συγγνώμη της, θύμωσε. *Αν είναι δυνατόν!* Απ' τη μια, με χτυπάει με το γόνατό της στο στήθος, κι απ' την άλλη, θυμώνει κι από πάνω!

«Μπερντ, γιατί δε δοκιμάζεις να πετάξεις;» μου είπε χαμηλόφωνα, κι έφυγε κουνιστή και λυγιστή, για το γήπεδο.

Άλλαξα ρούχα, χωρίς να κάνω ντους. Μετά μάζεψα τα πράγματά μου, βγήκα απ' το κτίριο και πήρα το ποδήλατό μου.

Αυτό, στ' αλήθεια, είναι η τελευταία σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, σκέφτηκα, καθώς έβγαζα το ποδήλατό μου απ' το πάρκιν του σχολείου.

Είχε περάσει περίπου μισή ώρα. Ο ουρανός ήταν γεμάτος από γκριζα σύννεφα. Λίγο αργότερα, ένιωσα τις πρώτες ψιχάλες να πέφτουν πάνω μου.

Δεν πρόκειται ν' ανεχτώ τίποτε άλλο, σκέφτηκα.

Μένω δύο τετράγωνα πιο κάτω απ' το σχολείο, αλλά εκείνη την ώρα δεν ήθελα να γυρίσω σπίτι.

Ήθελα να πάω μια βόλτα με το ποδήλατό μου, για να ξεχαστώ. Ένιωθα την ανάγκη να φύγω και να μη γυρίσω πίσω ποτέ.

Ήμουν θυμωμένη, ταραγμένη, κι έτρεμα ολόκληρη. Προπάντων όμως ήμουν θυμωμένη.

Χωρίς να δώσω σημασία στις ψυχάλες, ανέβηκα στο ποδήλατό μου και πήρα την αντίθετη από το σπίτι μου κατεύθυνση. Προσπερνούσα τα σπίτια, χωρίς να τους δίνω σημασία. Δεν έβλεπα τίποτα. Όλες οι εικόνες ήταν θολές και συγκεχυμένες.

Έκανα πετάλι όλο και πιο γρήγορα. Μου άρεσε τόσο πολύ που απομακρυνόμουν απ' το σχολείο, που έφευγα μακριά απ' την Τζούντιθ!

Η βροχή δυνάμωνε, αλλά αυτό δε με πείραζε. Άρχισα να οδηγώ, με το πρόσωπό μου στραμμένο προς τον ουρανό. Οι ψυχάλες ήταν κρύες και δροσίζαν το ξαναμμένο δέρμα μου.

Όταν κατέβασα τα μάτια, είδα πως είχα φτάσει ήδη στο δάσος του Τζέφερς, που χωρίζει τη γειτονιά μου από τη διπλανή.

Ανάμεσα στα πανύψηλα αιωνόβια δέντρα, με τα κλαδιά τους γυμνά από φύλλα – τόσο μόνα και μελαγχολικά! – περνούσε ένα φιδωτό μονοπάτι.

Στο μεταξύ, ο ουρανός όλο και σκοτείνιαζε, ενώ τα μαύρα σύννεφα είχαν κατέβει πολύ χαμηλά. Ξαφνικά, είδα μια αστραπή που φώτισε ολόκληρο τον ουρανό.

Αποφάσισα να πάρω το δρόμο για το σπίτι.

Καθώς γύριζα όμως, είδα ότι κάποιος βρισκόταν μπροστά μου.

Μια γυναίκα!

Τα 'χασα. Τι ζητούσε τέτοια ώρα μες στο δάσος;

Μισοέκλεισα τα μάτια μου για να τη δω καλύτερα, μιας και η βροχή είχε στο μεταξύ δυναμώσει. Δεν ήταν νέα, αλλά ούτε ηλικιωμένη. Τα μάτια της ήταν μαύρα, και το πρόσωπό της χλομό. Τα πυκνά μαύρα μαλλιά της έπεφταν, ελεύθερα, πάνω στους ώμους της.

Τα ρούχα της φαίνονταν κάπως παλιομοδίτικα. Ένα φανταχτερό κόκκινο μάλλινο σάλι ήταν ριγμένο στους ώμους της, ενώ η μακριά μαύρη φούστα της έφτανε ως τον αστράγαλο.

Τα μάτια της φάνηκαν ν' αστράφτουν μόλις συνάντησαν τα δικά μου.

Φαινόταν ταραγμένη.

Θα 'πρεπε να το είχα βάλει στα πόδια.

Θα 'πρεπε να είχα φύγει από κοντά της όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Μακάρι να 'ξερα ότι...

Κι όμως, δεν έφυγα. Δεν έκανα την παραμικρή προσπάθεια να φύγω.

Αντί γι' αυτό, της χαμογέλασα. «Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;» τη ρώτησα.

5

Η γυναίκα με κοίταζε παράξενα. Κατάλαβα ότι προσπαθούσε να με ψυχολογήσει.

Κατέβηκα απ' τη σέλα και στήριξα το ποδήλατο ανάμεσα στα πόδια μου. Στο μεταξύ, η βροχή είχε δυναμώσει πολύ. Χοντρές, κρύες σταγόνες έπεφταν στο μονοπάτι.

Ξαφνικά θυμήθηκα πως το αδιάβροχό μου είχε και κουκούλα. Την άνοιξα και τη φόρεσα.

Ο ουρανός πήρε ένα μολυβί χρώμα. Τα γυμνά κλαδιά των δέντρων άρχισαν να σφυρίζουν απ' τον αέρα που φυσούσε.

Η γυναίκα με πλησίασε. Μου έκανε εντύπωση η χλομάδα της. Έμοιαζε με φάντασμα. Τα βαθιά, μαύρα μάτια της εξακολουθούσαν να με κοιτάζουν επίμονα.

«Νομίζω πως έχασα το δρόμο μου», μου είπε. Διαπίστωσα έκπληκτη, ότι είχε φωνή γριάς, αδύναμη και τρεμάμενη.

Την κοίταξα καλύτερα. Τα μαλλιά της είχαν μου-

σκέψει και είχαν κολλήσει πάνω στο κεφάλι της. Μου ήταν αδύνατον να προσδιορίσω την ηλικία της. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι από είκοσι μέχρι και εξήντα χρονών!

«Αυτή εδώ είναι η λεωφόρος Μοντρούζ», της φώναξα. Η βροχή έπεφτε δυνατά, και δεν μπορούσα να καταλάβω αν με άκουγε. «Και μάλιστα, η λεωφόρος Μοντρούζ τελειώνει εδώ, στο δάσος.»

Κούνησε σκεπτικά το κεφάλι της, ζαρώνοντας τα χλομά χείλη της. «Θέλω να πάω στην οδό Μάντισον», μου είπε. «Νομίζω πως έχασα τελείως τον προσανατολισμό μου.»

«Πράγματι, η οδός Μάντισον είναι πολύ μακριά από δω. Είναι προς εκείνη την κατεύθυνση.» Της έδειξα.

Δάγκωσε το κάτω χείλι της. «Συνήθως μπορώ και προσανατολίζομαι», μου είπε φοβισμένα, με την τρεμάμενη φωνή της, και τύλιξε καλύτερα το σάλι της γύρω από τους αδύνατους ώμους της.

«Η οδός Μάντισον απέχει κάμποσο από δω», της είπα, και ανατρίχιασα. Η βροχή ήταν κρύα. Ανυπομονούσα να γυρίσω στο σπίτι μου και να φορέσω στεγνά ρούχα.

«Μπορείς να με πας ως εκεί;» με ρώτησε, πιάνοντάς με απ' το μπράτσο.

Τα 'χασα. Το χέρι της ήταν παγωμένο, σαν πάγος!

«Μπορείς να με πας ως εκεί;» επανέλαβε και με κοίταξε επίμονα. «Θα σου είμαι ευγνώμων.»

Παρ' όλο που είχε τραβήξει το χέρι της, εγώ ακόμα ένιωθα παγωμένο το μπράτσο μου.

Γιατί δεν έτρεξα να φύγω;

Γιατί δεν πήρα το ποδήλατό μου για να απομακρυνθώ όσο πιο γρήγορα μπορούσα;

«Ευχαρίστως, να σας δείξω πού είναι», της είπα.

«Σ' ευχαριστώ, γλυκιά μου», μου είπε χαμογελώντας. Στο μάγουλό της σχηματίστηκε ένα λακκάκι. Είχε μια γοητεία που θύμιζε κάποια άλλη, μακρινή εποχή.

Κατέβηκα απ' το ποδήλατό μου και, κρατώντας το απ' το τιμόνι, άρχισα να το τσουλάω. Η γυναίκα ήρθε δίπλα μου, φτιάχνοντας το σάλι της. Παρ' όλο που περπατούσε στη μέση του δρόμου, το βλέμμα της δεν έλεγε να ξεκολλήσει από πάνω μου.

Στο μεταξύ, η βροχή συνέχιζε να πέφτει. Είδα άλλη μια αστραπή να φωτίζει το μολυβή ουρανό. Ο αέρας, που στο μεταξύ είχε δυναμώσει, άρχισε ν' ανοίγει και να κλείνει με θόρυβο τις άκρες του αδιάβροχού μου.

«Μήπως περπατάω πολύ γρήγορα;» τη ρώτησα.

«Όχι, καλή μου. Σε προλαβαίνω», μου απάντησε χαμογελώντας. Στον έναν ώμο της είχε κρεμασμένη μια μικρή μοβ τσάντα και προσπαθούσε να την προστατέψει από τη βροχή.

Κάτω απ' τη μακριά της φούστα φορούσε μαύρες μπότες. Πρόσεξα πως οι μπότες είχαν στο πλάι κάτι μικρά κουμπιά. Καθώς βαδίζαμε, ακούγονταν τα τακούνια της.

«Να με συγχωρείς που σ' έβαλα σ' αυτόν τον κόπο», μου είπε, μ' έναν μορφασμό.

«Μην το σκέφτεστε», της απάντησα. Αυτό που κά-

νω, σκέφτηκα, είναι η καλή πράξη που πρέπει να κάνουν όλα τα καλά παιδιά καθημερινά. Σκούπισα μια σταγόνα που έπεσε στη μύτη μου.

«Λατρεύω τη βροχή», μου είπε, σηκώνοντας ψηλά τις παλάμες της για να βραχούν. «Αν δεν έπεφτε η βροχή, πώς θα ξεπλένονταν για να φύγει το κακό;»

Παράξενη λογική, σκέφτηκα. Ψέλλισα κάποια απάντηση, αλλά την ίδια στιγμή αναρωτιόμουν για ποιο κακό μιλούσε.

Τα μακριά μαύρα μαλλιά της είχαν μουσκέψει τελείως, αλλά δεν έδειχνε να ενοχλείται καθόλου. Περπατούσε με γρήγορα και σταθερά βήματα, κουνώντας το ένα της χέρι, ενώ με το άλλο προστάτευε τη μοβ τσάντα της.

Μετά από μερικά τετράγωνα, το ποδήλατο μού γλίστρησε κι έπεσε κάτω. Ενώ έπεφτε, το πετάλι μού έγδαρε το γόνατο.

Τι αδέξια που είμαι! σκέφτηκα.

Σήκωσα το ποδήλατο κι άρχισα να το τσουλάω όπως και πριν. Στο μεταξύ, το γόνατό μου πονούσε. Έτρεμα ολόκληρη. Ο αέρας άλλαξε κατεύθυνση, και τώρα η βροχή έπεφτε στο πρόσωπό μου.

Τι ζητάω εγώ εδώ πέρα; αναρωτήθηκα.

Η γυναίκα συνέχισε την πορεία της, σκεφτική. «Τι βροχή κι αυτή!» είπε κοιτάζοντας προς τον ουρανό. «Είσαι πολύ ευγενική που δέχτηκες να με βοηθήσεις με τέτοιο καιρό.»

«Δεν είναι και τόσο μακριά απ' τον προορισμό μου», της απάντησα ευγενικά. *Μόνο οχτώ ή δέκα τετράγωνα!*

«Κι εγώ δεν ξέρω πώς θα 'φτανα ως εδώ μόνη μου», είπε κουνώντας το κεφάλι της. «Και να σκεπτείς πως νόμιζα ότι είχα πάρει τη σωστή κατεύθυνση. Μετά, μόλις έφτασα σ' αυτό το δάσος...»

«Κοντεύουμε», της είπα.

«Πώς σε λένε;» με ρώτησε ξαφνικά.

«Σαμάνθα», της είπα. «Αλλά όλοι με φωνάζουν Σαμ.»

«Εμένα με λένε Κλαρίσα. Εγώ είμαι η γυναίκα με την κρυστάλλινη σφαίρα.»

Δεν ήμουν σίγουρη πως είχα ακούσει καλά τη δεύτερη φράση. Προβληματίστηκα για λίγο, αλλά μετά την ξέχασα.

Ξαφνικά, κατάλαβα πως ήταν αργά. Οι γονείς μου θα είχαν γυρίσει απ' τη δουλειά τους. Ακόμα κι αν δεν είχαν γυρίσει, ο Ρον, ο αδερφός μου, θα ήταν σίγουρα στο σπίτι και θα αναρωτιόταν πού βρισκόμουν.

Ένα αυτοκίνητο ερχόταν προς το μέρος μας, με τα φώτα του αναμμένα. Σκέπασα τα μάτια μου με το ένα μου χέρι, για ν' αποφύγω τα φώτα του, και παρ'αλίγο να μου ξαναπέσει το ποδήλατο.

Η γυναίκα εξακολούθωσε να περπατάει στη μέση του δρόμου. Τραβήχτηκα ακόμη πιο πέρα, για να μπορεί να έρθει κι εκείνη στην άκρη. Η γυναίκα όμως δεν έδωσε την παραμικρή σημασία. Συνέχισε την πορεία της, χωρίς ν' αλλάξει ύφος, παρ' όλο που τα φώτα του αυτοκινήτου έπεφταν πάνω στο πρόσωπό της.

«Προσεξτε!» της φώναξα.

Δεν ξέρω αν μ' άκουσε τελικά.

Το αυτοκίνητο έκανε έναν απότομο ελιγμό, για να την αποφύγει, και ο οδηγός κορνάρισε μόλις την προσπέρασε.

Εκείνη μου χαμογέλασε καλοσυνάτα και συνέχισε να περπατάει. «Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου να νοιάζεσαι για κάποιον που σου είναι τελείως άγνωστος!» μου είπε.

Ξαφνικά, άναψαν τα φώτα του δρόμου. Τώρα γυάλιζε κι ο βρεγμένος δρόμος. Όλα γυάλιζαν. Οι θάμνοι, οι φράχτες, το χορτάρι, τα πεζοδρόμια... Όλα φαίνονταν εξωπραγματικά.

«Φτάσαμε. Αυτή εδώ είναι η οδός Μάντισον», της είπα, δείχνοντάς της την πινακίδα του δρόμου. *Επιτέλους!* σκέφτηκα.

Ήθελα να την αποχαιρετήσω και ν' απομακρυνθώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Μια αστραπή φώτισε τα πάντα τριγύρω. Αυτή τη φορά η βροντή ακούστηκε πιο κοντά.

Τι απαίσια μέρα κι η σημερινή, σκέφτηκα αναστενάζοντας.

Μετά, θυμήθηκα την Τζούντιθ.

Ολόκληρη η μέρα ξετυλίχτηκε ξαφνικά στο νου μου. Ένιωσα ένα κύμα θυμού να με παρασέρνει.

«Προς τα πού είναι η ανατολή;» με ρώτησε, και η τρεμάμενη φωνή της έδιωξε τις πικρές σκέψεις μου.

«Η ανατολή;» Κοίταξα προς τις δύο κατευθύνσεις, προσπαθώντας να διώξω την Τζούντιθ απ' το μυαλό μου. Τελικά, της έδειξα.

Ξαφνικά άρχισε να φυσάει πιο δυνατά. Έσφιξα

το ποδήλατο με περισσότερη δύναμη.

«Είσαι πολύ καλή», μου είπε, καθώς τύλιγε τους ώμους της με το σάλι της. Το βλέμμα της καρφώθηκε μες στο δικό μου. «Πολύ καλή. Σήμερα, λίγοι νέοι είναι καλοί σαν κι εσένα.»

«Σας ευχαριστώ», της απάντησα. Η παγωνιά μ' έκανε και πάλι να ανατριχιάσω. «Λοιπόν... Γεια σας.» Ετοιμάστηκα να ανεβώ στο ποδήλατό μου.

«Περίμενε», με παρακάλεσε. «Θέλω να σου ξεπληρώσω τη χάρη που μου έκανες.»

«Δεν πειράζει», ψέλλισα. «Δεν είναι ανάγκη. Δεν υπάρχει λόγος.»

«Θέλω να σ' το ξεπληρώσω», επέμενε. Μ' έπιασε πάλι απ' το μπράτσο. Κι αυτή τη φορά ένιωσα την ίδια παγωνιά.

«Ήσουν τόσο ευγενική μαζί μου», μου είπε πάλι. «Πολύ ευγενική, παρ' όλο που σου ήμουν τελείως άγνωστη.»

Προσπάθησα ν' απελευθερώσω το χέρι μου, αλλά ξαφνιάστηκα όταν διαπίστωσα ότι μ' έσφιγγε πολύ δυνατά. «Δε χρειάζεται να μ' ευχαριστείτε», της είπα.

«Θέλω να σ' το ξεπληρώσω», είπε και πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό μου, ενώ εξακολουθούσε να με κρατάει. «Ξέρεις, μπορώ, αν θέλεις, να πραγματοποιήσω τρεις επιθυμίες σου.»

6

Αυτή είναι τρελή, σκέφτηκα.

Κοίταξα επίμονα τα μαύρα μάτια της. Το νερό της βροχής έσταζε απ' τα μαλλιά της και κατηφόριζε στα χλομά της μάγουλα. Ένιωθα την παγωνιά του χεριού της, παρ' όλο που με είχε πιάσει πάνω απ' το μανίκι του αδιάβροχού μου.

Η γυναίκα αυτή είναι τρελή, σκέφτηκα πάλι.

Επί είκοσι λεπτά περπατούσα μες στη βροχή παρέα με μια τρελή.

«Μπορώ να σου πραγματοποιήσω τρεις επιθυμίες», μου είπε πάλι η γυναίκα, χαμηλώνοντας τη φωνή της, λες και δεν ήθελε να την ακούσουν.

«Σας ευχαριστώ, αλλά δε θέλω. Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου», της είπα, τραβώντας το χέρι μου και γυρίζοντας προς το ποδήλατό μου.

«Μπορώ να σου πραγματοποιήσω τρεις επιθυμίες», μου ξαναείπε. «Ό,τι μου ζητήσεις θα γίνει.» Τράβηξε τη μοβ τσάντα που είχε κρεμασμένη στον ώμο της κι έβγαλε προσεχτικά κάτι από μέσα. Ήταν

μια κρυστάλλινη σφαίρα, με έντονο κόκκινο χρώμα, στο μέγεθος ενός μεγάλου πορτοκαλιού. Παρ' όλο που γύρω μας ήταν σκοτεινά, η σφαίρα γυάλιζε.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας», της είπα, καθώς σκούπιζα το νερό απ' τη σέλα του ποδηλάτου μου. «Προς το παρόν όμως δεν έχω τίποτα να σας ζητήσω.»

«Σε παρακαλώ. Άφησέ με να σου ξεπληρώσω την εξυπηρέτηση που μου 'κανες», επέμεινε, και σήκωσε ψηλά την κρυστάλλινη σφαίρα. Η παλάμη της ήταν μικρή και χλομή, όπως και το πρόσωπό της, ενώ τα δάχτυλά της ήταν κοκαλιάρικα. «Θέλω να σου το ξεπληρώσω.»

«Ξέρετε, η μητέρα μου θ' ανησυχεί», της είπα, κοιτάζοντας και προς τις δύο πλευρές του δρόμου.

Δε φαινόταν κανένας.

Δεν υπήρχε κανένας για να με προστατέψει απ' αυτή την παρανοϊκή γυναίκα, αν τελικά γινόταν επικίνδυνη.

Όμως πόσο τρελή είναι; αναρωτήθηκα. Μπορεί όντως να γίνει επικίνδυνη; Μήπως θα την εκνεύριζα, αν δε δεχόμουν την προσφορά της;

«Δεν αστειεύομαι», μου είπε, λες κι είχε διαβάσει τις σκέψεις μου. «Αυτά που θα μου ζητήσεις θα πραγματοποιηθούν. Σ' το υπόσχομαι.» Έκλεισε τα μάτια της. Ξαφνικά, η κόκκινη γυάλινη σφαίρα έλαμψε περισσότερο. «Σαμάνθα, πες μου την πρώτη επιθυμία σου.»

Την κοίταξα σκεφτική. Κρύωνα, πεινούσα και ήμουν λιγάκι φοβισμένη. Ήθελα να γυρίσω στο σπί-

τι μου και να φορέσω στεγνά ρούχα.

Κι αν δε μ' άφηνε να φύγω, τι θα 'κανα;

Τι θα 'κανα αν δεν κατάφερνα ν' απαλλαγώ απ' αυτήν; Κι αν με ακολουθούσε κι έφτανε ως το σπίτι μου;

Κοίταξα άλλη μια φορά το δρόμο δεξιά κι αριστερά. Στα περισσότερα σπίτια είχαν ανάψει τα φώτα. Θα μπορούσα ίσως να τρέξω και να πάω στο κοντινότερο σπίτι για να ζητήσω βοήθεια, αν χρειαζόταν.

Τελικά, έκρινα πως ίσως θα 'ταν ευκολότερο να παίξω το παιχνίδι της και να δεχτώ να της πω μια επιθυμία.

Αυτό ίσως να την ικανοποιούσε, και μετά θα μ' άφηνε να φύγω για να γυρίσω στο σπίτι μου.

«Πες μου την πρώτη σου επιθυμία, Σαμάνθα», μου είπε με επιτακτικό ύφος. Τα μαύρα μάτια της είχαν πάρει μια κόκκινη λάμψη και είχαν γίνει σαν την κρυστάλλινη σφαίρα που κρατούσε στο χέρι της.

Ξαφνικά, μου φάνηκε πολύ μεγάλη στην ηλικία. Αιωνόβια, θα 'λεγα. Το δέρμα της ήταν τόσο χλομό και τεντωμένο, που νόμιζα πως θα 'βλεπα από κάτω τα κόκαλα του κρανίου της.

Πάγωσα απ' το φόβο μου.

Δεν μπορούσα να σκεφτώ μια επιθυμία.

Μετά, άθελά μου, είπα: «Θα ήθελα να γίνω η πιο δυνατή παίκτρια στην ομάδα μου του μπάσκετ!»

Δεν ξέρω γιατί το είπα. Υποθέτω πως το είπα απερίσκεπτα, πάνω στα νεύρα μου. Ίσως επειδή είχα στο μυαλό μου την Τζούντιθ και όλα όσα μου είχαν συμβεί εκείνη την ημέρα.

Αυτή, τελικά, ήταν η πρώτη μου επιθυμία. Φυσικά, την επόμενη στιγμή ένιωσα πολύ ανόητη. Ήταν επιθυμία αυτή που διάλεξα; Δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο να ζητήσω;

Η γυναίκα δεν έδειξε να εκπλήσσεται.

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά κι έκλεισε για λίγο τα μάτια της. Η κρυστάλλινη σφαίρα πήρε ένα πιο έντονο κόκκινο χρώμα, ώσπου το ίδιο κόκκινο χρώμα τύλιξε κι εμένα. Μετά, σε κλάσματα δευτερολέπτου, έσβησε.

Η Κλαρίσα με ευχαρίστησε για άλλη μια φορά, έβαλε την κρυστάλλινη σφαίρα στην τσάντα της και άρχισε ν' απομακρύνεται βιαστικά.

Αναστέναξα ανακουφισμένη. Η χαρά μου που την είδα να φεύγει δεν περιγράφεται!

Ανέβηκα στο ποδήλατό μου, έστριψα, κι άρχισα να κάνω γρήγορα πετάλι, για να γυρίσω στο σπίτι μου.

Τι υπέροχα που τελείωσε η σημερινή μέρα! σκέφτηκα μελαγχολικά.

Είχα περάσει κάμποση ώρα παρέα με μια τρελή, και μάλιστα κάτω απ' τη βροχή.

Και η επιθυμία που εξέφρασα;

Ήξερα ότι ήταν μια τελείως ανόητη επιθυμία.

Ήξερα ότι δε θα χρειαζόταν ποτέ να την ξανασκεφτώ.

7

Τελικά, την ώρα που έτρωγα θυμήθηκα την επιθυμία που είχα εκφράσει.

Δεν μπορούσα με τίποτα να ξεχάσω το παράξενο κόκκινο χρώμα που είχε πάρει ξαφνικά εκείνη η κρυστάλλινη σφαίρα.

Η μητέρα μου προσπάθησε να με πείσει να φάω λίγο πουρέ ακόμα, αλλά εγώ δεν ήθελα. Τον είχε φτιάξει με έτοιμες νιφάδες πατάτας, που δεν έχουν γεύση πραγματικής πατάτας.

«Σαμ, αν θέλεις να μεγαλώσεις και να γίνεις δυνατή, πρέπει να τρως περισσότερο», μου είπε η μητέρα, κρατώντας σχεδόν κάτω απ' τη μύτη μου την πιατέλα με τον πουρέ.

«Μαμά, δε θέλω να μεγαλώσω άλλο!» της φώναξα. «Είμαι ήδη πιο ψηλή από σένα, και είμαι μόλις δώδεκα χρονών!»

«Σε παρακαλώ, μη φωνάζεις!» είπε ο πατέρας μου, καθώς έπαιρνε την πιατέλα με τα φασολάκια. Φασολάκια κονσέρβας. Η μητέρα μου γυρίζει αργά

απ' τη δουλειά της και δεν της μένει χρόνος να μαγειρέψει κάτι φρέσκο.

«Κι εγώ, στην ηλικία σου, ήμουν ψηλή», είπε η μητέρα μου, σκεφτική, ενώ έδινε την πιατέλα με τον πουρέ στον πατέρα μου.

«Και τότε μπήκες στο πλύσιμο;» είπε ο Ρον, χαχανίζοντας. Ο αδερφός μου νομίζει πως λέει έξυπνα αστεία.

«Εννοούσα ότι ήμουν ψηλή, για την ηλικία μου», είπε η μητέρα.

«Εγώ όμως είμαι πάρα πολύ ψηλή, για την ηλικία μου», γκρίνιαξα. «Είμαι πάρα πολύ ψηλή για οποιαδήποτε ηλικία!»

«Σε λίγα χρόνια δε θα μπορείς να το λες αυτό», μου είπε η μητέρα.

Όταν κοίταξε αλλού, έβαλα το χέρι μου κάτω απ' το τραπέζι κι έδωσα κάμποσα φασολάκια στον Πάνκιν. Ο Πάνκιν είναι ο σκύλος μας. Τρώει τα πάντα.

«Μήπως υπάρχουν άλλοι κεφτέδες;» ρώτησε ο πατέρας. Ήξερε πως υπήρχαν. Απλώς ήθελε να σηκωθεί η μητέρα για να τους φέρει.

Και πραγματικά, έτσι έγινε.

«Πώς πήγε η προπόνηση σήμερα;» με ρώτησε ο πατέρας.

Στραβομουτσούνιασα, κάνοντας μια χειρονομία που φανέρωνε απογοήτευση.

«Η Σαμ είναι πολύ ψηλή για να παίζει μπάσκετ», είπε ο Ρον με γεμάτο στόμα.

«Το μπάσκετ χρειάζεται δύναμη και αντοχή», παρατήρησε ο πατέρας. Μερικές φορές δεν μπορώ να

καταλάβω γιατί ο πατέρας μου λέει τα μισά απ' όσα θέλει να πει.

Τι περιμένει, δηλαδή, να πω εγώ σε μια τέτοια περιπτώση;

Ξαφνικά, θυμήθηκα την τρελή γυναίκα και την επιθυμία που είχα ζητήσει να μου πραγματοποιήσει. «Ρον, θέλεις να παίξουμε λιγάκι μετά το φαγητό;» ρώτησα τον αδερφό μου, ενώ ανακάτευα το φαγητό στο πιάτο μου.

Έχουμε μια μπασκέτα μπροστά απ' το γκαράζ και κάτι δυνατούς προβολείς στην αυλή, που κάνουν τη νύχτα μέρα. Πότε πότε, ο Ρον κι εγώ παίζουμε λίγο μπάσκετ μετά το φαγητό, έτσι, για να μην πάμε αμέσως για διάβασμα.

Ο Ρον κοίταξε προς το παράθυρο. «Σταμάτησε η βροχή;»

«Ναι. Πριν από μισή ώρα περίπου», του είπα.

«Ναι, αλλά θα 'χει πολλά νερά στην αυλή», δικαιολογήθηκε.

«Τα νερά δεν πρόκειται να επηρεάσουν την απόδοσή σου», του είπα γελώντας.

Ο Ρον είναι πραγματικά καλός στο μπάσκετ. Είναι γεννημένος αθλητής. Γι' αυτό και δεν τον ενδιαφέρει καθόλου να παίζει μαζί μου. Θα προτιμούσε να μείνει στο δωμάτιό του και να διαβάσει ένα βιβλίο. Οποιοδήποτε βιβλίο.

«Έχω πολύ διάβασμα», μου είπε, τακτοποιώντας τα γυαλιά του.

«Έλα να παίξουμε λιγάκι», τον παρακάλεσα.

«Κάν' της το χατίρι», είπε ο πατέρας. «Κι επί τη

ευκαιρία, μάθε της και μερικά πράγματα.»

Ο Ρον δέχτηκε, αλλά με κρύα καρδιά. «Εντάξει, αλλά μόνο για λίγο.» Κοίταξε πάλι προς το παράθυρο. «Θα γίνουμε μούσκεμα.»

«Θα φροντίσω να σου πάρω πετσέτα», του είπα χαμογελώντας.

«Μην αφήσετε τον Πάνκιν να βγει έξω», είπε η μητέρα. «Θα γίνει μούσκεμα και θα μου γεμίσει τη μοκέτα λάσπες.»

«Ειλικρινά, δεν μπορώ να καταλάβω τι σ' έπιασε τώρα και θέλεις να παίξουμε μπάσκετ», γκρίνιαξε ο Ρον.

Ήξερα πως ήταν ανόητο αυτό που ζήτησα, αλλά έπρεπε να βεβαιωθώ αν είχε πραγματοποιηθεί η επιθυμία μου.

Άραγε θα είχα γίνει, έτσι στα ξαφνικά, μια πολύ καλή παίκτρια;

Θα μπορούσα να πετύχω καλύτερο σκορ από το Ρον; Θα τα κατάφερνα, τελικά, να βάζω την μπάλα μέσα στο καλάθι;

Θα μπορούσα να κάνω ντρίπλες χωρίς να σκοντάφτω; Να πετάω την μπάλα εκεί που ήθελα; Θα μπορούσα να πιάνω την μπάλα χωρίς να μου γλιστράει απ' τα χέρια;

Στο μεταξύ, θύμωνα με τον εαυτό μου που σκεφτόμουν ακόμα την επιθυμία που είχα εκφράσει.

Ήταν πολύ ανόητη. Πραγματικά πολύ ανόητη!

Πίστεψες τελικά, έλεγα στον εαυτό μου, πως επειδή μια τρελή σου υπόσχεται να πραγματοποιήσει τρεις επιθυμίες σου, θα γίνει έτσι και πως απ' τη μια

στιγμή στην άλλη θα γίνεις ο Μάικλ Τζόρνταν;

Παρ' όλ' αυτά, δεν έβλεπα πότε να 'ρθει η ώρα να
παίξω με το Ρον.

Άραγε με περίμενε καμιά μεγάλη έκπληξη;

Πράγματι, με περίμενε μια έκπληξη.

Οι βολές που έριχνα στο καλάθι ήταν χειρότερες!

Στις δύο πρώτες βολές η μπάλα όχι μόνο δεν μπήκε στο καλάθι, αλλά έπεσε πίσω απ' το γκαράζ, και αναγκάστηκα να πάω να πιάσω την μπάλα περνώντας πάνω απ' το βρεγμένο γκαζόν.

«Βλέπω σε ωφέλησε η προπόνηση», μου είπε κοροϊδευτικά ο Ρον.

Του έδωσα μια δυνατή σπρωξιά στο στομάχι, με την μπάλα. Του άξιζε. Δεν ήταν καθόλου αστείο.

Ήμουν πάρα πολύ απογοητευμένη.

Προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι οι επιθυμίες δεν πραγματοποιούνται τόσο εύκολα, και ειδικότερα όσες εκφράζονται σε κάτι τρελές γυναίκες σαν κι εκείνη που συνάντησα στο δάσος.

Δεν μπορούσα όμως να μην την πιστέψω, αφού είχα ανάγκη να τονωθεί το ηθικό μου.

Εννοώ πως η Τζούντιθ, η Άννα και τα άλλα κορίτσια της ομάδας μού φέρονταν πολύ άσχημα. Θα

΄ταν πραγματικά υπέροχο να ΄παιζα στον αυριανό αγώνα με την ομάδα του σχολείου Τζέφερσον, και ξαφνικά να αναδεικνυόμουν το αστέρι της ομάδας.

Αστέρι; Χα χα!

Ο Ρον έκανε μια ωραία ντρίπλα και κατάφερε να βάλει ένα υπέροχο καλάθι. Πήρε μάλιστα και το ριμπάουντ, και μου ΄ριξε μια πάσα.

Η μπάλα ξέφυγε απ΄ τα χέρια μου και γλίστρησε προς το διαδρομάκι του κήπου. Έτρεξα να την πιάσω, αλλά γλίστρησα στο βρεγμένο τσιμέντο κι έπεσα με τα μούτρα μέσα σε μια λιμνούλα με νερό.

Σπουδαίο αστέρι είμαι!

Αντί για καλύτερα, παίζω χειρότερα! σκέφτηκα. Πολύ χειρότερα.

Ο Ρον με βοήθησε να σηκωθώ, και τίναξα από πάνω μου τα νερά.

«Εσύ επέμενες να παίξουμε μες στα νερά!» μου είπε.

Πάνω στα νεύρα μου, έπιασα την μπάλα, τον προσπάρησα και όρμησα προς το καλάθι.

Έπρεπε να βάλω αυτό το καλάθι. Έπρεπε!

Καθώς όμως ετοιμαζόμουν να σουτάρω, με πλησίασε ο Ρον. Έκανε ένα μεγάλο άλμα, σήκωσε τα χέρια του ψηλά κι έδιωξε μακριά την μπάλα.

«Όχι!» είπα απελπισμένη. «Μόνο αν γινόσουν σαν τον Κοντορεβιθούλη, θα μπορούσα να σε νικήσω!»

Γέλασε, κι έτρεξε να πιάσει την μπάλα.

Την ίδια στιγμή ένιωσα να τρέμει ολόκληρο το κορμί μου.

Τι έκανα; αναρωτήθηκα, κοιτάζοντας προς την πί-

σω αυλή, όπου ήταν σκοτεινά, και περιμένοντας το Ρον να 'ρθεί με την μπάλα. Μήπως, άθελά μου, είχα εκφράσει τη δεύτερη επιθυμία μου;

Δεν το 'θελα, είπα στον εαυτό μου, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Ήταν λάθος μου. Δεν ήταν πραγματική επιθυμία μου.

Μήπως, άθελά μου, έκανα τον αδερφό μου κοντό σαν τον Κοντορεβιθούλη;

Όχι. Αποκλείεται. Δεν είναι δυνατόν, έλεγα και ξανάλεγα, περιμένοντάς τον να φανεί.

Η πρώτη μου επιθυμία δεν είχε πραγματοποιηθεί. Οπότε δεν υπήρχε λόγος να περιμένω να εκπληρωθεί η δεύτερη.

Κοίταξα επίμονα προς την πίσω αυλή. Ήταν πολύ σκοτεινά. «Ρον, πού είσαι;»

Ξαφνικά είδα κάτι που μ' έκανε να τα χάσω. Είδα το Ρον να 'χει κοντύνει, στο ύψος του Κοντορεβιθούλη, όπως ακριβώς το είχα ευχηθεί!

Πάγωσα. Ένωσα τα πόδια μου να κόβονται.

Μετά, καθώς η μικρή φιγούρα ξεπρόβαλλε απ' το σκοτάδι, έβαλα τα γέλια.

«Πάνκιν! Πώς τα κατάφερες εσύ να βγεις έξω;»

Χάρηκα πάρα πολύ που τον είδα. Χάρηκα που δεν ήταν ο Ρον αυτός που νόμισα για Κοντορεβιθούλη. Πήρα στην αγκαλιά μου το σκύλο μας και τον έσφιξα δυνατά.

Φυσικά, με γέμιζε λάσπες, αλλά δε μ' ένοιαζε.

Σαμ, είσαι ανόητη, μάλωσα τον εαυτό μου, καθώς ο Πούνκιν προσπαθούσε να μου ξεφύγει. Η επιθυμία σου για το Ρον δεν πραγματοποιήθηκε, επειδή η Κλαρίσα δεν είναι εδώ με την κρυστάλλινη σφαίρα της.

Πρέπει να τα ξεχάσω όλα αυτά, σκέφτηκα. Είναι ανόητο. Θα τρελαθώ αν συνεχίσω να τα σκέφτομαι.

«Τι συμβαίνει; Πώς βγήκε αυτός έξω;» ρώτησε ο Ρον, καθώς εμφανίστηκε δίπλα στο γκαράζ κρατώντας την μπάλα.

«Φαίνεται πως ξεγλίστρησε κρυφά απ' τη μαμά»,

του είπα, σηκώνοντας αμήχανα τους ώμους μου.

Παίξαμε ακόμα λίγο. Έξω όμως έκανε κρύο, και είχε υγρασία. Για μένα τουλάχιστον, το παιχνίδι δεν είχε κανένα ενδιαφέρον.

Ούτε ένα καλάθι δεν έβαλα.

Τελειώσαμε, ρίχνοντας μια σειρά από ελεύθερες βολές. Φυσικά, ο Ρον κέρδισε εύκολα. Και πάλι δεν έβαλα ούτε ένα καλάθι.

Καθώς επιστρέψαμε στο σπίτι, ο Ρον με χτύπησε φιλικά στην πλάτη. «Φαντάστηκες πως θα με νικούσες;»

Έβγαλα μια κραυγή απελπισίας. Ξαφνικά ένιωσα την επιθυμία να του πω γιατί ένιωθα τόσο απελπισμένη και να του αποκαλύψω τα πάντα για την παράξενη εκείνη γυναίκα και για τις τρεις επιθυμίες.

Ούτε στους γονείς μου είχα μιλήσει για όλα αυτά. Η ιστορία ήταν τελείως ανόητη.

Παρ' όλ' αυτά, σκέφτηκα ότι ίσως στον αδερφό μου να μη φαινόταν ανόητη. «Ξέρεις, θα 'θελα να σου πω κάτι που μου συνέβη σήμερα τ' απόγευμα», του είπα, καθώς βγάζαμε τα βρεγμένα παπούτσια μας στην κουζίνα. «Δε θα πιστέψεις τι μου συνέβη. Άκου.»

«Δεν ευκαιρώ τώρα. Αργότερα», μου είπε, βγάζοντας τις κάλτσες του. «Έχω να μελετήσω τα μαθήματά μου.»

Έφυγε για το δωμάτιό του.

Καθώς ετοιμαζόμουν να πάω κι εγώ στο δωμάτιό μου, χτύπησε το τηλέφωνο. Το σήκωσα, πριν προλάβει να χτυπήσει δεύτερη φορά.

Ήταν ο Κόρι, που μου τηλεφωνούσε για να ρωτήσει πώς πήγε η προπόνησή μας μετά τα μαθήματα.

«Θαυμάσια», του είπα σαρκαστικά. «Υπέροχα. Ήμουν τόσο καλή, που θα με βγάλουν απ' την ομάδα.»

«Μα δεν είσαι βασική παίκτρια», μου υπενθύμισε. Φίλος να σου πετύχει!

Η Τζούντιθ προσπάθησε να μου βάλει τρικλοποδιά στην τραπεζαρία και την επόμενη μέρα. Αυτή τη φορά όμως κατάφερε να αποφύγω το πόδι της.

Προσπέρασα το τραπέζι της Τζούντιθ και βρήκα τον Κόρι, που στεκόταν, σχεδόν κρυμμένος, στη γωνία, κοντά στα καλάθια των σκουπιδιών. Είχε ήδη ανοίξει το σακίδιό του με το φαγητό και είχε ξινίσει τα μούτρα του.

«Πάλι σάντουιτς με τυρί;» τον ρώτησα, αφήνοντας τη χάρτινη σακούλα με το φαγητό μου στο τραπέζι.

«Πάλι σάντουιτς», ψέλλισε. «Κοίταξέ το. Τυρί να σου πετύχει! Το χειρότερο τυρί που βρήκε ο πατέρας μου. Και το αγόρασε για να μου φτιάχνει σάντουιτς.»

Ανοιξα το σοκολατούχο γάλα μου και τράβηξα την καρέκλα μου πιο κοντά. Στην άλλη άκρη της αίθουσας, μερικά αγόρια γελούσαν δυνατά κι έπαιζαν μ' ένα μπαλάκι. Ξαφνικά, το μπαλάκι έπεσε μέσα στη σούπα κάποιου παιδιού και όλοι ξέσπασαν σε γέλια.

Καθώς έβγαζα το σάντουιτς μου, μια σκιά έπεσε

πάνω στο τραπέζι. Κατάλαβα ότι κάποιος στεκόταν πίσω μου.

«Τζούντιθ, εσύ;» είπα έκπληκτη, γυρίζοντας το κεφάλι μου.

Με κοίταξε ειρωνικά. Φορούσε ένα πουλόβερ με λευκές και πράσινες ρίγες, κι ένα κυπαρισσί κοτλέ παντελόνι. «Μπερντ, θα 'ρθεις στον αγώνα μόλις τελειώσουμε τα μαθήματα;» με ρώτησε ψυχρά.

Αφησα κάτω το σάντουιτς. «Θα 'ρθω. Φυσικά και θα 'ρθω», της είπα, σαστισμένη από την ερώτηση.

«Οχ! Κάτι μου λέει πως θα χάσουμε.»

Η φίλη της Τζούντιθ, η Άννα, ήρθε ξαφνικά και στάθηκε δίπλα της. «Δε γίνεται ν' αρρωστήσεις ή να λείψεις;» μου είπε.

«Δεν αφήνετε τη Σαμ στην ησυχία της;» επενέβη θυμωμένος ο Κόρι.

«Θέλουμε οπωσδήποτε να νικήσουμε την ομάδα του Τζέφερσον», είπε η Άννα, αγνοώντας τον. Η Άννα είχε βάλει μπόλικο κραγιόν στα χείλη της. Απ' όλες τις συμμαθήτριάς μου, αυτή βαφόταν περισσότερο.

«Θα προσπαθήσω να κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ», της είπα, με σφιγμένα δόντια.

Γέλασαν κι οι δυο τους, λες κι είχα πει κανένα αστείο. Μετά έφυγαν κουνώντας το κεφάλι τους.

Και τι δε θα 'δινα για να πραγματοποιούνταν η ανόητη εκείνη επιθυμία που είχα εκφράσει στην Κλαρίσα! είπα μέσα μου.

Φυσικά όμως ήξερα ότι δεν επρόκειτο να πραγματοποιηθεί.

Φαντάστηκα πως με περίμενε μεγάλη γελοιοποίηση στον αγώνα.

Δεν μπορούσα όμως να φανταστώ πόσες εκπλήξεις μου επεφύλασσε τελικά αυτός ο αγώνας.

10

Ο αγώνας απ' την αρχή φαινόταν παράξενος.

Οι περισσότερες παίκτριες της αντίπαλης ομάδας πήγαιναν στην πέμπτη τάξη και ήταν αρκετά μικρόσωμες. Παρ' όλ' αυτά, ήταν πολύ καλά προπονημένες και ήξεραν πραγματικά τι ζητούσαν. Και το σημαντικότερο, είχαν πολλή ζωντάνια και πνεύμα συνεργασίας.

Καθώς προχωρούσαν προς το κέντρο του γηπέδου για την έναρξη του αγώνα, ένιωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι κι ένα μεγάλο βάρος στα πόδια.

Πραγματικά, αυτόν τον αγώνα τον φοβόμουν. Ήξερα πως θα τα 'κανα θάλασσα. Ήξερα ακόμα πως η Τζούντιθ και η Άννα θα φρόντιζαν να μου θυμίσουν πόσο κακή ήταν η απόδοσή μου και πόσο αρνητικά επηρέασα την ομάδα μας.

Γι' αυτό κι έτρεμα ολόκληρη μόλις άρχισε ο αγώνας. Κι όταν ο διαιτητής πέταξε την μπάλα ψηλά για το τζάμπολ, πήδηξα, την έπιασα, κι άρχισα να κάνω ντρίπλες και να κατευθύνομαι σε λάθος καλάθι!

Ευτυχώς, η Άννα μ' έπιασε και με γύρισε προς τα κει που έπρεπε, πριν προλάβω να πετάξω την μπάλα στο καλάθι μας! Άκουγα τις παίκτριες και των δύο ομάδων να γελάνε. Κοίταξα έξω απ' τον αγωνιστικό χώρο και είδα πως γελούσαν κι οι δύο προπονητές, η Έλεν και ο προπονητής της ομάδας του Τζέφερσον.

Το πρόσωπό μου άρχισε να κοκκινίζει. Ήθελα να παρατήσω αμέσως κάθε προσπάθεια και να χαθώ.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, όμως, είχα ακόμα την μπάλα στα χέρια μου.

Προσπάθησα να δώσω πάσα στην Τζούντιθ. Κατά λάθος πέταξα την μπάλα πολύ χαμηλά, και μια αντίπαλη παίκτρια μου την πήρε και άρχισε να κάνει ντρίπλες προς το καλάθι μας.

Δεν είχαν περάσει καλά καλά τα πρώτα δέκα δευτερόλεπτα, και εγώ ήδη είχα κάνει δύο λάθη!

Συνέχισα να παρηγορώ τον εαυτό μου, λέγοντας ότι δεν ήταν παρά ένα παιχνίδι, αλλά αυτό δε με βοήθησε καθόλου. Κάθε φορά που άκουγα κάποιον να γελάει, ήξερα ότι γελούσε μ' εμένα, που το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να επιτεθώ στο καλάθι της ομάδας μου!

Όταν κοίταξα για πρώτη φορά τον πίνακα του σκορ, είδα ότι η αντίπαλη ομάδα προηγούνταν με έξι μηδέν.

Ξαφνικά, η μπάλα ήρθε προς το μέρος μου. Άπλωσα τα χέρια μου για να την πιάσω, αλλά μου ξέφυγε. Την έπιασε μια συμπαίκτριά μου, έκανε ντρίπλες και μετά την πέταξε πάλι σ' εμένα.

Έριξα την πρώτη μου βολή. Η μπάλα χτύπησε στο

ταμπλό. Αυτό για μένα ήταν μεγάλη επιτυχία! Δυστυχώς δεν μπήκε στο καλάθι. Η αντίπαλη ομάδα πήρε το ριμπάουντ, και σε λίγο το σκορ ήταν οχτώ μηδέν υπέρ της αντίπαλης ομάδας.

Σήμερα παίζω χειρότερα από κάθε άλλη φορά! μονολόγησα εκνευρισμένη. Μετά, είδα την Τζούντιθ, που με αγριοκοίταζε απ' την άλλη άκρη του γηπέδου.

Τραβήχτηκα σε μια άκρη, μακριά απ' την μπασκέτα. Αποφάσισα να μείνω όσο το δυνατόν πιο μακριά απ' το επίκεντρο του αγώνα. Ίσως μ' αυτόν τον τρόπο δε θα ερχόμουν σε τόσο δύσκολη θέση.

Μετά από ένα πεντάλεπτο, ο αγώνας άρχισε να παίρνει μια παράξενη τροπή.

Το σκορ ήταν δώδεκα δύο εις βάρος της ομάδας μου.

Η Τζούντιθ έριξε μια πάσα. Σκοπός της ήταν να πετάξει την μπάλα στην Άννα, αλλά η βολή ήταν πολύ αδύναμη, και, μετά από μια αναπήδηση, η μπάλα κατέληξε στα χέρια μιας κοντόσωμης ξανθιάς παίκτριας της αντίπαλης ομάδας.

Είδα την Τζούντιθ να χασμουριέται καθώς την κυνηγούσε.

Σε λίγα δευτερόλεπτα η μπάλα ήταν ελεύθερη και κατευθυνόταν προς το κέντρο του γηπέδου. Η Άννα έκανε μια βαριεστημένη προσπάθεια να την πιάσει. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να προλάβει η ξανθιά αντίπαλη παίκτρια να πιάσει την μπάλα.

Η Άννα στεκόταν και την κοίταζε, ανάσαινε βαριά, ενώ απ' το μέτωπό της έσταζε ιδρώτας. Φαινό-

ταν εξαντλημένη, παρ' όλο που είχαμε παίξει μόνο πέντε λεπτά!

Οι παίκτριες της αντίπαλης ομάδας κυριαρχούσαν σ' όλα τα σημεία του γηπέδου, πετούσαν άνετα πάσες η μια στην άλλη, ενώ οι συμπαίκτριές μου στέκονταν και τις κοίταζαν σαν υπνωτισμένες.

«Άντε, κορίτσια!» φώναξε ξαφνικά η Τζούντιθ, προσπαθώντας να εμψυχώσει την ομάδα μας. Την είδα όμως να χασμουριέται και πάλι, καθώς πήγαινε προς την πλάγια γραμμή για την επαναφορά της μπάλας.

«Ελάτε, κορίτσια! Παίξτε καλύτερα!» φώναξε αυτή τη φορά η Έλεν. «Κουνήσου, Τζούντιθ! Δεν περπατάμε! Τρέχουμε!»

Η Τζούντιθ έριξε κι άλλη χλιαρή μπαλιά προς το γήπεδο. Η μπάλα όμως ξέφυγε απ' τα χέρια μιας αντίπαλης παίκτριας, την έπιασα εγώ κι άρχισα να κάνω ντρίπλες και να τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Λίγο πιο έξω απ' τη γραμμή βολής σταμάτησα, γύρισα, και άρχισα να ψάχνω για καμιά συμπαίκτρια, να της πετάξω την μπάλα.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, οι συμπαίκτριές μου ήταν αρκετά μακριά, περπατούσαν αργά και φαίνονταν κουρασμένες.

Καθώς οι αντίπαλες παίκτριες άρχισαν να μαζεύονται γύρω μου για να μου αποσπάσουν την μπάλα, έκανα μια βολή. Η μπάλα χτύπησε στο στεφάνι του καλαθιού και ξανάρθε στα χέρια μου.

Έτσι, μου δόθηκε η ευκαιρία να ρίξω άλλη μια

βολή. Κι αυτή τη φορά όμως αστόχησα.

Η Τζούντιθ σήκωσε τα χέρια της νωχελικά για να πιάσει το ριμπάουντ, αλλά τελικά η μπάλα τής ξέφυγε. Σήκωσε τα φρύδια της, απ' την έκπληξη, αλλά δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να κυνηγήσει την μπάλα.

Έπιασα την μπάλα, έκανα δύο ντρίπλες και, παρ' όλο που την τελευταία στιγμή κόντεψα να πέσω, έριξα μια βολή.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, η μπάλα αναπήδησε πάνω στο στεφάνι και τελικά μπήκε μες στο καλάθι.

«Μπράβο, Σαμ!» άκουσα την Έλεν να φωνάζει.

Οι συμπαίκτριές μου με χειροκρότησαν χλιαρά. Τις έβλεπα να κυνηγάνε τις αντίπαλες παίκτριες με χασμουρητά και αργές κινήσεις, λες κι ήταν υπνωτισμένες.

«Ελάτε, κορίτσια, κουνηθείτε!» άρχισε να μας παροτρύνει η Έλεν.

Οι φωνές της όμως δε φάνηκαν να βοηθούν.

Η Τζούντιθ παραπάτησε, σκόνταψε, κι έπεσε με τα γόνατα. Είδα, έκπληκτη, πως δε σηκώθηκε πάνω.

Η Άννα χασμουριόταν ασταμάτητα και κατευθυνόταν προς την μπάλα αργά, χωρίς να τρέχει.

Οι άλλες δυο συμπαίκτριές μου φαίνονταν κι εκείνες ζαλισμένες, καθώς κατέβαλαν άτονες προσπάθειες να φυλάξουν το καλάθι μας.

Η αντίπαλη ομάδα σκόραρε εύκολα.

Στο μεταξύ, η Τζούντιθ ήταν ακόμα πεσμένη στα γόνατα, με τα μάτια μισόκλειστα.

Τι στην οργή συμβαίνει; αναρωτήθηκα.

Ένα παρατεταμένο σφύριγμα διέκοψε τις σκέψεις μου. Χρειάστηκε κάμποση ώρα για να καταλάβω ότι η Έλεν είχε ζητήσει τάιμ άουτ.

«Ελάτε εδώ, κορίτσια!» μας φώναξε, κουνώντας τα χέρια της.

Πλησίασα γρήγορα την Έλεν. Γυρίζοντας πίσω, είδα την Τζούντιθ, την Άννα και τις άλλες συμπαίκτριές μου να περπατούν αργά, να χασμουριούνται, και να φαίνονται κουρασμένες.

Καθώς άκουγα την Έλεν να τους φωνάζει να περπατήσουν πιο γρήγορα, τις κοίταξα καλύτερα. Τότε ακριβώς συνειδητοποίησα, έκπληκτη, πως η επιθυμία μου είχε πραγματοποιηθεί!

11

«Κορίτσια, θα μου πείτε τι συμβαίνει;» μας είπε αυστηρά η Έλεν, μόλις μαζευτήκαμε γύρω της. Μας κοίταξε μία μία, και απ' το ύφος της κατάλαβα πως πραγματικά είχε ανησυχήσει.

Η Άννα έπεσε κάτω, κατάκοπη, με κρεμασμένους τους ώμους. Όλα έδειχναν πως δεν μπορούσε να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά.

Η Τζούντιθ στηρίχτηκε με την πλάτη στον τοίχο του γυμναστηρίου, ανέπνεε βαριά, και χοντρές σταγόνες ιδρώτα άρχισαν να κυλούν πάνω στο χλομό της μέτωπο.

«Κοιτάξτε να ζωντανέψετε λιγάκι, κορίτσια!» μας παρότρυνε η Έλεν, χτυπώντας τις παλάμες της. «Εγώ νόμιζα ότι αυτόν τον αγώνα τον περιμένατε πώς και πώς!»

«Νιώθω δυσφορία», παραπονέθηκε μια συμπαίκτριά μου. «Θέλω λίγο αέρα!»

«Εγώ νιώθω πολύ κουρασμένη», είπε μια άλλη συμπαίκτρια καθώς χασμουριόταν.

«Τι μας έπιασε όλες;» είπε η Άννα, που είχε ήδη ξαπλώσει στο δάπεδο.

«Κι εσύ δε νιώθεις καλά;» με ρώτησε η Έλεν.

«Όχι. Εγώ νιώθω περίφημα», της απάντησα.

Στο μεταξύ, η Τζούντιθ, που στεκόταν πίσω μου, προσπάθησε βογκώντας να τραβηχτεί απ' τον τοίχο.

Ο διαιτητής, κάποιος μαθητής του γυμνασίου που φορούσε μια ασπρόμαυρη ριγέ φανέλα αρκετά μεγάλη για το ανάστημά του, σφύριξε και μας έκανε νόημα να σηκωθούμε από κάτω.

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει», είπε η Έλεν αναστενάζοντας και κουνώντας το κεφάλι της. Βοήθησε την Άννα να σηκωθεί. «Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω.»

Εγώ όμως καταλάβαινα.

Καταλάβαινα πολύ καλά τι συνέβαινε.

Η επιθυμία μου είχε πραγματοποιηθεί. Δεν μπορούσα να το πιστέψω! Εκείνη η παράξενη γυναίκα είχε πράγματι κάποια μαγική δύναμη και τελικά είχε εκπληρώσει την επιθυμία μου.

Μόνο που δεν τα είχε καταφέρει με τον τρόπο που είχα φανταστεί.

Θυμόμουν πολύ καλά τα λόγια μου. Είχα ζητήσει να είμαι η πιο καλή παίκτρια της ομάδας μου. Αυτό σήμαινε πως ήθελα να με κάνει καλύτερη παίκτρια.

Εκείνη όμως είχε περιορίσει τη δύναμη των άλλων!

Εγώ εξακολουθούσα να είμαι η πιο αδέξια παίκτρια, όπως πάντα. Ούτε τώρα μπορούσα να κάνω καλές ντρίπλες, να δώσω μια σωστή πάσα ή να κάνω μια επιτυχημένη βολή.

Κι όμως, ήμουν η πιο δυνατή παίκτρια της ομάδας!

Πώς είχα φερθεί τόσο ανόητα; Τα 'βαλα με τον εαυτό μου καθώς κατευθυνόμουν προς τον αγωνιστικό χώρο. Οι επιθυμίες ποτέ δεν πραγματοποιούνται όπως τις θέλεις.

Όταν έφτασα στο κέντρο του γηπέδου, γύρισα πίσω, και είδα την Τζούντιθ, την Άννα και τις άλλες συμπαίκτριές μου να έρχονται σέρνοντας τα πόδια τους και με τους ώμους κρεμασμένους.

Πρέπει να ομολογήσω πως μου άρεσε κάπως αυτό το θέαμα.

Εννοώ πως ένιωθα πάρα πολύ καλά. Ήταν να βλέπεις και να λυπάσαι.

Κάτι τέτοιο το χρειάζονταν η Τζούντιθ και η Άννα, σκέφτηκα. Προσπάθησα να μη γελάσω βλέποντάς τις να παίρνουν βαριεστημένα τις θέσεις τους. Φαίνεται όμως πως χαμογελούσα λιγάκι.

Ο διαιτητής σφύριξε για την έναρξη του δευτέρου ημιχρόνου. Η Τζούντιθ και μια παίκτρια της αντίπαλης ομάδας πήδηξαν για το ριμπάουντ.

Η αντίπαλη παίκτρια πήδηξε ψηλά, ενώ η Τζούντιθ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια. Αυτό φάνηκε απ' το μορφασμό της.

Παρ' όλ' αυτά, τα πόδια της δε σηκώθηκαν καθόλου απ' το δάπεδο.

Η αντίπαλη παίκτρια πήρε την μπάλα, την πέταξε σε μια συμπαίκτριά της, και όρμησαν προς το καλάθι της ομάδας μου.

Τις κυνήγησα τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπο-

ρούσα. Οι υπόλοιπες συμπαίκτριές μου συνέχισαν να σέρνουν τα πόδια τους.

Η αντίπαλη ομάδα έβαλε άλλο ένα καλάθι.

«Προσπάθησε, Τζούντιθ! Μπορούμε να τις νικήσουμε!» της φώναξα, χτυπώντας παλαμάκια για να της τονώσω το ηθικό.

Η Τζούντιθ γύρισε και με αγριοκοίταξε βαριεστημένα. Τα πράσινα μάτια της είχαν θολώσει, σαν να μην έβλεπαν.

«Ελάτε, κορίτσια! Ξυπνήστε!» τους φώναξα ζωηρά.

Πραγματικά μου άρεσε που τις έβλεπα να σέρνονται.

Η Τζούντιθ είχε φτάσει στο σημείο να μην μπορεί να πετάξει μια σωστή μπαλιά. Πήρα την μπάλα και, κάνοντας ντρίπλες, κατευθύνθηκα προς το αντίπαλο καλάθι. Καθώς πλησίαζα στην μπασκέτα, μια αντίπαλη παίκτρια με έσπρωξε και μου έκανε φάουλ.

Ο διαιτητής μου έδωσε δικαίωμα να ρίξω δύο βολές.

Εννοείται ότι και στις δύο βολές αστόχησα.

Δε μ' ένοιαζε.

«Ελάτε, κορίτσια! Ξυπνήστε!» φώναξα πάλι, χτυπώντας παλαμάκια. «Παίξτε καλύτερη άμυνα!»

Ξαφνικά, ήμουν ταυτοχρόνως παίκτρια και «εξέδρα» που παρότρυνε την ομάδα. Πραγματικά, μου άρεσε που ήμουν η καλύτερη παίκτρια της ομάδας.

Η μεγαλύτερη ικανοποίηση ήταν που έβλεπα την Τζούντιθ και την Άννα κυριολεκτικά να σέρνονται! Χαιρόμουν απ' τα βάθη της καρδιάς μου!

Τελικά, χάσαμε τον αγώνα, με είκοσι τέσσερις πόντους διαφορά.

Η Τζούντιθ, η Άννα και οι υπόλοιπες συμπαίκτριές μου φάνηκαν να χαίρονται που τελείωσε ο αγώνας. Πήγα στα αποδυτήρια για ν' αλλάξω, ενώ στα χείλη μου είχε ζωγραφιστεί ένα πλατύ χαμόγελο.

Είχα σχεδόν ντυθεί, όταν έφτασαν, κατάκοπες, οι συμπαίκτριές μου στα αποδυτήρια. Η Τζούντιθ με πλησίασε, στηρίχτηκε στο ντουλάπι μου και άρχισε να με κοιτάζει καχύποπτα.

«Πώς γίνεται κι εσύ δεν είσαι καθόλου κουρασμένη;» με ρώτησε αυστηρά.

Ανασήκωσα, απορημένη, τους ώμους. «Πού θες να ξέρω; Απλώς νιώθω καλά, όπως πάντα.»

Το μέτωπο της Τζούντιθ ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Τα κόκκινα μαλλιά της είχαν κολλήσει στο κεφάλι της.

«Μπορείς να μας πεις τι συμβαίνει, Μπερντ;» με ρώτησε καθώς χασμουριόταν. «Ε;»

«Μπορεί να σε τριγυρίζει καμιά γρίπη», της είπα, προσπαθώντας να κρύψω πόσο απολάμβανα την κατάσταση.

Είχε πολύ γούστο!

«Εγώ είμαι πτώμα», είπε η Άννα βογκώντας, καθώς πλησίαζε την Τζούντιθ.

«Είμαι σίγουρη πως αύριο θα νιώθετε καλύτερα κι οι δυο σας», τους είπα σε εύθυμο τόνο.

«Κάτι περίεργο συμβαίνει εδώ πέρα», είπε βαριεστημένα η Τζούντιθ. Προσπάθησε να με κοιτάξει

επίμονα μες στα μάτια, αλλά ήταν τόσο κουρασμένη, που δεν μπορούσε να εστιάσει το βλέμμα της.

«Θα τα πούμε αύριο», τους είπα χαρούμενη, ενώ έπαιρνα την τσάντα μου για να φύγω. «Σας εύχομαι περαστικά!»

Σταμάτησα έξω απ' την πόρτα των αποδυτηρίων.

Αύριο σίγουρα θα νιώθουν καλύτερα, σκέφτηκα. Αύριο όλα θα 'ναι και πάλι μια χαρά.

Δε φαντάζομαι να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση! Έτσι δεν είναι;

Την επόμενη μέρα, τα άσχημα νέα μού ήρθαν σαν κεραμίδα στο κεφάλι.

12

Το επόμενο πρωί η Τζούντιθ και η Άννα δεν ήρθαν στο σχολείο.

Καθώς πήγαινα προς το θρανίο μου, κοίταξα τις άδειες θέσεις τους στην πρώτη σειρά. Κάνα δυο φορές γύρισα πίσω, για να δω αν είχαν έρθει. Τελικά, το κουδούνι χτύπησε, αλλά εκείνες δε φάνηκαν.

Έλειπαν. Και οι δύο.

Αναρωτήθηκα αν έλειπαν και οι άλλες δυο συμμαίτριές μου.

Ένιωσα μια ανατριχίλα σ' ολόκληρο το κορμί.

Να 'ταν άραγε ακόμα κουρασμένες; Τόσο πολύ που ούτε στο σχολείο δεν μπορούσαν να έρθουν;

Ξαφνικά μια ανατριχιαστική σκέψη πέρασε απ' το μυαλό μου: Μήπως δε θα επανέρχονταν *ποτέ* στην φυσιολογική τους κατάσταση; Τι θα γινόταν αν δε λύνονταν *ποτέ* τα μαγικά που τους είχε κάνει η Κλαρίσα;

Μετά πέρασε απ' το μυαλό μου μια ακόμα πιο ανατριχιαστική σκέψη: Τι θα γινόταν αν η κατάστα-

ση της Τζούντιθ, της Άννας και των άλλων συμπατριών μου χειροτέρευε συνεχώς; Άραγε θα 'χαναν τις δυνάμεις τους όλο και περισσότερο, και, τελικά, θα πέθαιναν; Κι όλα αυτά από δικό μου φταίξιμο;

Εγώ φταίω για όλα. Εγώ φταίω...

Ένωσα το κορμί μου να παγώνει. Το στομάχι μου ήταν βαρύ, σαν να είχα καταπιεί μια μεγάλη πέτρα. Ποτέ άλλοτε δεν είχα νιώσει τόσο ένοχη, τόσο πολύ ένοχη.

Προσπάθησα να διώξω αυτές τις σκέψεις απ' το μυαλό μου, αλλά δεν μπορούσα.

Δεν μπορούσα να διώξω τη σκέψη πως μπορεί και να πέθαιναν εξαιτίας εκείνης της απερίσκεπτης επιθυμίας που είχα εκφράσει.

Θα έχω γίνει δολοφόνος, μονολόγησα και ανατρίχιασα. Θα έχω γίνει δολοφόνος...

Η Σάρον, η δασκάλα μας, στεκόταν ακριβώς μπροστά μου και μας μιλούσε για κάποιο θέμα. Δεν άκουγα ούτε λέξη απ' όσα έλεγε. Στριφογυρίζα ανήσυχια στη θέση μου και πότε πότε κοίταζα προς τις άδειες θέσεις των συμμαθητριών μου.

Άραγε τι σας έκανα, κορίτσια; Τι είχα κάνει στην Τζούντιθ και στην Άννα;

Την ώρα του φαγητού, διηγήθηκα όλη την ιστορία στον Κόρι.

Φυσικά, το μόνο που έκανε ήταν να γελάσει. Εκείνη την ώρα μάλιστα το στόμα του ήταν γεμάτο από ένα κομμάτι αιώνιου σάντουιτς που έφερε μαζί

του κάθε μέρα, και κόντεψε να πνιγεί.

«Μη μου πεις πως πιστεύεις κι εσύ στα φαντάσματα!» μου είπε ειρωνικά.

Εγώ πάντως δεν είχα καμία απολύτως διάθεση για αστεία. Ήμουν πολύ ταραγμένη. Κοίταξα το φαγητό μου, που δεν το είχα αγγίξει, και μου ερχόταν αηδία.

«Σε παρακαλώ, Κόρι, άκουσέ με και μια φορά στα σοβαρά», του είπα. «Ξέρω πως σου φαίνεται ανόητο, αλλά...»

«Θες να πεις ότι μιλάς *σοβαρά*;» με ρώτησε, κοιτάζοντάς με μες στα μάτια. «Εγώ νόμισα ότι μου κάνεις πλάκα.»

«Όχι, Κόρι. Αν είχες έρθει στον αγώνα που έγινε χθες το απόγευμα, θα καταλάβαινες ότι δεν αστειεύομαι», του είπα χαμηλόφωνα. «Ξέρνονταν κυριολεκτικά, σαν να 'ταν υπνωτισμένες. Το θέαμα ήταν τελείως απίστευτο.»

Από την ταραχή μου, έτρεμα ολόκληρη. Έσφιξα τα μάτια μου για να μην κλάψω.

«Καλά. Ας σκεφτούμε τι μπορούμε να κάνουμε», μου είπε με κατανόηση, ενώ το χαμόγελό του έσβησε καθώς είχε αρχίσει να προβληματίζεται. Επιτέλους, είχε αποφασίσει να με πάρει στα σοβαρά.

«Το σκέφτομαι απ' το πρωί. Ούτε στιγμή δε φεύγει απ' το μυαλό μου», του είπα, προσπαθώντας να μην κλάψω. «Μπορείς να μου πεις τι θα κάνω, αν τελικά πεθάνουν;»

«Σαμ, σε παρακαλώ», μου είπε φανερά προβληματισμένος. «Δεν αποκλείεται η Τζούντιθ και η

Άννα να μην είναι καν άρρωστες, και όλα αυτά που σκέφτεσαι να είναι δημιούργημά σου. Μπορεί να είναι πάρα πολύ καλά στην υγεία τους.»

«Αποκλείεται», ψιθύρισα μελαγχολικά.

«Α, το βρήκα!» είπε, και το πρόσωπό του έλαμψε. «Θα ρωτήσουμε την Όντρεϊ.»

«Την Όντρεϊ;» Η Όντρεϊ ήταν η νοσοκόμα του σχολείου. Χρειάστηκα κάμποση ώρα για να καταλάβω τι εννοούσε ο Κόρι, αλλά τελικά το κατάλαβα.

Είχε δίκιο. Όταν απουσίαζε κάποιος από μας, ο κηδεμόνας του τηλεφωνούσε στην Όντρεϊ για να την ενημερώσει. Κατά πάσα πιθανότητα, η Όντρεϊ θα μπορούσε να μας πει γιατί δεν είχαν έρθει η Τζούντιθ και η Άννα στο σχολείο.

Σηκώθηκα αμέσως απ' την καρέκλα μου. «Πολύ καλή ιδέα!» είπα στον Κόρι, και κατευθύνθηκα προς την πόρτα.

«Περίμενε να 'ρθω κι εγώ!» μου φώναξε, επιταχύνοντας το βήμα του για να με προλάβει.

Τα βήματά μας ακούγονταν βαριά καθώς περπατούσαμε στον έρημο διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο της Όντρεϊ. Φτάσαμε στο γραφείο της, τη στιγμή που κλείδωνε την πόρτα της.

Η Όντρεϊ είναι μια κοντόχοντρη γυναίκα, γύρω στα σαράντα, με ξανθά μαλλιά χτενισμένα κότσο στο πάνω μέρος του κεφαλιού της. Πάντα φοράει φαρδιά τζιν παντελόνια και φαρδιές μπλούζες. Ούτε μια φορά δεν την έχω δει με στολή νοσοκόμας.

«Τι φαγητό έχουμε σήμερα;» μας ρώτησε μόλις πλησιάσαμε. «Πεινάω σαν λύκος.»

«Όντρεϊ, μπορείς να μας πεις γιατί δεν ήρθαν σήμερα στο σχολείο η Τζούντιθ και η Άννα;» τη ρώτησα, με κομμένη την ανάσα, χωρίς να απαντήσω στην ερώτησή της.

«Πώς;» Είχα μιλήσει τόσο γρήγορα, από την ταραχή μου, που δε νομίζω να με κατάλαβε.

«Γιατί δεν ήρθαν σήμερα στο σχολείο η Τζούντιθ Μπέλγουντ και η Άννα Φροστ;» τη ρώτησα, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

Είδα την έκπληξη μες στα ανοιχτά γκριζα μάτια της. Μετά χαμήλωσε το βλέμμα.

«Η Τζούντιθ και η Άννα, έφυγαν», μου είπε θλιμμένη.

13

Την κοίταζα έντρομη, μ' ανοιχτό το στόμα. «Έφυγαν;»

«Ναι. Τουλάχιστον για μία εβδομάδα», είπε η Όντρεϊ κι έσκυψε να κλειδώσει την πόρτα του γραφείου της.

«Έφυγαν; Δηλαδή;» ρώτησα με κομμένη την ανάσα.

Δυσκολεύτηκε να βγάλει το κλειδί απ' την κλειδαριά. «Πήγαν στο γιατρό», μου εξήγησε. «Σήμερα το πρωί τηλεφώνησαν οι μητέρες τους και είπαν πως είναι άρρωστες. Και οι δυο τους έχουν γρίπη ή κάτι τέλος πάντων. Ένιωθαν εξαντλημένες και δεν ήταν σε θέση να έρθουν στο σχολείο.»

Αναστέναξα με ανακούφιση. Ευτυχώς που η Όντρεϊ ήταν απασχολημένη με την κλειδαριά της, οπότε δεν πρόσεξε το τρομαγμένο μου ύφος.

Η Όντρεϊ απομακρύνθηκε βιαστικά προς την άλλη άκρη του διαδρόμου. Μόλις έστριψε στην πρώτη γωνία, έγειρα κι ακούμπησα στον τοίχο. «Τουλάχισ-

στον είναι ζωντανές», είπα αναστενάζοντας. «Μέχρι να μου εξηγήσει τι ακριβώς συνέβαινε, κόντεψα να πάθω συγκοπή!»

Ο Κόρι κούνησε το κεφάλι του. «Κι εγώ φοβήθηκα», ομολόγησε. «Όμως, είδες; Άδικο φοβηθήκαμε! Η Τζούντιθ και η Άννα έχουν απλώς γρίπη. Είμαι σίγουρος ότι οι γιατροί...»

«Δεν έχουν γρίπη», επέμεινα. «Έχουν εξαντληθεί επειδή ζήτησα από κείνη τη γυναίκα να πραγματοποιήσει την επιθυμία μου.»

«Τηλεφώνησέ τους αργότερα», είπε, «και θα δεις πως σίγουρα θα είναι πολύ καλύτερα.»

«Δεν μπορώ να περιμένω», του είπα με τρεμάμενη φωνή. «Κάτι πρέπει να κάνω, Κόρι. Πρέπει να κάνω κάτι για να μη χάσουν τελείως τις δυνάμεις τους. Κάτι τέτοιο θα ήταν μοιραίο!»

«Ηρέμησε, Σαμ!»

Άρχισα να βηματίζω νευρικά. Κάποια παιδιά πέρρασαν βιαστικά από δίπλα μας πηγαίνοντας προς τ' αποδυτήρια. Ένα από αυτά μάλιστα κάτι μου είπε, αλλά δεν του απάντησα.

«Είναι ώρα να γυρίσουμε στην τάξη μας», είπε ο Κόρι. «Νομίζω πως άδικο ανησυχείς τόσο πολύ, Σαμ. Περίμενε ως αύριο και...»

«Η γυναίκα εκείνη μου είχε πει πως μπορούσα να της ζητήσω τρεις επιθυμίες!» είπα με αναπτρωμένο το ηθικό, χωρίς να δώσω σημασία στα λόγια του Κόρι. «Μέχρι στιγμής της ζήτησα μόνο μία.»

Με κοίταξε, κουνώντας το κεφάλι του μ' έναν τρόπο που έδειχνε πως αποδοκίμαζε τη σκέψη μου.

«Πρέπει να τη βρω!» είπα αποφασιστικά. «Πρέπει να βρω αυτή την παράξενη γυναίκα. Δεν το καταλαβαίνεις; Μπορώ να της ζητήσω να ακυρώσει την πρώτη επιθυμία μου. Εκείνη μου είπε πως *μπορώ* να της ζητήσω τρεις επιθυμίες. Ε, λοιπόν, η δεύτερη επιθυμία μου είναι να ακυρώσω την πρώτη!»

Η ιδέα αυτή ήδη είχε αρχίσει να με κάνει να νιώθω καλύτερα.

Όμως ο Κόρι κατάφερε να με αποθαρρύνει με μια ερώτηση: «Και πώς θα τη βρεις;»

14

Όλο τ' απόγευμα σκεφτόμουν την ερώτηση του Κόρι και δεν άκουγα σχεδόν τίποτε απ' όσα λέγονταν γύρω μου.

Την τελευταία ώρα είχαμε διαγώνισμα, αλλά εγώ είχα καρφώσει τα μάτια μου στις ερωτήσεις και νόμιζα πως διάβαζα κινέζικα.

Μετά από λίγο άκουσα τη Λίζα, τη δασκάλα μου, να με φωνάζει. Στεκόταν ακριβώς μπροστά μου, αλλά κατάφερα να την ακούσω μόνο αφού με φώναξε πέντε ή έξι φορές.

«Σαμάνθα, μήπως σου συμβαίνει τίποτα;» με ρώτησε, σκύβοντας από πάνω μου μ' ενδιαφέρον. Ήξερα πως αναρωτιόταν γιατί δεν είχα αρχίσει ακόμα να απαντάω στις ερωτήσεις του διαγωνίσματος.

«Είμαι λιγάκι ζαλισμένη», της ψιθύρισα, και πρόσθεσα: «Πάντως, δεν είναι τίποτα σοβαρό.»

Θα γίνω εντελώς καλά μόλις βρω εκείνη την παράξενη γυναίκα και την πείσω να ακυρώσει την πρώτη επιθυμία μου!

Αλλά πού μπορούσα να τη βρω; Πού;

Μετά το σχολείο, πέρασα απ' το γυμναστήριο για προπόνηση στο μπάσκετ. Όλες οι συμπαίκτριές μου έλειπαν, κι έτσι η προπόνηση ακυρώθηκε.

Έλειπαν όλες εξαιτίας μου...

Πήγα βαριεστημένα στο ντουλάπι μου και πήρα το μπουφάν μου. Καθώς έκλεινα, απογοητευμένη, την πόρτα, σκέφτηκα κάτι.

Το δάσος. Το δάσος του Τζέφερς.

Εκεί είχα βρει την Κλαρίσα.

Στοιχηματίζω πως εκεί θα τη βρω και πάλι.

Δεν αποκλείεται να έχει εκεί το μυστικό της καταφύγιο, σκέφτηκα.

Μπορεί να με περιμένει εκεί.

Φυσικά και θα με περιμένει, σκέφτηκα, προσπαθώντας να ενθαρρύνω τον εαυτό μου. Γιατί δεν το σκέφτηκα αυτό νωρίτερα; Ήταν κάτι πολύ λογικό.

Με αναπτρωμένο το ηθικό, έτρεξα προς την πόρτα. Ο διάδρομος ήταν σχεδόν έρημος.

Σταμάτησα, όταν είδα κοντά στην πόρτα μια γνώριμη φιγούρα. «Μαμά!»

«Γεια σου, Σαμ.» Με χαιρέτησε κουνώντας το χέρι της λες και ήμασταν μακριά η μια απ' την άλλη, ενώ είχαμε έρθει πρόσωπο με πρόσωπο. Φορούσε ένα μάλλινο σκούφο με άσπρες και κόκκινες ρίγες. Τον είχε τόσο κατεβασμένο, που κρύβονταν τελείως τα κοντά ξανθά μαλλιά της. Φορούσε επίσης ένα παλιό κόκκινο μπουφάν του σκι. Το μπουφάν που δεν αποχωρίζεται ποτέ.

Έχει χρόνια να πάει για σκι. Παρ' όλ' αυτά, της αρέσει αυτό το σιλ ντυσίματος.

«Πώς από δω, μαμά;» τη ρώτησα μάλλον απότομα, χωρίς να το θέλω. Εκείνη την ώρα βιαζόμουν να πάω το ποδήλατό μου και να πάω στο δάσος. Γι' αυτό και δε μου άρεσε καθόλου που την έβλεπα εδώ!

«Μη μου πεις πως ξέχασες το ραντεβού σου με τον κύριο Στόουν!» μου είπε, παίζοντας στα χέρια της τα κλειδιά του αυτοκινήτου.

«Τον οδοντίατρο; Για σήμερα είναι; Δε γίνεται!»

«Πρέπει να πάμε», μου απάντησε αυστηρά και με τράβηξε απ' το μανίκι του μπουφάν μου. «Δε νομίζω ότι χρειάζεται να σου υπενθυμίσω πόσο δύσκολο είναι να κλείσεις ραντεβού μαζί του.»

«Μα δε θέλω να φορέσω σιδεράκια!» διαμαρτυρήθηκα. Συνειδητοποίησα ξαφνικά ότι η φωνή μου ακουγόταν σαν στριγκλιά μωρού.

«Μπορεί και να μη χρειαστεί να φορέσεις», μου είπε, τραβώντας με αποφασιστικά. «Μπορεί να βρεθεί κάποια άλλη λύση. Θα κάνουμε ό,τι μας πει εκείνος.»

«Μα...» Προσπαθούσα απεγνωσμένα να βρω μια δικαιολογία. «Δεν μπορώ να πάω σήμερα. Έχω έρθει με το ποδήλατό μου!»

«Πήγαινε να το φέρεις, και θα το βάλουμε στο πορτ μπαγκάζ», μου είπε απτόητη.

Δεν είχα άλλη επιλογή. Έπρεπε να πάω μαζί της. Αναστενάζοντας βαθιά, άνοιξα την πόρτα, βγήκα, και κατευθύνθηκα βιαστικά προς το σημείο όπου είχα αφήσει το ποδήλατό μου.

Τελικά, ο γιατρός μου είπε πως έπρεπε να φορέσω σιδεράκια τουλάχιστον για ένα εξάμηνο. Κλείσαμε και ραντεβού για την επόμενη εβδομάδα, για να μου τα τοποθετήσει.

Φαντάζομαι πως θα 'πρεπε να εκνευριστώ γι' αυτό. Όμως μου ήταν δύσκολο να σκεφτώ τα σιδεράκια, τη στιγμή που η Τζούντιθ, η Άννα και τα άλλα κορίτσια δεν έφευγαν ούτε λεπτό απ' το μυαλό μου.

Δεν έπαψα ούτε στιγμή να τις φαντάζομαι να εξασθενούν, να λιώνουν και να σβήνουν. Εγώ βρισκόμουν στο γυμναστήριο, έκανα ντρίπλες με την μπάλα μπρος πίσω όλο και πιο γρήγορα, ενώ την ίδια ώρα η Τζούντιθ, η Άννα και τα άλλα κορίτσια ήταν άρρωστα στο σπίτι τους.

Το βράδυ, μετά το φαγητό, ένιωθα τόσες τύψεις, που τηλεφώνησα στην Τζούντιθ, για να μάθω πώς ήταν. Αν δεν κάνω λάθος, ήταν η πρώτη φορά που της τηλεφωνούσα.

Το τηλέφωνο το σήκωσε η μητέρα της. Απ' τη φωνή της κατάλαβα ότι ήταν κουρασμένη και τα νεύρα της ήταν τεντωμένα. «Ποια είσαι;» με ρώτησε.

Προς στιγμήν ένιωσα την ανάγκη να κλείσω το τηλέφωνο. Τελικά, κατάφερα να της πω: «Είμαι η Σαμάνθα Μπερντ, φίλη της Τζούντιθ απ' το σχολείο.»

Φίλη να σου πετύχει!

«Δυστυχώς η Τζούντιθ δεν μπορεί να έρθει στο τηλέφωνο. Είναι πολύ εξαντλημένη», μου είπε.

«Σας είπε ο γιατρός πού οφείλεται...» άρχισα να της λέω.

«Περίμενε να ρωτήσω την Τζούντιθ αν μπορεί να

σου μιλήσει», μου είπε η κυρία Μπέλγουντ προτού ολοκληρώσω τη φράση μου. Στο μεταξύ, άκουσα το μικρό αδερφό της Τζούντιθ να λέει κάτι, αλλά δεν κατάλαβα τι. Άκουγα και τη μουσική από κάποια γνωστή τηλεοπτική εκπομπή με κινούμενα σχέδια. «Μη μιλήσετε πολλή ώρα», είπε η μητέρα της.

«Ναι. Σ' ακούω», είπε η Τζούντιθ με μια αδύναμη φωνή.

«Γεια σου, Τζούντιθ. Εγώ είμαι. Η Σαμ», της είπα, προσπαθώντας να κρύψω την ταραχή μου.

«Η Σαμ;» ρώτησε με χαμηλή φωνή, σχεδόν ψιθυριστά.

«Η Σαμ Μπερντ», ψέλλισα. «Σου τηλεφωνώ για να μάθω πώς είσαι.»

«Δε μου λες, Σαμ, μήπως μας έκανες τίποτε μάγια;» με ρώτησε.

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. *Πώς το 'ξερε;*

15

«Τι εννοείς, Τζούντιθ;» τη ρώτησα, χάνοντας τα λόγια μου.

«Όλες είμαστε άρρωστες εκτός από σένα», είπε η Τζούντιθ. «Και η Άννα και η Αρλίν και η Κρίστα. Όλες είναι άρρωστες.»

«Ναι, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι...»

«Εγώ πιστεύω πως μας έκανες μάγια», είπε, πριν προλάβω να ολοκληρώσω τη φράση μου.

Μήπως αστειευόταν μαζί μου; Δεν μπορούσα να ξέρω.

«Ελπίζω να γίνεις σύντομα καλά», κατάφερα να πω, μασώντας τα λόγια μου. Στο μεταξύ, η κυρία Μπέλγουντ, η μητέρα της, της έλεγε να συντομεύει στο τηλέφωνο.

Τελικά τη χαιρέτησα κι έκλεισα το τηλέφωνο. Ευτυχώς που δε χρειάστηκε να συνεχιστεί περισσότερο αυτή η συζήτηση. Αλλά δεν μπόρεσα να καταλάβω αν η Τζούντιθ αστειευόταν ή μιλούσε σοβαρά όσον αφορά τα μάγια.

Απ' τη φωνή της πάντως κατάλαβα πως ήταν πολύ εξασθενημένη. Δεν είχε καθόλου ζωντάνια μέσα της.

Θύμωσα που με κατηγορήσε πως τους έκανα μάγια, είτε το 'λεγε στ' αστεία είτε στα σοβαρά. Κάτι τέτοια τα συνήθιζε η Τζούντιθ. Έβρισκε πάντα κάποιον τρόπο να μ' εκνευρίζει, ακόμα και τώρα που της τηλεφώνησα και ενδιαφέρθηκα για την υγεία της.

Κι επιπλέον ένιωθα και ένοχη. Ανεξάρτητα απ' το αν η Τζούντιθ το είχε μαντέψει ή όχι, πράγματι είχα κάνει μάγια και σ' εκείνη και στις άλλες.

Και τώρα έπρεπε να βρω έναν τρόπο για ναλυθούν.

Το επόμενο πρωί, μπαίνοντας στην τάξη μου, είδα πάλι δύο θέσεις άδειες. Η Τζούντιθ και η Άννα έλειπαν.

Την ώρα του μεσημεριανού φαγητού ρώτησα τον Κόρι αν ήθελε να έρθει μαζί μου μετά το σχολείο, να πάμε να ψάξουμε για 'κείνη την παράξενη γυναίκα.

«Αποκλείεται!» μου είπε κατηγορηματικά, κουνώντας το κεφάλι του. «Δε χρειάζεται να με μεταμορφώσει σε βάτραχο!»

«Κόρι, δεν μπορείς να μιλήσεις λιγάκι σοβαρά;» του είπα υψώνοντας τη φωνή μου. Κάμποσα παιδιά γύρισαν και μας κοίταξαν.

«Καλά, μη μας σκοτώσεις κιόλας!» μουρμούρισε, κοκκινίζοντας σαν παντζάρι.

«Με συγχωρείς. Είμαι εκνευρισμένη, αλλά δε φταις εσύ.»

Παρ' όλ' αυτά, δε δέχτηκε να έρθει μαζί μου. Βρήκε μια διόλου πειστική δικαιολογία, πως τάχα έπρεπε να βοηθήσει τη μητέρα του να καθαρίσει την αποθήκη τους.

Ποιος καθαρίζει, χειμωνιάτικα, την αποθήκη του;

Ο Κόρι έκανε πως δεν πίστευε αυτά που του είπα για την παράξενη εκείνη γυναίκα και τις τρεις επιθυμίες μου. Κατά βάθος όμως ένιωθα πως ήταν λιγάκι φοβισμένος.

Κι εγώ φοβόμουν. Φοβόμουν ότι δε θα την έβρισκα.

Μετά το σχολείο, πήρα το ποδήλατό μου και κατευθύνθηκα προς το δάσος του Τζέφερς.

Ήταν μια συννεφιασμένη μέρα. Πελώρια μαύρα σύννεφα κινούνταν εδώ κι εκεί στον ουρανό. Δεν αποκλειόταν να βρέξει ή ακόμα και να χιονίσει.

Μια τέτοια μέρα είχα συναντήσει την Κλαρίσα, σκέφτηκα. Δεν ξέρω, αλλά αυτή η σκέψη μου έδωσε κουράγιο.

Καθώς έφευγα απ' το σχολείο, με χαιρέτησαν μερικά παιδιά. Τα προσπέρασα, και ανέπτυξα ταχύτητα.

Μετά από κάμποσα λεπτά πέρασα μπροστά από τα τελευταία σπίτια της λεωφόρου Μοντρόουζ, και τότε φάνηκαν τα πρώτα δέντρα του δάσους, με τα γυμνά κλαδιά τους.

Τα πανύψηλα αυτά δέντρα σχημάτιζαν με τους κορμούς τους ένα μαύρο τοίχο, πιο μαύρο κι απ' τα σύννεφα που είχαν σκεπάσει εκείνη την ώρα τον ουρανό.

Κάτι μου λέει πως θα τη συναντήσω, μονολόγησα,
συνεχίζοντας να πατάω με μανία τα πετάλια.

Κάπου εδώ πρέπει να τη βρω...

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά, όταν την
είδα στην άκρη του δρόμου.

Με περίμενε.

«Γεια σας! Εγώ είμαι!» της φώναξα.

Δε μου απάντησε. Γιατί άραγε;

16

Καθώς την πλησίαζα με κοιμμένη την ανάσα και την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, πρόσεξα πως η πλάτη της ήταν γυρισμένη προς το μέρος μου.

Αυτή τη φορά είχε αλλάξει εμφάνιση. Φορούσε ένα μοβ μάλλινο σκούφο κι ένα μακρύ μαύρο παλτό που έφτανε ως τον αστράγαλο.

Σταμάτησα κάνα δυο μέτρα πίσω της, πατώντας απότομα τα φρένα και κάνοντας τα λάστιχα του ποδηλάτου μου να γλιστρήσουν πάνω στο δρόμο. «Θέλω να εκφράσω και μια άλλη επιθυμία!» της είπα λαχανιασμένα.

Γύρισε, και τότε έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

Μπροστά μου βρισκόταν μια γυναίκα με νεανικό πρόσωπο, πολλές φακίδες και κοντά σγουρά ξανθά μαλλιά.

«Με συγχωρείς. Τι είπες;» με ρώτησε εμβρόντητη.

«Ζητώ συγγνώμη», τραύλισα, ενώ το πρόσωπό μου άρχισε να κοκκινίζει. «Νόμισα πως ήσασταν κάποια άλλη.»

Ήταν πράγματι κάποια άλλη.

Ένιωθα τόση ντροπή, που ήθελα ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί.

Λίγο πιο πέρα, στην άκρη του δάσους, είδα δυο ξανθά παιδάκια που έπαιζαν μ' ένα φρίσμπι. «Τόμι, μην το πετάς τόσο δυνατά. Η αδερφούλα σου δεν μπορεί να το πιάσει!» είπε ξαφνικά η άγνωστη.

Μετά γύρισε προς το μέρος μου. «Για τι είδους επιθυμία μου μίλησες προηγουμένως; Μήπως χάθηκες;» με ρώτησε, κοιτάζοντας επίμονα και γεμάτη ενδιαφέρον το πρόσωπό μου.

Καταλάβαινα πως το πρόσωπό μου συνέχιζε να κοκκινίζει, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. «Σας πέρασα για...», άρχισα να λέω.

«Τόμι, πήγαινε να το πιάσεις εσύ!» φώναξε στο αγοράκι της. Τα δυο μικρά άρχισαν να τσακώνονται, κι εκείνη έτρεξε να τα χωρίσει.

«Συγγνώμη για την ενόχληση», της είπα. «Γεια σας.» Έστριψα το ποδήλατό μου κι άρχισα ν' απομακρύνομαι παίρνοντας το δρόμο για το σπίτι μου.

Ντρεπόμουν που είχα πει μια τέτοια ανοησία σ' ένα άτομο εντελώς άγνωστό μου. Πιο πολύ όμως ένιωθα απογοητευμένη.

Πίστευα πραγματικά πως θα 'βρισκα εκεί την παράξενη εκείνη γυναίκα.

Πού αλλού θα μπορούσε να είναι; αναρωτήθηκα.

Θυμήθηκα ότι την είχα βοηθήσει να βρει την οδό Μάντισον. Ίσως φανώ πιο τυχερή αν πάω και την ψάξω κάπου εκεί, σκέφτηκα.

Μπορεί να ήταν μια υπερβολικά αισιόδοξη σκέ-

ψη, αλλά στην κατάσταση που βρισκόμουν ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσα να κάνω.

Έστριψα πάλι και κατευθύνθηκα προς την οδό Μάντισον. Στο μεταξύ, είχε αρχίσει να φυσάει, και το πρόσωπό μου κόντευε να παγώσει. Τώρα πήγαινα κόντρα στον άνεμο, και η τσουχτερή παγωνιά έκανε τα μάτια μου να δακρύζουν.

Ακόμα και με δακρυσμένα και θολά μάτια μπορούσα να διαπιστώσω πως η γυναίκα που ζητούσα δε βρισκόταν στην οδό Μάντισον.

Δυο καφετιά σκυλάκια έτρεχαν πλάι πλάι στην άλλη πλευρά του δρόμου, με σκυμμένα τα κεφάλια. Εκείνη την ώρα ήταν τα μόνα ζωντανά πλάσματα που έβλεπα στο δρόμο.

Περιπλανήθηκα κάμποσο στο δρόμο, ενώ κοιτάζα ερευνητικά τα παλιά σπίτια της γειτονιάς.

Άσκοπα έχανα τον καιρό μου.

Είχα παγώσει τελείως. Τ' αυτιά και η μύτη μου πονούσαν απ' το κρύο. Από τα δακρυσμένα μάτια μου κυλούσαν παγωμένα δάκρυα πάνω στα μάγουλά μου.

Καλύτερα να φύγω, σκέφτηκα.

Στο μεταξύ, ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει. Τα μαύρα σύννεφα είχαν κατέβει αρκετά χαμηλά, λίγο πιο πάνω απ' τα γυμνά δέντρα.

Φανερά απογοητευμένη, έστριψα άλλη μία φορά, με σκοπό να γυρίσω στο σπίτι μου. Κινιόμουν με αρκετά μεγάλη ταχύτητα, για να γυρίσω πίσω όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Σταμάτησα μόνο όταν αντίκρισα το σπίτι της

Τζούντιθ. Ήταν ένα παλιό, μακρόστενο ξύλινο σπιτι, που έμοιαζε με αγροικία και βρισκόταν αρκετά πιο μέσα απ' το δρόμο, σ' ένα κατηφορικό οικόπεδο.

Θα πάω να τη δω, σκέφτηκα. Έτσι, θα 'χω την ευκαιρία να ζεσταθώ λιγάκι.

Έπιασα τη μύτη μου. Ήταν τελείως παγωμένη. Δεν την αισθανόμουν καθόλου.

Τρέμοντας απ' το κρύο, έστριψα, μπήκα στην αυλή του σπιτιού της και άφησα το ποδήλατό μου. Μετά, προσπαθώντας να ζεσάνω τη μουδιασμένη μύτη μου, έτρεξα ως την πόρτα και χτύπησα το κουδούνι.

Η μητέρα της Τζούντιθ φάνηκε να ξαφνιασθηκε που είχε τέτοια ώρα επισκέψεις. Της είπα ποια ήμουν και πως περνούσα τυχαία απ' το δρόμο τους. «Πώς είναι η Τζούντιθ;» τη ρώτησα τρέμοντας.

«Σχεδόν τα ίδια», απάντησε αναστενάζοντας. Είχε κι αυτή πράσινα μάτια σαν της Τζούντιθ, αλλά τα μαλλιά της ήταν σχεδόν τελείως άσπρα.

Μου είπε να περάσω μέσα. Ένιωσα αμέσως τη ζεστασιά του σπιτιού και στη μύτη μου έφτασε η μυρωδιά φρεσκοψημένου κοτόπουλου. Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως πεινούσα.

«Τζούντιθ! Έχεις επισκέψεις!» φώναξε η κυρία Μπέλγουντ από τη σκάλα που οδηγούσε στο πάνω πάτωμα.

Άκουσα μια εξασθενημένη φωνή, αλλά δεν μπόρεσα να ξεχωρίσω ούτε λέξη.

«Πήγαινε πάνω», μου είπε η μητέρα της, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο μου. «Κοντεύεις να ξεπαγιάσεις!» πρόσθεσε, κουνώντας το κεφάλι της.

«Πρόσεχε, κορίτσι μου, μην αρρωστήσεις κι εσύ.»

Ανέβηκα τα σκαλιά και σε λίγο βρήκα το δωμάτιο της Τζούντιθ, που βρισκόταν στο τέλος του διαδρόμου. Κοντοστάθηκα στην πόρτα και κοίταξα μέσα δειλά.

Το φως ήταν λιγοστό. Παρ' όλ' αυτά, διέκρινα την Τζούντιθ, που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, πάνω απ' την κουβέρτα, ενώ κάτω απ' το κεφάλι της είχε βάλει κάμποσα μαξιλάρια. Πάνω στο κρεβάτι της ήταν αραδιασμένα βιβλία, περιοδικά και κάνα δυο τετράδια του σχολείου. Η Τζούντιθ όμως δε διάβαζε. Απλώς κοίταζε ίσια μπροστά της.

«Εσύ είσαι, λελέκι;» μου είπε, μόλις με είδε στην πόρτα.

Μπήκα μέσα και χαμογέλασα με το ζόρι. «Τι κάνεις;» τη ρώτησα διστακτικά.

«Πώς από δω εσύ;» μου είπε ψυχρά, με μια αγνώριστη φωνή.

«Περνούσα από δω με το ποδήλατο και...» τραύλισα, και κοντοστάθηκα στην πόρτα. Με είχε ξαφνιάσει το θυμωμένο της ύφος.

«Έκανες ποδήλατο μ' αυτό το κρύο;» Με πολλή προσπάθεια κατάφερε ν' ανασηκωθεί. Μόλις στηρίχτηκε στο κεφαλάρι του κρεβατιού, άρχισε να με κοιτάζει άγρια και καχύποπτα.

«Ήθελα να μάθω πώς είσαι», ψέλλισα.

«Δε μ' αφήνεις στην ησυχία μου, Μπερντ;»

«Μιλάς σοβαρά;»

«Ναι. Φύγε από δω, μάγισσα. Και μη μου πεις ότι δεν είσαι!» μου είπε επικριτικά.

Δεν πίστευα στ' αυτιά μου. Τα είχα χάσει τελείως. Είχα σοκαριστεί. Δεν το 'λεγε για αστείο. Φαινόταν ξεκάθαρα πως μιλούσε πολύ σοβαρά!

«Εσύ μας έκανες μάγια, και το ξέρω!»

«Τζούντιθ, σε παρακαλώ», της είπα. «Τι είναι αυτά που λες;»

«Πέρσι κάναμε ένα μάθημα σχετικό με τις μαγείες, τις μάγισσες, τα μαγικά και τα τοιαύτα», μου είπε με πνιχτή φωνή.

«Είναι αστείο ακόμα και να το λες αυτό!» επέμεινα.

«Με ζηλεύεις, Σαμ! Ζηλεύεις εμένα, την Άννα, όλες μας.»

«Πού θες να καταλήξεις;» ρώτησα θυμωμένα.

«Ξαφνικά, μια μέρα, τυχαίνει όλες στην ομάδα μας ν' αρρωστήσουμε, και μόνο εσύ δεν παθαίνεις τίποτα. Μήπως κάνω λάθος;»

«Τζούντιθ, άκουσέ με», της είπα παρακλητικά.

«Είσαι μια μάγισσα, Σαμ!» είπε με όση δύναμη της απέμενε, και αμέσως μετά την έπιασε βήχας.

«Λες ανοησίες, Τζούντιθ. Δεν είμαι μάγισσα. Πώς θα μπορούσα να γίνω μάγισσα; Λυπάμαι που είσαι άρρωστη. Ειλικρινά σ' το λέω, αλλά...»

«Είσαι μια μάγισσα και τίποτα άλλο!» επέμεινε εκείνη, με πνιχτή φωνή. «Το ίδιο πιστεύουν και οι άλλες κοπέλες. Είσαι μάγισσα!»

Ήμουν τόσο έξαλλη, που νόμιζα πως θα εκραγώ. Στεκόμουν με σφιγμένες τις γροθιές, και τις φλέβες να χτυπάνε δυνατά στους κροτάφους μου.

Η Τζούντιθ είχε συζητήσει με τις άλλες κοπέλες

την περιπέτειά της και είχε διαδώσει ότι ήμουν μάγισσα. Πώς μπόρεσε να κάνει κάτι τόσο τρελό;

«Είσαι μάγισσα! Αυτό είσαι!» επανέλαβε.

Ήμουν τόσο αναστατωμένη, που δεν ήξερα πώς να αντιδράσω. «Σταμάτα, Τζούντιθ!» στρίγκλισα. «Αν δε μου φερόσουν τόσο απαίσια, δε θα σου έκανα τίποτα!»

Αμέσως κατάλαβα πως είχα κάνει ένα τρομερό λάθος.

Είχα ομολογήσει πως εγώ ήμουν υπεύθυνη για την κατάσταση της.

Είχα παραδεχτεί πως ήμουν μάγισσα!

Ήμουν τόσο έξαλλη, που δε μ' ενδιέφερε τι θα 'λεγε.

«Το ξέρω!» είπε με πνιχτή φωνή, ενώ τα πράσινα μάτια της έβγαζαν σπίθες και το χέρι της κινιόταν απειλητικά προς το μέρος μου.

«Τι συμβαίνει εδώ πέρα; Τι φωνές είναι αυτές;» είπε η μητέρα της μόλις μπήκε στο δωμάτιο, κι άρχισε να κοιτάζει πότε εμένα και πότε την κόρη της.

«Είναι μάγισσα!» είπε με όλη της τη δύναμη η Τζούντιθ.

«Τζούντιθ, μη φωνάζεις! Θα πονέσει ο λαιμός σου!» είπε η μητέρα της κι έτρεξε αμέσως κοντά της. Μετά γύρισε προς το μέρος μου. «Νομίζω πως η Τζούντιθ είναι επηρεασμένη απ' την κατάσταση της, παιδί μου. Γι' αυτό και λέει τρελά πράγματα. Σε παρακαλώ, μη δίνεις σημασία.»

«Είναι μάγισσα! Το ομολόγησε μόνη της!» ούρλιαξε πάλι η Τζούντιθ.

«Ηρέμησε, κορίτσι μου. Δεν υπάρχει λόγος να κουράζεσαι άλλο.»

«Εμένα να με συγχωρείτε. Θα φύγω», είπα κοφτά και θυμωμένα.

Βγήκα βιαστικά απ' το δωμάτιο, κατέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά, και μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα βρισκόμουν έξω απ' το σπίτι τους.

«Μάγισσα! Είσαι μάγισσα!» άκουσα την Τζούντιθ να μου φωνάζει.

Είχα θυμώσει. Ένιωθα πληγωμένη και ντροπισμένη. Λίγο ακόμα και θα 'σκαγα απ' το κακό μου. «Ας πεθάνει! Δε με νοιάζει! Τέτοια που είναι, ας πεθάνει!» είπα, πάνω στα νεύρα μου.

«Πολύ καλά. Αυτή, υποθέτω, είναι η δεύτερη επιθυμία σου!» άκουσα μια φωνή πίσω μου.

Γύρισα απότομα και είδα την παράξενη εκείνη γυναίκα να στέκεται δίπλα στο σπίτι, ενώ τα μακριά μαύρα μαλλιά της ανέμιζαν απ' το δυνατό αέρα που φυσούσε. Στα χέρια της είχε την κρυστάλλινη σφαίρα της. Τα μάτια της ήταν κόκκινα και έλαμπαν.

«Θα ακυρώσω την πρώτη επιθυμία σου», μου είπε με τρεμάμενη, γεροντίστικη φωνή, «και θα πραγματοποιήσω τη δεύτερη.»

17

«Όχι! Περιμένετε!» της φώναξα.

Η γυναίκα χαμογέλασε και τύλιξε το κεφάλι της με το σάλι.

«Περιμένετε! Δεν το πίστευα αυτό που είπα!» επέμεινα, τρέχοντας προς το μέρος της. «Δεν ήξερα ότι ήσασταν εδώ. Περιμένετέ με! Οχ!»

Είχα σκοντάψει σε μια πέτρα. Πέφτοντας κάτω, χτύπησα τα γόνατά μου. Ο πόνος απλώθηκε σ' ολόκληρο το κορμί μου.

Όταν σήκωσα το βλέμμα μου, εκείνη δε φαινόταν πουθενά.

Μετά το βραδινό φαγητό, ο Ρον συμφώνησε να παίξουμε μπάσκετ στην αυλή μας. Όμως έκανε πολύ κρύο, και φυσούσε και δυνατός αέρας. Σε λίγο άρχισε να πέφτει και χιονόνερο.

Τελικά συμφωνήσαμε να παίξουμε πινγκ πονγκ στο υπόγειο.

Το πινγκ πονγκ στο υπόγειο είναι σκέτη ταλαιπω-

ρία. Όχι μόνο επειδή είναι χαμηλό το ταβάνι, αλλά κι επειδή το μπαλάκι αναπηδάει σαν τρελό όποτε χτυπάει στο ταβάνι. Εκτός αυτού, είναι κι ο Πάνκιν, ο σκύλος μας, που προσπαθώντας να πιάσει το μπαλάκι, το δαγκώνει και το γεμίζει τρύπες.

Το πινγκ πονγκ είναι το μοναδικό άθλημα στο οποίο είμαι καλή. Κάνω πολύ καλή πάσα και αποκρούω εκπληκτικά τις βολές του αντιπάλου. Συνήθως το Ρον τον νικάω στα δύο από τα τρία σετ που παίζουμε.

Απόψε όμως καταλάβαινα πως δεν ήμουν στα κέφια μου.

«Τι σου συμβαίνει;» με ρώτησε, καθώς παίζαμε. Τα μαύρα μάτια του είχαν καρφωθεί μες στα δικά μου.

Σκέφτηκα πως έπρεπε να του μιλήσω για την Κλαρίσα, την κόκκινη κρυστάλλινη σφαίρα της και τις τρεις επιθυμίες μου. Ήμουν τόσο απελτισμένη, που ήθελα να μιλήσω σε κάποιον.

«Πριν από μερικές μέρες», του είπα, «βοήθησα μια παράξενη γυναίκα, κι εκείνη μου είπε πως μπορούσε να εκπληρώσει τρεις επιθυμίες μου. Τελικά, της είπα μια επιθυμία μου, και τώρα όλες οι συμπαίκτριές μου στην ομάδα μπάσκετ κοντεύουν να πεθάνουν!»

Ο Ρον παράτησε τη ρακέτα του πάνω στο τραπέζι και με κοίταζε με το στόμα ανοιχτό. «Άκου σύμπτωσή!» μου είπε.

«Τι εννοείς;» ρώτησα εμβρόντητη.

«Κι εγώ χθες συνάντησα μια νεράιδα και μου υπο-

σχέθηκε να με κάνει τον πλουσιότερο άνθρωπο του κόσμου. Μάλιστα, θα μου χαρίσει μια ολόχρυση Μερσεντές, που στο πίσω μέρος της θα έχει και πισίνα!»

Λύθηκε στα γέλια. Ο αδερφός μου πιστεύει πως τα αστεία του είναι πολύ έξυπνα.

«Αχ! Εγώ φταίω που σε πήρα στα σοβαρά!» είπα θυμωμένη και απελπισμένη μαζί. Πέταξα τη ρακέτα μου πάνω στο τραπέζι και πήγα τρέχοντας στο δωμάτιό μου.

Έκλεισα με θόρυβο την πόρτα του δωματίου μου και άρχισα να βηματίζω νευρικά, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος μου.

Κάθε λίγο υπενθύμιζα στον εαυτό μου πως έπρεπε να ηρεμήσω και πως δεν ωφελούσε σε τίποτα να εκνευρίζομαι. Βέβαια, άλλο πράγμα είναι να δίνεις συμβουλές, και άλλο να τις εφαρμόζεις. Τότε τα πράγματα είναι πολύ πιο δύσκολα.

Σκέφτηκα ότι έπρεπε να βρω κάτι για να απασχολώ το μυαλό μου και να μη σκέφτομαι την Τζούντιθ, την Κλαρίσα και την καινούρια επιθυμία που κατά λάθος είχα εκφράσει.

Τη δεύτερη επιθυμία μου.

«Είναι άδικο!» μονολογούσα, περπατώντας νευρικά μες στο δωμάτιό μου.

Στο κάτω κάτω, δεν ήξερα ότι αυτό που σκεφτόμουν θα πιανόταν σαν δεύτερη επιθυμία που ήθελα να πραγματοποιηθεί. Εκείνη η γυναίκα με εξαπάτη-

σε! Εμφανίστηκε μπροστά μου ξαφνικά και με ξεγέλασε!

Στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη μου και ασχολήθηκα με τα μαλλιά μου. Τα μαλλιά μου είναι πολύ λεπτά και ξανθά. Είναι τόσο λεπτά, που δεν μπορώ να κάνω τίποτα μ' αυτά. Συνήθως τα φτιάχνω αλογοουρά στη δεξιά πλευρά του κεφαλιού μου. Το χτένισμα αυτό το είδα σ' ένα μοντέλο του περιοδικού *Seventeen*, που λίγο πολύ μου έμοιαζε.

Για ν' απασχολήσω το μυαλό μου, δοκίμασα να χτενιστώ διαφορετικά. Τα χτένισα κάμποσες φορές.

Η απασχόληση αυτή δε με βοήθησε καθόλου. Το μυαλό μου δεν έλεγε να φύγει ούτε στιγμή από την Τζούντιθ. Τελικά, χτενίστηκα όπως και τις άλλες φορές. Ύστερα βούρτσισα λίγο τα μαλλιά μου, παράτησα, αναστενάζοντας, τη βούρτσα και ξανάρχισα να περπατώ νευρικά.

Φυσικά το ερώτημα που μ' έτρωγε ήταν ένα: Τι θα έκανα αν εκπληρωνόταν και η δεύτερη επιθυμία μου;

Άραγε εγώ θα έφταιγα για το θάνατο της Τζούντιθ;

Μπορεί να τη μισούσα πολύ, αλλά σίγουρα δεν ήθελα να είμαι υπεύθυνη για το θάνατό της.

Ξαφνικά, σωριάστηκα απελπισμένη πάνω στο κρεβάτι μου. Τι έπρεπε να κάνω; Έπρεπε να ξέρω αν εκπληρώθηκε η δεύτερη επιθυμία μου.

Αποφάσισα να τηλεφωνήσω στο σπίτι της.

Δε θα της μιλούσα. Θα τηλεφωνούσα και θα φρόντιζα να μάθω αν ήταν ακόμα στο σπίτι.

Δε θα μιλούσα στο τηλέφωνο.

Άνοιξα τον τηλεφωνικό κατάλογο του σχολείου και βρήκα τον αριθμό της Τζούντιθ. Δεν τον ήξερα απέξω. Άλλωστε, ως τώρα μόνο μία φορά τον είχα χρησιμοποιήσει.

Με τρεμάμενο χέρι προσπάθησα να πιάσω το τηλέφωνο που ήταν στο γραφείο μου. Σχημάτισα τον αριθμό της.

Χρειάστηκε να τον σχηματίσω τρεις φορές, γιατί, από την ταραχή μου, έκανα συνέχεια λάθος.

Φοβόμουν πραγματικά. Ένιωθα ένα σφίξιμο στο στομάχι μου, ενώ η καρδιά μου κόντευε να σπάσει.

Το τηλέφωνο χτύπησε μία φορά.

Χτύπησε και δεύτερη.

Κι άλλη μία.

Μήπως είχε ήδη πεθάνει;

18

Χτύπησε τέσσερις φορές.

Καμία απάντηση.

Μάλλον θα πέθανε, μουρμούρισα, και στη στιγμή μ' έπιασε ένα σύγκρυο.

Πριν από το πέμπτο χτύπημα, άκουσα ένα κλικ. Κάποιος είχε σηκώσει το ακουστικό.

«Ναι!»

Ήταν η Τζούντιθ!

«Ναι! Ποιος είναι;» ρώτησε εκνευρισμένη.

Κατέβασα με δύναμη το ακουστικό.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Τα χέρια μου είχαν παγώσει τελείως.

Αναστέναξα με ανακούφιση. Η Τζούντιθ ήταν εκεί, ζωντανή. Σίγουρα ήταν εκεί. Δεν είχε πεθάνει ακόμα.

Κι όχι μόνο ήταν ζωντανή, αλλά και η φωνή της μου φάνηκε φυσιολογική.

Δε φαινόταν αδύναμη και πνιχτή. Μου φάνηκε προκλητική και υπεροπτική, όπως πάντα.

Άραγε τι σήμαινε αυτό; Σηκώθηκα αμέσως απ' το κρεβάτι μου και άρχισα πάλι να βηματίζω, προσπαθώντας να καταλάβω τι συνέβαινε.

Βέβαια, όπως ήταν φυσικό, δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα.

Το μόνο που ήξερα ήταν πως δεν είχε εκπληρωθεί η δεύτερη επιθυμία μου.

Με λίγο πιο ήσυχη τη συνείδησή μου, ξάπλωσα για ύπνο και σε λίγο είχα αποκοιμηθεί. Ο ύπνος μου ήταν βαρύς, χωρίς όνειρα.

Άνοιξα το ένα μάτι και ύστερα το άλλο. Ένα χλομό φως γλιστρούσε μες στο υπνοδωμάτιό μου. Μ' ένα χασμουρητό, έσπρωξα από πάνω μου τα σκεπάσματα για να σηκωθώ.

Το βλέμμα μου έπεσε στο ρολόι και τότε έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

Κόντευε οχτώ και δέκα.

Έτριψα τα μάτια μου και κοίταξα πάλι. Ναι. Ήταν οχτώ και δέκα.

Τι συνέβη; αναρωτήθηκα. Κάθε πρωί η μητέρα μου με ξυπνάει στις εφτά, για να μπορώ να βρίσκομαι στο σχολείο κατά τις οχτώμισι.

Τι συνέβη;

Τώρα αποκλείεται να προλάβω, σκέφτηκα.

«Μαμά!» φώναξα, και σηκώθηκα απ' το κρεβάτι. Μες στη βιασύνη μου, σκόνταψα στα σκεπάσματα και παραλίγο να πέσω.

Καλό ξεκίνημα! Συνηθισμένα πράγματα για ένα

αδέξιο πλάσμα σαν κι εμένα!

«Μαμά!» φώναξα, πλησιάζοντας στην πόρτα. «Τι συνέβη και άργησα να ξυπνήσω;»

Καμία απάντηση. Έβγαλα το νυχτικό μου κι άρχισα να ψάχνω βιαστικά στην ντουλάπα μου, για να βρω καθαρά ρούχα. Ήταν Παρασκευή, η μέρα που η μητέρα μου έπλενε.

«Μαμά! Ρον! Είναι κανείς εδώ;»

Ο πατέρας μου φεύγει καθημερινά στις επτά το πρωί για τη δουλειά του. Συνήθως τον ακούω που στριφογυρίζει εδώ κι εκεί πριν φύγει. Σήμερα όμως δεν τον άκουσα καθόλου.

Φόρεσα ένα ξεβαμμένο τζιν παντελόνι κι ένα λαχανί πουλόβερ. Μετά χτένισα τα μαλλιά μου και κοίταξα το νυσταγμένο μου πρόσωπο στον καθρέφτη.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξα δυνατά. «Πώς έγινε και δε με ξύπνησε κανείς σήμερα; Μήπως είναι καμιά γιορτή ή αργία, και το ξέχασα;»

Κοντοστάθηκα και κράτησα την ανάσα μου για ν' αφουγκραστώ.

Ούτε το ραδιόφωνο έπαιζε στην κουζίνα. Περίεργο κι αυτό, σκέφτηκα. Κάθε πρωί η μητέρα το βάζει σε κάποιο σταθμό που λέει συνέχεια ειδήσεις. Μάλιστα, για το λόγο αυτόν τσακωνόμαστε κάθε πρωί. Εκείνη θέλει ν' ακούσει ειδήσεις, κι εγώ μουσική.

Σήμερα όμως δεν ακουγόταν τίποτα.

Τι να συμβαίνει άραγε;

«Δυστυχώς σήμερα δε θα φάω πρωινό!» φώναξα, καθώς περνούσα απ' το κεφαλόσκαλο. «Άργησα;»

Ούτε τώρα πήρα απάντηση.

Έριξα μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη, χτένισα ένα τσουλούφι που έπεφτε στο μέτωπό μου και βγήκα βιαστικά στο χολ.

Το δωμάτιο του αδερφού μου βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο δικό μου. Η πόρτα του ήταν κλειστή.

Φαίνεται πως και ο Ρον κοιμήθηκε αργά χθες βράδυ, σκέφτηκα.

Χτύπησα δυνατά την πόρτα του. «Ρον! Ρον, κοιμάσαι ακόμα;»

Καμία απάντηση.

«Ρον!» Άνοιξα την πόρτα. Το δωμάτιό του ήταν σκοτεινό, εκτός από το αμυδρό φως που έμπαινε απ' το παράθυρο. Το κρεβάτι του ήταν στρωμένο.

Μήπως ήδη είχε φύγει ο Ρον; Γιατί έστρωσε το κρεβάτι του; Αυτό πρώτη φορά συνέβαινε.

«Μαμά!» φώναξα πάλι και, σαστισμένη, βγήκα έξω, έφτασα στη σκάλα και κατέβηκα τρέχοντας. Στη μέση περίπου της σκάλας σκόνταψα κι έπεσα. Δεύτερη αδεξιότητα της ημέρας! Και να σκεφτεί κανείς ότι ήταν ακόμα πάρα πολύ πρωί.

«Τι συμβαίνει επιτέλους; Μήπως είναι σαββατοκύριακο, και δεν το κατάλαβα; Μήπως κοιμόμουν ολόκληρη την Παρασκευή;»

Η κουζίνα ήταν έρημη. Πουθενά δε φαινόταν η μητέρα μου. Ούτε ο Ρον. Ούτε το πρωινό μου με περιμένε, έτοιμο, στο τραπέζι.

Μήπως είχαν να πάνε κάπου τόσο νωρίς; Κοίταξα το ψυγείο, για να δω μήπως είχαν αφήσει κανένα σημείωμα.

Τίποτα.

Σαστισμένη, κοίταξα το ρολόι στον τοίχο. Κόντευε οχτώμισι. Είχα ήδη αργήσει για το σχολείο.

Γιατί δε με ξύπνησαν; Γιατί όλοι είχαν φύγει τόσο νωρίς;

Τσιμπήθηκα, για να σιγουρευτώ πως δεν έβλεπα όνειρο. Ναι, το έκανα!

Πού όμως τέτοια τύχη!

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξα. Η φωνή μου αντήχησε μες στο άδειο σπίτι.

Έτρεξα στην ντουλάπα του χολ, για να πάρω το μπουφάν μου. Έπρεπε να πάω στο σχολείο. Ήμουν σίγουρη πως το μυστήριο θα λυνόταν αργότερα.

Φόρεσα γρήγορα το μπουφάν μου κι έτρεξα στο δωμάτιό μου, για να πάρω το σακίδιό μου. Στο μεταξύ, το στομάχι μου γουργούριζε. Είχα συνηθίσει να πίνω κάθε πρωί ένα τουλάχιστον ποτήρι χυμό πορτοκαλιού και να τρώω ένα πιάτο δημητριακά με γάλα.

Δεν πειράζει, σκέφτηκα. Θα φάω λίγο παραπάνω το μεσημέρι.

Σε λίγο, κατευθυνόμουν προς το γκαράζ για να πάρω το ποδήλατό μου. Έφτασα μπροστά στην πόρτα, και τότε σταμάτησα.

Πάγωσα κυριολεκτικά, κοιτάζοντας μέσα στο γκαράζ.

Είδα το αυτοκίνητο του πατέρα μου. Ήταν ακόμα εκεί.

Δεν είχε φύγει για τη δουλειά του.

Πού να ήταν άραγε οι γονείς μου και ο αδερφός μου;

19

Μόλις γύρισα στο σπίτι, τηλεφώνησα στο γραφείο του πατέρα μου. Το τηλέφωνό του χτυπούσε ασταμάτητα, αλλά δεν το σήκωνε κανείς.

Έψαξα πάλι στην κουζίνα, μήπως βρω κανένα σημείωμα απ' τους γονείς μου, αλλά δε βρήκα τίποτα.

Κοίταξα το ρολόι της κουζίνας και είδα ότι είχα καθυστερήσει είκοσι λεπτά για το σχολείο. Έπρεπε να πάρω κάποιο σημείωμα, με το οποίο θα μπορούσα να δικαιολογήσω την καθυστέρησή μου, αλλά δεν ήταν κανείς απ' τους γονείς μου για να μου το γράψει.

Βγήκα πάλι έξω βιαστικά, για να πάρω το ποδήλατό μου. Είναι προτιμότερο ν' αργήσω λίγο, παρά να μην πάω καθόλου, σκέφτηκα. Όχι πως φοβόμουν. Απλώς ήμουν μπερδεμένη μ' αυτά που συνέβαιναν.

Θα τηλεφωνήσω στους γονείς μου το μεσημέρι και θα μάθω τι συνέβη, σκέφτηκα. Πηγαίνοντας για το σχολείο, άρχισα να νιώθω λίγο θυμωμένη. Τουλάχιστον θα 'πρεπε να μου είχαν πει πως θα 'φευγαν νωρίς!

Στους δρόμους δε φαίνονταν ούτε αυτοκίνητα ούτε ποδήλατα ούτε παιδιά. Υπέθεσα πως όλοι θα είχαν πάει ήδη στο σχολείο ή στη δουλειά τους, ή όπου αλλού πάει ο κόσμος το πρωί. Τελικά, έφτασα στο σχολείο σε χρόνο ρεκόρ.

Αφού άφησα το ποδήλατό μου στο πάρκιν, κρέμασα το σακίδιό μου στην πλάτη κι έτρεξα στο σχολείο. Οι διάδρομοι ήταν σκοτεινοί και άδειοι. Τα βήματά μου ακούγονταν δυνατά καθώς περπατούσα.

Άφησα το μπουφάν μου στο ντουλάπι μου. Το κλείσιμο της πόρτας του ντουλαπιού ακούστηκε σαν έκρηξη μες στο διάδρομο.

Οι διάδρομοι σου προκαλούν μια περίεργη ανατριχίλα όταν είναι έρημοι, σκέφτηκα. Έτρεξα στην τάξη μου.

«Η μητέρα μου ξέχασε να με ξυπνήσει, και με πήρε ο ύπνος.»

Αυτή ήταν η δικαιολογία που είχα σκεφτεί να πω στη Σάρον μόλις θα 'μπαινα στην αίθουσα. Εδώ που τα λέμε, αυτή δεν ήταν μια δικαιολογία. Ήταν η αλήθεια.

Όμως δε χρειάστηκε να δικαιολογηθώ στη Σάρον.

Ανοιξα την πόρτα της αίθουσας και κοίταξα μέσα. Τα 'χασα.

Ήταν τελείως άδεια. Δεν υπήρχε ούτε ένας μαθητής. Ούτε η Σάρον.

Τα φώτα ήταν σβηστά. Ο πίνακας δεν είχε σβηστεί από την προηγούμενη μέρα.

Παράξενο, σκέφτηκα.

Εκείνη την ώρα όμως δεν ήξερα πόσο παράξενα

θα γίνονταν τελικά τα πράγματα.

Έμεινα για λίγο ακίνητη κοιτάζοντας τη σκοτεινή, άδεια αίθουσα. Μετά υπέθεσα πως θα βρίσκονταν όλοι στο αμφιθέατρο.

Έφυγα αμέσως, και κατευθύνθηκα γρήγορα προς το αμφιθέατρο, που βρισκόταν στην πρόσοψη του σχολείου.

Η πόρτα που οδηγούσε στα γραφεία των δασκάλων ήταν ανοιχτή. Κοίταξα μέσα, και ξαφνιάστηκα διαπιστώνοντας πως δεν υπήρχε κανένας εκεί μέσα. Μπορεί οι δάσκαλοι να έχουν συμβούλιο, σκέφτηκα.

Μετά από λίγο, άνοιξα τη διπλή πόρτα που οδηγούσε στο αμφιθέατρο.

Κοίταξα μες στο σκοτάδι.

Και το αμφιθέατρο ήταν άδειο, και δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος.

Έκλεισα την πόρτα κι άρχισα να τρέχω στο διάδρομο, σταματώντας σε κάθε αίθουσα για να δω αν υπήρχε κάποιος μέσα.

Δε χρειάστηκε πολύ για να καταλάβω πως ήμουν μόνη μέσα σ' ολόκληρο το κτίριο. Ούτε ένα παιδί. Ούτε ένας δάσκαλος. Ως και τα δωμάτια των θυρών, που βρίσκονταν στο υπόγειο, ήταν άδεια.

Μήπως είναι Κυριακή ή καμιά αργία;

Προσπάθησα να σκεφτώ πού μπορεί να είχαν πάει όλοι αυτοί, αλλά δεν τα κατάφερα.

Σχεδόν πανικόβλητη, μπήκα στον τηλεφωνικό θάλαμο, που βρισκόταν δίπλα στο γραφείο του διευθυντή, και σχημάτισα τον αριθμό του σπιτιού μου.

Άφησα το τηλέφωνο να χτυπήσει πάνω από δέκα

φορές. Κανείς δεν είχε γυρίσει ακόμα στο σπίτι.

«Πού να πήγαν όλοι τους;» φώναξα δυνατά μέσα στον άδειο διάδρομο. Η μόνη απάντηση που πήρα ήταν ο αντίλαλος της φωνής μου.

«Μ' ακούει κανείς;» φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Τίποτα. Απόλυτη σιωπή.

Ξαφνικά με κυρίευσε φόβος. Έπρεπε να φύγω γρήγορα απ' αυτό το φρικτό κτίριο. Πήρα το μπουφάν μου κι άρχισα να τρέχω. Πάνω στην ταραχή μου, δε σκέφτηκα να κλείσω την πόρτα του ντουλαπιού μου.

Με το μπουφάν ριγμένο στον ώμο μου, βγήκα έξω τρέχοντας, και πήγα στο μέρος όπου είχα αφήσει το ποδήλατό μου. Το ποδήλατό μου ήταν το μοναδικό που βρισκόταν εκεί. Θύμωσα με τον εαυτό μου που δεν το είχα παρατηρήσει όταν ήρθα.

Φόρεσα το μπουφάν μου, κρέμασα στον ώμο το σακιδιό μου και ξεκίνησα για το σπίτι. Κι αυτή τη φορά δε συνάντησα ούτε ένα αυτοκίνητο στο δρόμο. Ούτε έναν άνθρωπο.

«Αυτό είναι πολύ παράξενο!» φώναξα μ' όλη τη δύναμή μου.

Ξαφνικά, ένιωσα τα πόδια μου να βαραίνουν, σαν κάτι να τα συγκρατούσε. Ήξερα ότι αυτό οφειλόταν στον πανικό μου. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Στο μεταξύ, έψαχνα απελπισμένα με το βλέμμα μου τριγύρω, μήπως δω κανέναν.

Κάπου στη μέση της διαδρομής προς το σπίτι, έστριψα, και πήρα το δρόμο για την πόλη. Το μικρό εμπορικό κέντρο βρισκόταν λίγα μόλις τετράγωνα

πιο κάτω απ' το σχολείο μου.

Προχωρούσα με το ποδήλατό μου στη μέση του δρόμου. Δεν έβλεπα το λόγο να μην το κάνω, αφού δεν κυκλοφορούσε κανένα άλλο όχημα.

Σε λίγο είδα το κτίριο της τράπεζας και αμέσως μετά το παντοπωλείο. Καθώς έκανα πετάλι όσο πιο γρήγορα μπορούσα, κοίταξα ένα προς ένα όλα τα καταστήματα που βρίσκονταν στις δύο πλευρές της λεωφόρου Μοντρούζ.

Όλα ήταν κλειστά και σκοτεινά.

Σ' ολοκληρη την πόλη δεν υπήρχε ψυχή. Ούτε ένας άνθρωπος. Πουθενά.

Απολύτως κανένas.

Φρενάρισα μπροστά στο κατάστημα εργαλείων του Φάρμπερ και κατέβηκα απ' το ποδήλατό μου. Το άφησα να πέσει κάτω. Κοντοστάθηκα στο πεζοδρόμιο κι έστησα αυτί, μήπως ακούσω κανέναν ήχο. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν από ένα παντζούρι πάνω απ' το κουρείο, που ανοιγόκλεινε απ' τον αέρα.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξα με όλη μου τη δύναμη. «Μ' ακούει κανείς;»

Άρχισα να τρέχω με ξέφρενο ρυθμό από κατάστημα σε κατάστημα, κολλούσα το πρόσωπό μου πάνω στις βιτρίνες και κοίταξα μέσα, ψάχνοντας απελπισμένα να βρω κανέναν άνθρωπο.

Έτρεχα πάνω κάτω. Πέρασα απ' όλα τα καταστήματα, και στις δύο πλευρές του δρόμου, ενώ στο μεταξύ ο φόβος μου φούντωνε κάθε φορά που διαπίστωνα πως κι άλλο ένα κατάστημα ήταν σκοτεινό.

«Μ' ακούει κανείς;» φώναξα πάλι με όλη μου τη δύναμη.

Ήξερα ότι ήταν άδικος κόπος.

Κάποια στιγμή που στάθηκα στη μέση του δρόμου και κοίταξα αριστερά και δεξιά, κατάλαβα πως ήμουν τελείως μόνη.

Τελείως μόνη σ' αυτόν τον κόσμο.

Ξαφνικά, συνειδητοποίησα ότι είχε εκπληρωθεί η δεύτερη επιθυμία μου.

Η Τζούντιθ είχε χαθεί. *Και μαζί μ' αυτήν, κι όλοι οι άλλοι.*

Όλοι.

Η μητέρα μου, ο πατέρας μου, ο αδερφός μου, όλοι.

Άραγε θα τους ξανάβλεπα ποτέ;

Κάθισα στο τσιμέντο, μπροστά απ' το κουρείο, και προσπαθούσα να συνέλθω απ' το σοκ.

*Και τώρα τι κάνω; αναρωτήθηκα απελπισμένη.
Τώρα τι κάνω;*

20

Δεν ξέρω πόσο κάθισα σ' εκείνο το σημείο, με το κεφάλι σκυμμένο, τα μπράτσα μου ακουμπισμένα πάνω στα γόνατά μου, και το μυαλό μου να βρίσκεται σε πλήρη σύγχυση. Θα μπορούσα να είχα μείνει εκεί για πάντα, ακούγοντας το παντζούρι του παραθύρου να χτυπάει, και τον αέρα να σφυρίζει καθώς σάρωνε τον ερημωμένο δρόμο. Θα συνέβαιναν όλα αυτά αν δεν είχε αρχίσει να διαμαρτύρεται το στομάχι μου.

Σηκώθηκα, και ξαφνικά θυμήθηκα ότι δεν είχα φάει πρωινό.

«Πώς τολμάς να σκέφτεσαι τι θα φας τώρα που έχει μείνει τελείως μόνη σ' αυτόν τον κόσμο;» φώναξα.

Με ανακούφιζε κάπως το ότι άκουγα μια ανθρώπινη φωνή, έστω κι αν ήταν η δική μου.

«Πεινάω! Πεινάω σαν λύκος!» φώναξα.

Περίμενα μήπως πάρω κάποια απάντηση. Ήταν πολύ ανόητο αυτό που έκανα, αλλά δεν ήθελα με τίποτα να απελπιστώ.

«Για όλα αυτά φταίει η Τζούντιθ», μουρμούρισα, καθώς σήκωνα το ποδήλατό μου από κάτω.

Ξεκίνησα για το σπίτι μου περνώντας από έρημους δρόμους, ενώ με το βλέμμα μου έψαχνα ένα προς ένα τα σπίτια και τις αυλές. Καθώς προσπερνούσα το σπίτι της οικογένειάς Κάρτερ, που βρισκόταν στη γωνία του τετραγώνου μας, περίμενα πως το μικρό άσπρο τεριέ τους θα 'τρεχε πίσω μου και θα μου γάβγιζε, όπως πάντα.

Όμως μέσα σ' αυτή την ερημιά δεν υπήρχαν σκύλοι. Ούτε κι ο αγαπημένος μου σκύλος, ο Πάνκιν.

Στον κόσμο αυτόν υπήρχα μόνο εγώ. Η Σαμάνθα Μπερντ ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που είχε μείνει πάνω στη γη.

Μόλις έφτασα στο σπίτι μου, μπήκα βιαστικά στην κουζίνα κι έφτιαξα ένα σάντουιτς για να φάω. Καθώς το έτρωγα λαίμαργα, έριξα μια ματιά στο κουτί με το βούτυρο. Ήταν σχεδόν άδειο.

«Πώς θα μπορέσω να συντηρήσω τον εαυτό μου;» μονολόγησα. «Τι θα κάνω μόλις μου τελειώσουν τα τρόφιμα;»

Ετοιμαζόμουν να γεμίσω το ποτήρι μου με χυμό πορτοκαλιού. Όμως δίστασα, και το γέμισα ως τη μέση.

Μήπως πρέπει να κλέψω τρόφιμα απ' το παντοπωλείο; αναρωτήθηκα. Να μπω και να πάρω μόνο όσα τρόφιμα χρειάζομαι;

Αλήθεια, θα θεωρηθεί ληστεία αν μπω μες στο κα-

τάστημα, αφού δεν είναι κανείς εκεί τώρα; Κι όχι μόνο εκεί, αλλά πουθενά!

Πειράζει άραγε;

«Πώς θα φροντίσω τον εαυτό μου; Είμαι μόλις δώδεκα χρονών!» φώναξα.

Για πρώτη φορά, τώρα, ένιωσα την επιθυμία να κλάψω. Ξαναγέμισα το στόμα μου με μια μπουκιά σάντουιτς, προσπαθώντας να διώξω την παράξενη αυτή επιθυμία μου.

Όμως, αντί να ξεχαστώ, η σκέψη μου γύρισε πάλι στην Τζούντιθ, και σύντομα η δυστυχία και ο φόβος μου μετατράπηκαν σε θυμό.

Αν δε με κορόιδευε η Τζούντιθ, αν δεν προσπαθούσε να με κάνει να ντρέπομαι, αν δε με ειρωνευόταν συνέχεια, δε θα είχα εκφράσει καμία επιθυμία και τώρα δε θα είχα μείνει τελείως μόνη.

«Σε μισώ, Τζούντιθ!» ούρλιαξα.

Έβαλα στο στόμα μου την τελευταία μπουκιά απ' το σάντουιτς, αλλά δεν τη μάσησα.

Πάγωσα. Κάτι είχα ακούσει.

Βήματα. Κάποιος περπατούσε στο σαλόνι.

21

Κατάπια γρήγορα την μπουκιά μου χωρίς να τη μασήσω, κι έτρεξα στο σαλόνι. «Μαμά! Μπαμπά!»

Να γύρισαν άραγε; Ήμουν τόσο τυχερή;

Όχι.

Μπαίνοντας στο σαλόνι είδα την Κλαρίσα. Στεκόταν στο κέντρο του δωματίου. Τα μαύρα μαλλιά της γυάλιζαν απ' το φως που έμπαινε από το παράθυρο. Στα χείλη της ήταν ζωγραφισμένο ένα χαμόγελο.

Είχε ρίξει το κόκκινο σάλι της πρόχειρα πάνω στους ώμους της. Φορούσε ένα μακρύ μαύρο πουλόβερ πάνω από μια άσπρη μπλούζα με γυριστό γιακά.

«Πώς βρέθηκες εσύ εδώ μέσα;» τη ρώτησα, με κομμένη ανάσα.

Ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους της. Το χαμόγελό της έγινε πιο πλατύ.

«Γιατί μου το 'κανες αυτό;» ούρλιαξα θυμωμένη. «Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις;» επέμεινα, δείχνοντας με το χέρι μου το έρημο σπίτι.

«Δεν έκανα τίποτα», απάντησε ατάραχη.

Προχώρησε προς το παράθυρο. Κάτω απ' το έντονο φως του ήλιου, η επιδερμίδα της φάνηκε χλομή και γεμάτη ρυτίδες. Σήμερα φαινόταν πολύ γερασμένη.

«Μα είναι δυνατόν...» είπα, χάνοντας τα λόγια μου απ' το θυμό.

«Εσύ τα 'κανες όλα», μου είπε, και το χαμόγελό της έσβησε. «Εσύ εξέφρασες την επιθυμία, κι εγώ σ' την πραγματοποιήσα.»

«Εγώ δε ζήτησα να εξαφανίσεις την οικογένειά μου!» της είπα αγριεμένη, και προχώρησα προς το μέρος της με σφιγμένες τις γροθιές μου. «Δε ζήτησα να εξαφανίσεις κανέναν! Εσύ το έκανες!»

«Εσύ δε ζήτησες να εξαφανιστεί η Τζούντιθ Μπέλγουντ;» μου είπε, τακτοποιώντας το σάλι της. «Εγώ το μόνο που έκανα ήταν να εκπληρώσω όσο καλύτερα μπορούσα την επιθυμία σου.»

«Όχι. Με εξαπάτησες!» επέμεινα θυμωμένη.

Με κοίταξε ειρωνικά. «Συχνά, τα μαγικά έχουν απρόβλεπτες εξελίξεις», μου εξήγησε. «Φαντάστηκα πως δε θα ήσουν ευχαριστημένη με τη δεύτερη επιθυμία που εξέφρασες και ήρθα πάλι, μήπως θέλεις να εκφράσεις και την τρίτη. Λοιπόν;»

«Αυτό που θέλω τώρα», είπα ταραγμένη, «είναι να μου φέρεις πίσω την οικογένειά μου και όλο τον κόσμο.»

«Πρόσεχε», μου είπε, καθώς έβγαζε απ' την τσάντα της την κρυστάλλινη σφαίρα. «Σκέψου προσεχτικά πριν εκφράσεις την τελευταία σου επιθυμία.

Προσπαθώ να σου ανταποδώσω την εξυπηρέτηση που μου έκανες. Δε θα 'θελα να μείνεις δυσαρεστημένη μετά την εκπλήρωση και της τελευταίας σου επιθυμίας.»

Ετοιμαζόμουν να πω κάτι, αλλά την τελευταία στιγμή σταμάτησα.

Είχε δίκιο. Έπρεπε να προσέξω πολύ.

Αυτή τη φορά έπρεπε να εκφράσω τη σωστή επιθυμία. Κι έπρεπε να την εκφράσω με το σωστό τρόπο.

«Δε βιάζομαι», μου είπε ατάραχη. «Μιας και η επιθυμία σου αυτή θα είναι και η τελευταία, δεν πρέπει να βιαστείς. Πρέπει να προσέξεις πολύ.»

Κοίταζα τα μάτια της, που, από μαύρα, άρχισαν σιγά σιγά να γίνονται κόκκινα και να αντανακλούν μέσα τους την κόκκινη λάμψη της κρυστάλλινης σφαίρας, ενώ ταυτόχρονα σκεφτόμουν.

Ποια έπρεπε να είναι η τελευταία μου επιθυμία;

22

Το φως που έμπαινε απ' το παράθυρο του σαλονιού λιγόστευε σιγά σιγά, καθώς τα σύννεφα σκέπασαν τον ήλιο. Και καθώς το φως λιγόστευε, το πρόσωπο της Κλαρίσα γινόταν όλο και πιο σκούρο. Κάτω απ' τα μάτια της σχηματίστηκαν μαύροι κύκλοι, και το μέτωπό της γέμισε βαθιές ρυτίδες.

«Είμαι έτοιμη να σου πω την τελευταία μου επιθυμία», της είπα, με τρεμάμενη φωνή, προσέχοντας πολύ τα λόγια μου. Δεν ήθελα να κάνω κανένα λάθος.

Δεν ήθελα να της δώσω την ευκαιρία να με ξεγελάσει.

«Σ' ακούω», μου ψιθύρισε, ενώ το πρόσωπό της δε φαινόταν πια καθόλου απ' το σκοτάδι. Το μόνο που φαινόταν ήταν τα μάτια της, που ακτινοβολούσαν μια κόκκινη λάμψη.

Έβηξα από αμηχανία και ύστερα πήρα μια βαθιά ανάσα.

«Η τελευταία μου επιθυμία είναι να ξαναγίνουν

όλα κανονικά. Θέλω να γίνουν όλα όπως ήταν πριν. Μόνο...»

Δίστασα λίγο.

Έπρεπε άραγε ν' αποτελειώσω τη φράση μου;

Κάτι μέσα μου μου έλεγε πως έπρεπε να το κάνω!

«Θέλω όλα να γίνουν όπως πρώτα, αλλά μαζί μ' αυτό θέλω να με θεωρεί η Τζούντιθ το σημαντικότερο άνθρωπο που πέρασε ποτέ απ' αυτόν τον κόσμο!»

«Θα εκπληρώσω και την τελευταία σου επιθυμία», μου είπε, σηκώνοντας ψηλά την κρυστάλλινη σφαίρα της. «Ταυτοχρόνως θα ακυρωθεί η δεύτερη επιθυμία σου. Ο χρόνος θα γυρίσει πίσω, και θ' αρχίσει πάλι από σήμερα το πρωί. Γεια σου, Σαμάνθα.»

«Γεια σου!»

Τυλίχτηκα για λίγο μες στην κόκκινη λάμψη. Όταν έσβησε, η Κλαρίσα δε φαινόταν πουθενά.

«Σαμ! Σαμ! Ξύπνα, γλυκιά μου!»

Η φωνή της μητέρας μου ακούστηκε ως επάνω, στο δωμάτιό μου.

Ανασηκώθηκα στο κρεβάτι. «Μαμά!» της φώναξα ευτυχισμένη.

Θυμόμουν τα πάντα. Θυμόμουν πως είχα ξυπνήσει και πως είχα βρεθεί μόνη μες στο σπίτι και μόνη σ' ολόκληρο τον κόσμο. Μετά θυμήθηκα την τρίτη επιθυμία μου.

Μόνο που τώρα ο χρόνος είχε γυρίσει πίσω, και ήταν πάλι πρωί. Η ώρα ήταν επτά. Τέτοια ώρα με ξυπνούσε πάντα η μητέρα μου.

Σηκώθηκα με κέφι απ' το κρεβάτι κι έτρεξα κάτω φορώντας το νυχτικό μου. Μόλις αντίκρισα τη μητέρα μου, έπεσα στην αγκαλιά της κι άρχισα να τη σφίγγω δυνατά. «Μαμά!»

«Σαμ, σου συμβαίνει τίποτα κορίτσι μου;» με ρώτησε, και, έκπληκτη, προσπάθησε να με ξεκολλήσει από πάνω της. «Μήπως είσαι άρρωστη;»

«Καλημέρα, μαμά!» της είπα χαρούμενη, και μετά αγκάλιασα τον Πάνκιν. Φαινόταν κι αυτός ξαφνιασμένος. «Μήπως είναι ο μπαμπάς εδώ;» Ανυπομονούσα να τον δω και να βεβαιωθώ πως ήταν κι εκείνος στο σπίτι.

«Έφυγε πριν από λίγο», είπε η μητέρα μου, και με κοίταξε περιέργα.

«Μαμά, δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!» της είπα χαρούμενη και την αγκάλιασα πάλι.

«Τι βλέπουν τα μάτια μου;» είπε ο Ρον, που στο μεταξύ είχε έρθει και στεκόταν στην πόρτα.

Γύρισα, τον κοίταξα, και είδα πως με κοίταζε κι εκείνος με απορία. Έτρεξα κοντά του και τον αγκάλιασα.

«Μαμά, τι της έριξες μες στο χυμό;» ρώτησε ο Ρον, προσπαθώντας να με ξεκολλήσει από πάνω του.

«Σταμάτα να λες ανοησίες», είπε κοφτά η μητέρα μου. «Σαμ, πήγαινε τώρα να ντυθείς, γιατί θ' αργήσεις στο σχολείο.»

«Τι όμορφη μέρα σήμερα!» είπα ενθουσιασμένη.

«Σωστά. Συμφωνώ κι εγώ», είπε ο Ρον, και χα-

σμουρήθηκε. «Μάλλον θα είδες κανένα καλό όνειρο, γι' αυτό κάνεις έτσι.»

Γέλασα, κι έτρεξα πάνω για να ντυθώ.

Δεν έβλεπα πότε νά 'ρθει η ώρα να πάω στο σχολείο μου. Ανυπομονούσα να δω τις φίλες μου, να δω τους διαδρόμους του σχολείου γεμάτους γελαστά πρόσωπα.

Καθώς πήγαινα στο σχολείο με το ποδήλατό μου, χαμογελούσα κάθε φορά που έβλεπα αυτοκίνητο. Χαιρόμουν που έβλεπα πάλι κίνηση στο δρόμο. Χαιρέτησα την κυρία Μίλερ, που στεκόταν στην απέναντι πλευρά του δρόμου, κι εκείνη τη στιγμή έσκυβε για να σηκώσει την πρωινή της εφημερίδα.

Δε μ' ένοιαξε καθόλου όταν το τεριέ της οικογένειας Κάρτερ με ακολούθησε, γαβγίζοντας.

Όλα μού φαίνονται φυσιολογικά, σκέφτηκα. Όλα όμορφα όπως τα ήξερα και πριν.

Άνοιξα την αυλόπορτα του σχολείου και αμέσως άκουσα φωνές παιδιών. «Θαυμάσια!» φώναξα δυνατά.

Ένας μαθητής της πέμπτης τάξης με έσπρωξε άθελά του την ώρα που πήγαινα ν' ανοίξω το ντουλάπι μου, και κόντεψα να πέσω κάτω. Παρ' όλ' αυτά, δεν του είπα τίποτα. Απλώς χαμογέλασα.

Ήμουν τόσο *ευτυχισμένη* που βρισκόμουν πάλι στο σχολείο! Στο σχολείο, που ήταν γεμάτο παιδιά και χαρούμενες φωνές.

Χαμογελώντας συνεχώς, άνοιξα το ντουλάπι μου.

Μετά, χαιρέτησα κάποιες φίλες, που έρχονταν απ' το βάθος του διαδρόμου.

Ως και τη διευθύντριά μας, την κυρία Ρέινολντς, χαιρέτησα, και της είπα καλημέρα!

«Γεια σου, λελέκι!» μου φώναξε ένα αγόρι της πέμπτης. Μου έκανε μια γκριμάτσα, και απομακρύνθηκε τρέχοντας.

Δε με πείραξε καθόλου. Ούτε μ' ένοιαζε πια πώς θα με φώναζαν από δω και πέρα. Μου αρκούσε που άκουγα γύρω μου χαρούμενες φωνές.

Τη στιγμή που έβγαζα το μπουφάν μου, είδα την Τζούντιθ και την Άννα να έρχονται.

Συζητούσαν. Ή, μάλλον, μιλούσαν και οι δυο ταυτόχρονα. Μόλις με είδε η Τζούντιθ, σταμάτησε.

«Γεια σου, Τζούντιθ!» της είπα επιφυλακτικά. Είχα αγωνία να δω πώς θα με αντιμετώπιζε τώρα η Τζούντιθ. Άραγε θα μου φερόταν διαφορετικά; Θα μου φερόταν καλύτερα τώρα;

Θα θυμόταν άραγε πόσο μισούσαμε η μια την άλλη;

Θα είχε αλλάξει καθόλου;

Η Τζούντιθ χαιρέτησε διστακτικά την Άννα και ήρθε βιαστικά προς το μέρος μου. «Καλημέρα, Σαμ», μου είπε, και χαμογέλασε.

Μετά έβγαλε το μάλλινο σκούφο του σκι απ' το κεφάλι της, και τότε έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

23

«Τζούντιθ, τι έγιναν τα μαλλιά σου;» τη ρώτησα έκπληκτη.

«Σ' αρέσουν;» με ρώτησε, κοιτάζοντάς με με αγωνία.

Τα είχε κόψει πιο κοντά απ' τα δικά μου και τα είχε φτιάξει κοτσίδα στο πλάι, όπως εγώ!

«Νομίζω πως...» είπα, χάνοντας τα λόγια μου.

Έβγαλε ένα στεναγμό ανακούφισης και μετά μου χαμογέλασε. «Δεν ξέρεις πόσο χάρηκα που σ' αρέσουν, Σαμ!» μου είπε, κοιτάζοντάς με με ευγνωμοσύνη. «Δε συμφωνείς ότι τώρα φαίνονται σαν τα δικά σου; Ή μήπως τα 'κοψα πολύ κοντά;» Κοίταξε τα μαλλιά μου. «Νομίζω πως τα δικά σου θα 'πρεπε να είναι πιο μακριά.»

«Όχι. Είναι υπέροχα, Τζούντιθ», της είπα, και έκανα ένα δυο βήματα πίσω, προς το ντουλάπι μου.

«Βέβαια, δεν είναι τόσο καλά όσο τα δικά σου», πρόσθεσε, κοιτάζοντας επίμονα την αλογοουρά μου. «Τα μαλλιά μου δεν είναι τόσο όμορφα όσο τα δικά

σου. Δεν είναι τόσο λεπτά ούτε τόσο ανοιχτόχρωμα σαν τα δικά σου.»

Δεν το πιστεύω! σκέφτηκα.

«Ωραία είναι», της είπα.

Έβγαλα το μπουφάν μου και το κρέμασα στο ντουλάπι μου. Μετά έσκυψα να πάρω το σακίδιό μου.

«Άσε να το πάρω εγώ», επέμεινε η Τζούντιθ, και άρχισε να μου το τραβάει απ' τα χέρια. «Δε με πειράζει να σου το κουβαλήσω.»

Ετοιμαζόμουν να διαμαρτυρηθώ, αλλά η Άννα με διέκοψε. «Τι κάνεις εδώ πέρα;» ρώτησε την Τζούντιθ, κι έριξε σε μένα μια ψυχρή ματιά. «Πάμε στο μάθημά μας.»

«Πήγαινε μόνη σου», της απάντησε η Τζούντιθ. «Θα μείνω να κουβαλήσω το σακίδιο της Σαμ.»

Η Άννα τα 'χασε κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Τρελάθηκες τελείως;» της είπε ενοχλημένη.

Η Τζούντιθ αγνόησε το σχόλιό της και γύρισε προς το μέρος μου. «Σαμ, μ' αρέσει πολύ το φανελάκι σου. Είναι ριγωτό και το δικό σου, έτσι δεν είναι; Φαντάζομαι πως θα το πήρες απ' το ίδιο κατάστημα μ' εμένα. Κοίτα. Φοράμε το ίδιο φανελάκι.»

Το κοίταξα, έκπληκτη. Πράγματι, η Τζούντιθ φορούσε το ίδιο φανελάκι, με τη μόνη διαφορά πως το δικό της ήταν θαλασσί και το δικό μου γκριζο.

«Τζούντιθ, τι έπαθες; Μπορείς να μου πεις;» ρώτησε η Άννα, ενώ έβαζε πάλι κραγιόν στα χείλη της. «Τι σ' έπιασε κι έκοψες έτσι τα μαλλιά σου;» είπε, υψώνοντας τη φωνή της μόλις διαπίστωσε ξαφνικά

την καινούρια γραμμή των μαλλιών της Τζούντιθ.

«Δε μοιάζουν τώρα με της Σαμ;» είπε η Τζούντιθ, χαϊδεύοντας την αλογοουρά της.

Η Άννα είχε αγανακτήσει. «Τζούντιθ, μήπως τρελάθηκες;»

«Σε παρακαλώ, Άννα! Άφησέ με λιγάκι. Θέλω να μιλήσω με τη Σαμ.»

Η Άννα χτύπησε με το δάχτυλό της το κεφάλι της Τζούντιθ, σαν να χτυπούσε καμιά πόρτα. «Υπάρχει μυαλουδάκι εδώ μέσα;»

«Άννα, θα τα πούμε αργότερα. Εντάξει;» απάντησε η Τζούντιθ, που φαινόταν να θέλει ν' απαλλαγεί το συντομότερο απ' την Άννα.

Η Άννα αναστέναξε βαριεστημένα και απομακρύνθηκε θυμωμένη.

Η Τζούντιθ στράφηκε προς εμένα. «Μπορώ να σου ζητήσω μια χάρη;»

«Φυσικά. Τι χάρη;» της είπα.

Κρέμασε το σακίδιό μου στον αριστερό της ώμο. Το δικό της κρεμόταν στο δεξιό ώμο. «Θα μου δείξεις το απόγευμα πώς να ρίχνω κι εγώ τόσο ωραίες ελεύθερες βολές;»

Δεν ήμουν σίγουρη πως άκουσα καλά αυτό που μου είπε η Τζούντιθ. Την κοίταζα έκπληκτη, με το στόμα ανοιχτό.

«Μπορείς;» με παρακάλεσε. «Πολύ θα 'θελα να σουτάρω τα φάουλ όπως εσύ.»

Αυτό ήταν απ' τα ανείπωτα!

Καθώς κοίταζα την Τζούντιθ στα μάτια, συνειδητοποίησα πως μ' έβλεπε σαν θεό της!

Και να σκεφτεί κανείς πως η Τζούντιθ έκανε τα καλύτερα σουτ απ' τη γραμμή του φάουλ. Και τώρα με παρακαλούσε να της δείξω πώς να σουτάρει με τον αδέξιο τρόπο μου!

«Δεν έχω καμία αντίρρηση», της είπα.

«Σ' ευχαριστώ, Σαμ. Είσαι πολύ καλή φίλη! Α, και κάτι άλλο. Μπορείς να μου δανείσεις και τις σημειώσεις σου απ' το μάθημα της Πολιτικής Αγωγής; Οι δικές μου δε διαβάζονται!»

«Εντάξει...» της είπα σκεπτική. Οι σημειώσεις μου ήταν τόσο κακές, που ούτε εγώ δεν τις καταλάβαινα.

«Θα τις αντιγράψω και θα σου τις επιστρέψω αμέσως», μου είπε. Αν δεν κάνω λάθος, είχε αρχίσει να κουράζεται απ' το βάρος των δύο σακιδίων που είχε φορτωθεί.

«Καλά. Θα σου τις δώσω.»

Ξεκινήσαμε να πάμε στην τάξη μας. Κάμποσα παιδιά κοντοστάθηκαν για να κοιτάξουν την Τζούντιθ, που κουβαλούσε τα δύο σακίδια στην πλάτη της.

«Αλήθεια, από πού αγόρασες αυτό το ωραίο παντελόνι που φοράς;» με ρώτησε, καθώς μπαίναμε στην αίθουσα. «Θέλω ν' αγοράσω κι εγώ ένα σαν το δικό σου.»

Δεν αντέχω άλλες εκπλήξεις! είπα μέσα μου. Τι θεαματική στροφή είναι αυτή;

Τόσο μεγάλη ήταν η αλλαγή της Τζούντιθ, που με το ζόρι συγκρατιόμουν για να μη γελάσω.

Πού να φανταστώ πως το χαμόγελο, σύντομα θα γινόταν εφιάλτης!

24

Η κατάσταση είχε αρχίσει να γίνεται πολύ παράξενη. Η Τζούντιθ δεν έλεγε να ξεκολλήσει από κοντά μου.

Όπου κι αν πήγαινα, με ακολουθούσε. Όταν σηκώνόμουν να ξύσω το μολύβι μου, σηκωνόταν κι εκείνη για να ξύσει το δικό της.

Κάποια στιγμή, στο μάθημα της γλώσσας, στέγνωσε ο λαιμός μου, και ζήτησα την άδεια απ' τη Λίζα να πάω έξω για να πω νερό. Την ώρα που έσκυβα στη βρύση είδα την Τζούντιθ να στέκεται δίπλα μου. «Στέγνωσε κι εμένα ο λαιμός μου», μου είπε κι έκανε πως έβηχε.

Αργότερα, η Λίζα χρειάστηκε να μας χωρίσει, γιατί η Τζούντιθ δεν έλεγε να σταματήσει την κουβέντα.

Την ώρα του μεσημεριανού φαγητού, πήγα και κάθισα εκεί όπου καθόμουν συνήθως, απέναντι απ' τον Κόρι. Πάνω που είχα αρχίσει να του μιλάω για την πρωτόγνωρη στάση της Τζούντιθ, ήρθε κι εκείνη στο τραπέζι μας.

«Μπορείς να πας μια θέση πιο πέρα;» είπε στην κοπέλα που καθόταν δίπλα μου. «Θέλω να καθίσω δίπλα στη Σαμ.»

Η κοπέλα μετακινήθηκε, και η Τζούντιθ ακούμπησε το δίσκο με το φαγητό της πάνω στο τραπέζι. «Θέλεις ν' αλλάξουμε φαγητά;» με ρώτησε. «Το δικό σου φαίνεται καλύτερο απ' το δικό μου.»

Κρατούσα ένα σάντουιτς με τόνο. «Προτιμάς αυτό;» τη ρώτησα, δείχνοντάς της το.

«Ναι. Να σου δώσω την πίτσα μου, και να μου δώσεις το σάντουιτς; Έλα, πάρ' τη!» Μου έβαλε το δίσκο της μπροστά μου. «Εσύ φέρνεις πάντα τα καλύτερα φαγητά. Μακάρι να μου 'βαζε κι η μητέρα μου τέτοια φαγητά!»

Είδα τον Κόρι που με κοίταζε, με μάτια γουρλωμένα από έκπληξη.

Ούτε εγώ μπορούσα να πιστέψω αυτό που έβλεπα. Η Τζούντιθ ήθελε να μου μοιάσει σε όλα!

Μερικά τραπέζια πιο πέρα, κοντά στον τοίχο, καθόταν η Άννα, μόνη της. Φαινόταν μελαγχολική και προβληματισμένη. Κάποια στιγμή την είδα που κοίταξε προς το τραπέζι μας, συνοφρυωμένη. Μετά, χαμήλωσε βιαστικά τα μάτια της και κοίταζε το πιάτο της.

Μετά το φαγητό, η Τζούντιθ με ακολούθησε ως το ντουλάπι μου. Με βοήθησε να βγάλω τα βιβλία και τα τετράδιά μου, και μου πρότεινε να μου κουβαλήσει το σακίδιο.

Στην αρχή το θεώρησα αστείο. Μετά όμως άρχισε να μ' ενοχλεί. Ένωθα άσχημα.

Έβλεπα πως τα παιδιά μάς κοίταζαν και γελούσαν μαζί μας. Δυο αγόρια της τάξης μου μας ακολούθησαν ως την άλλη άκρη του διαδρόμου, συζητώντας χαμηλόφωνα και γελώντας εις βάρος μας. Λίγο πιο κάτω άκουσα κι άλλα παιδιά που σχολίαζαν τη σχέση μου με την Τζούντιθ. Βέβαια, σταματούσαν να μιλάνε όταν περνούσαμε από δίπλα τους, αλλά πρόσεξα πως χαμογελούσαν με νόημα.

Με κάνει να αισθάνομαι σαν ηλίθια, σκέφτηκα.

Όλο το σχολείο γελάει μαζί μας!

«Τελικά, θα βάλεις σιδεράκια στα δόντια σου;» με ρώτησε η Τζούντιθ καθώς κατευθυνόμασταν προς την αίθουσα. «Κάποιος μου είπε πως σκοπεύεις να βάλεις.»

«Θα βάλω», της είπα, στριφογυρίζοντας βαριεστημένα τα μάτια μου.

«Πολύ ωραία! Τότε να φορέσω κι εγώ!» μου είπε ενθουσιασμένη.

Μετά τα μαθήματα, πήγα στο γυμναστήριο, νομίζοντας πως είχαμε προπόνηση. Αναστατωμένη από τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, είχα ξεχάσει ότι αντί για προπόνηση είχαμε κανονικό αγώνα.

Η ομάδα του σχολείου Έτζμοντ βρισκόταν ήδη στο γήπεδο κι έκανε προθέρμανση. Οι συμπαίκτριές μου ήταν μαζεμένες γύρω απ' την Έλεν, που τους έδινε τις τελευταίες οδηγίες πριν από τον αγώνα. Καθώς τις πλησίαζα τρέχοντας, έκανα μέσα μου μια ευχή: να μη γελοιοποιηθώ πάλι σ' αυτόν τον αγώνα.

Η Τζούντιθ μου χαμογέλασε κι έτρεξε να με προλάβει. Μετά, τελείως ξαφνικά, φώναξε κάτι που πραγματικά μ' έφερε σε πολύ δύσκολη θέση: «Κι από δω, θαυμάστε το αστέρι της ομάδας μας!»

Φυσικά, η Άννα και οι άλλες συμπαίκτριές μου γέλασαν.

Τα χαμόγελά τους όμως έσβησαν γρήγορα όταν η Τζούντιθ διέκοψε την Έλεν, για να πει: «Πριν αρχίσει ο αγώνας, νομίζω πως πρέπει να ορίσουμε τη Σαμάνθα αρχηγό της ομάδας μας.»

«Θ' αστειεύεσαι, φαντάζομαι!» είπε η Άννα.

Μερικά κορίτσια γέλασαν, ενώ η Έλεν με κοίταζε εμβρόντητη.

«Η καλύτερη παίκτριά μας», είπε η Τζούντιθ με σοβαρό ύφος, «πρέπει να γίνει αρχηγός μας. Γι' αυτό, αρχηγός πρέπει να γίνει η Σαμ, κι όχι εγώ. Όσοι συμφωνούν με την πρότασή μου να σηκώσουν το χέρι τους.»

Η Τζούντιθ σήκωσε το χέρι της, αλλά ήταν η μόνη. Καμία άλλη συμπαίκτριά μας δε σήκωσε χέρι.

«Τζούντιθ, μπορείς να μας πεις τι έπαθες;» τη ρώτησε η Άννα σαφώς εκνευρισμένη. «Τι προσπαθείς να κάνεις; Μήπως έβαλες σκοπό σου να καταστρέψεις την ομάδα μας;»

Η Τζούντιθ και η Άννα άρχισαν να λογομαχούν έντονα, και χρειάστηκε να παρέμβει η Έλεν για να σταματήσουν.

Η Έλεν κοίταζε την Τζούντιθ με απορία, μη θέλοντας να πιστέψει στ' αυτιά της. «Ας αποφασίσουμε αργότερα ποια θα γίνει αρχηγός της ομάδας», είπε

ξαφνικά. «Πάμε τώρα στο γήπεδο. Κι όπως είπαμε. Θέλω να βάλετε τα δυνατά σας, για να νικήσουμε!»

Ο αγώνας κατέληξε σε πανωλεθρία.

Η Τζούντιθ έκανε ό,τι έκανα κι εγώ.

Αν προσπαθούσα να κάνω μια ντρίπλα και τύχαινε να σκοντάψω και να πέσω, η Τζούντιθ έκανε κι εκείνη ντρίπλα κι έπεφτε! Όταν έριχνα μια λάθος πάσα και μας έπαιρνε την μπάλα κάποια αντίπαλη παίκτρια, η Τζούντιθ φρόντιζε να ρίξει κι εκείνη μια κακή πάσα.

Όταν έχανα ένα εύκολο καλάθι, η Τζούντιθ έκανε κι εκείνη το ίδιο μόλις έφτανε η μπάλα στα χέρια της.

Η μια αποτυχία διαδεχόταν την άλλη. Κι όλα αυτά, επειδή η Τζούντιθ αντέγραφε τις κινήσεις μου!

Κάθε λίγο και λιγάκι με χειροκροτούσε και με επευφημούσε με κολακευτικά λόγια, σαν να ήμουν πράγματι η παίκτρια που έκανε θαύματα μες στο γήπεδο.

Ήταν να τρελαίνεσαι!

Πρόσεξα, μάλιστα, πως οι παίκτριες της αντίπαλης ομάδας μάς ειρωνεύονταν και γελούσαν εις βάρος μας μόλις έβλεπαν την Τζούντιθ να μιμείται τις γκάφες μου.

Όμως η Άννα και οι συμπαίκτριές μας δε γελούσαν καθόλου. Ήταν θυμωμένες και κατηφείς.

«Επίτηδες παίζεις τόσο απαίσια!» κατηγόρησε η Άννα την Τζούντιθ.

«Κάνεις λάθος!» της είπε εκείνη εκνευρισμένη.

«Τότε γιατί κάνεις ό,τι κάνει κι εκείνο το κουτορνίθι;» άκουσα την Άννα να της λέει.

Η Τζούντιθ της όρμησε, την έριξε κάτω κι άρχισε να τη χτυπάει, ενώ η Άννα προσπαθούσε να αμυνθεί και ν' ανταποδώσει τα χτυπήματα.

Για να τις χωρίσουν, χρειάστηκε να επέμβουν η Έλεν και ο διαιτητής του αγώνα. Μετά, τους έκαναν αυστηρές παρατηρήσεις και τους είπαν ένα σωρό λόγια για το φίλαθλο πνεύμα και την αλληλεγγύη. Τέλος, τις έστειλαν στα αποδυτήρια.

Η Έλεν με αντικατέστησε και μου είπε να καθίσω στον πάγκο. Η απόφασή της με ανακούφισε. Ειλικρινά, στην κατάσταση που βρισκόμουν, δεν είχα καμία διάθεση να συνεχίσω το παιχνίδι.

Παρ' όλο που παρακολούθησα τον υπόλοιπο αγώνα, δεν μπόρεσα ούτε στιγμή να συγκεντρωθώ σ' αυτόν. Το μυαλό μου πήγαινε συνέχεια στην τρίτη και τελευταία επιθυμία που είχα εκφράσει στην Κλαρίσα και πόσο στραβά είχαν έρθει πάλι τα πράγματα.

Προς μεγάλη μου απογοήτευση, διαπίστωνα ότι η λατρεία που μου έδειχνε η Τζούντιθ ήταν πολύ χειρότερη απ' το μίσος που ένιωθε παλιά! Τουλάχιστον όταν με μισούσε, με άφηνε και κάποια στιγμή στην ησυχία μου!

Είχα ζητήσει απ' την Κλαρίσα να μου εκπληρώσει τρεις επιθυμίες, αλλά και οι τρεις κατέληξαν σε εφιάλτη. Τώρα είχα την ατυχία να έχω την Τζούντιθ συνέχεια δίπλα μου, σαν σκιά μου, να εκθειάζει συνέχεια ό,τι έκανα και να με βλέπει σαν θεό της!

Ειλικρινά, μου έλειπαν οι μέρες εκείνες που με κοροΐδευε μπροστά σ' όλη την τάξη κι έκανε τόσα και τόσα ειρωνικά σχόλια εις βάρος μου.

Τι μπορούσα να κάνω όμως; Άλλη επιθυμία δεν μπορούσα να εκφράσω και να μου την εκπληρώσει η Κλαρίσα.

Άραγε θα ήμουν υποχρεωμένη σ' όλη την υπόλοιπη ζωή μου να έχω την Τζούντιθ κολλημένη πάνω μου;

Τελικά, χάσαμε τον αγώνα με δεκαπέντε ή δεκάξι πόντους διαφορά. Δεν είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία στο σκορ. Εκείνο που μ' ενδιέφερε ήταν να έρθει η ώρα να φύγω απ' το γήπεδο.

Όταν όμως πήγα, απογοητευμένη, στ' αποδυτήρια για ν' αλλάξω, βρήκα την Τζούντιθ εκεί να με περιμένει. Μου έδωσε μια στεγνή πετσέτα. «Τα πήγες περίφημα!» μου είπε, δίνοντάς μου το χέρι της για να με συγχαρεί.

Την κοίταξα σαστισμένη. Δεν πίστευα στ' αυτιά μου και στα μάτια μου.

«Μπορούμε να διαβάσουμε μαζί το βράδυ;» με παρακάλεσε. «Σε παρακαλώ, Σαμάνθα! Θα 'θελα να με βοηθήσεις λίγο στην Άλγεβρα! Εσύ είσαι πολύ καλύτερη από μένα στην Άλγεβρα.»

Ευτυχώς που το βράδυ είχα να πάω με τους γονείς μου επίσκεψη σε κάποια θεία μου. Έτσι, βρήκα μια πειστική δικαιολογία για να μη μελετήσω μαζί με την Τζούντιθ.

Την επόμενη μέρα, όμως, ποια δικαιολογία θα 'βρισκα;

Η θεία μου είχε κάποιο πρόβλημα υγείας, και ο σκοπός της επίσκεψής μας ήταν να της κάνουμε παρέα για να ξεχαστεί λιγάκι. Εγώ πάντως δε νομίζω πως τα κατάφερα πολύ καλά. Ούτε μια λέξη δεν της είπα.

Η σκέψη μου ήταν διαρκώς στην Τζούντιθ.

Τι να κάνω μ' αυτή; σκεφτόμουν. Μια λύση θα ήταν να της θυμώσω και να της πω να μ' αφήσει ήσυχη. Κατά βάθος, ήξερα ότι αυτό δε θα βοηθούσε καθόλου. Η τρίτη επιθυμία που είχα εκφράσει ήταν να με θεωρεί η Τζούντιθ τον πιο σημαντικό άνθρωπο του κόσμου. Τώρα η Τζούντιθ βρισκόταν υπό την επήρεια των μαγικών της Κλαρίσας.

Αν της έλεγα να φύγει και να μ' αφήσει στην ησυχία μου, δεν επρόκειτο να κερδίσω τίποτα.

Μήπως θα 'πρεπε να μην της δίνω σημασία; Αυτό όμως δε θα 'ταν εύκολο, αφού είχε γίνει σκιά μου, μου έκανε συνέχεια ερωτήσεις και με παρακαλούσε να με εξυπηρετήσει λες κι ήταν υπηρέτριά μου.

Τι μπορούσα να κάνω;

Όλα αυτά τα σκέφτηκα πάλι καθώς γυρίζαμε στο σπίτι μας. Ακόμα κι οι γονείς μου πρόσεξαν πως ήμουν σκεφτική.

«Τι συμβαίνει, Σαμ;» με ρώτησε ανστηρά η μητέρα μου.

«Τι να συμβαίνει; Τίποτα», της είπα. «Απλώς σκεφτόμουν το σχολείο μου.»

Όταν φτάσαμε στο σπίτι, βρήκα τέσσερα μηνύμα-

τα της Τζούντιθ στον τηλεφωνητή.

Η μητέρα μου με κοίταξε περιέργα. «Αστείο μου φαίνεται. Δε θυμάμαι ποτέ να είχατε τόσο στενή φιλία!»

«Ναι, αλλά μην ξεχνάς πως είμαστε συμμαθήτριες», της είπα. Δεν ήθελα να πω περισσότερα. Ήξερα ότι δεν μπορούσα να της εξηγήσω τίποτα.

Ανέβηκα βιαστικά στο δωμάτιό μου. Ήμουν πάρα πολύ κουρασμένη. Φαντάζομαι πως έφταιγε όλη αυτή η ψυχική ταλαιπωρία. Φόρεσα το νυχτικό μου, έσβησα το φως και ξάπλωσα για να κοιμηθώ.

Για κάμποση ώρα έμεινα ξάγρυπνη, κοιτάζοντας το ταβάνι και παρακολουθώντας τις σκιές που σχηματίζονταν πάνω του καθώς κουνιόταν το δέντρο έξω απ' το παράθυρό μου. Προσπάθησα να διώξω κάθε σκέψη απ' το μυαλό μου και άρχισα να μετράω προβατάκια για να κοιμηθώ.

Ενώ κόντευε να με πάρει ο ύπνος, άκουσα το πάτωμα του δωματίου μου να τρίζει.

Άνοιξα διάπλατα τα μάτια μου, και είδα μια μαύρη σκιά που κατευθυνόταν προς την ντουλάπα μου.

Έβγαλα μια πνιχτή κραυγή συνειδητοποιώντας πως κάποιος, ή κάτι, βρισκόταν μες στο δωμάτιό μου.

Πριν προλάβω να κάνω την παραμικρή κίνηση, ένα ζεστό χέρι με άρπαξε δυνατά απ' το μπράτσο.

25

Προσπάθησα να φωνάξω δυνατά, αλλά το χέρι μου έκλεισε το στόμα.

Θα με πνίξει! σκέφτηκα πανικόβλητη. Δεν μπορώ ν' αναπνεύσω!

«Σσστ! Μη φωνάξεις!» μου είπε ψιθυριστά.

Ξαφνικά, άναψε το φως.

Το χέρι τραβήχτηκε απ' το στόμα μου.

«Τζούντιθ!» είπα έκπληκτη, με πνιχτή φωνή.

Μου χαμογέλασε. Τα πράσινα μάτια της έλαμπαν από χαρά. Με το χέρι της μου έκανε νόημα να μη φωνάξω.

«Τζούντιθ, τι ζητάς εσύ εδώ πέρα;» κατάφερα να φωνάξω, ξαναβρίσκοντας τη φωνή μου. Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά, που δεν μπορούσα ούτε ν' αναπνεύσω. «Πώς μπήκες μέσα;»

«Η πίσω πόρτα του σπιτιού σας ήταν ξεκλείδωτη», μου είπε ψιθυριστά. «Κρύφτηκα μες στην ντουλάπα και σε περιμένα. Νομίζω πως με πήρε λίγο κι ο ύπνος.»

«Μα γιατί ήρθες;» απαίτησα, θυμωμένη, να μου πει. Ανασηκώθηκα και κατέβασα τα πόδια μου απ' το κρεβάτι. «Τι ζητάς εδώ πέρα;»

Το χαμόγελό της έσβησε. Στα χείλη της ζωγραφίστηκε μια έκφραση που θύμιζε μικρό παιδί, έτοιμο να κλάψει. «Μου είχες υποσχεθεί πως θα διαβάζαμε μαζί», μου είπε μ' ένα παραπονιάρικο ύφος. «Γι' αυτό ήρθα, και σε περιμένα.»

Αυτή ήταν η τελευταία σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι. «Φύγε γρήγορα!» της φώναξα.

Ετοιμαζόμουν να της πω κι άλλα, μα ένα χτύπημα στην πόρτα με ξάφνιασε και δε μ' άφησε να συνεχίσω.

«Σαμ, σου συμβαίνει τίποτα;» ρώτησε ο πατέρας μου. «Μιλάς σε κανέναν;»

«Όχι, μπαμπά. Είμαι καλά.»

«Δε φαντάζομαι να μιλάς στο τηλέφωνο!» μου είπε καχύποπτα. «Δεν είναι σωστό να τηλεφωνείς τέτοια ώρα.»

«Όχι, μπαμπά. Ετοιμαζόμουν να κοιμηθώ.»

Περιμένα, μέχρι που άκουσα τα βήματά του στα σκαλιά. Μετά γύρισα πάλι στην Τζούντιθ. «Πρέπει να φύγεις, να πας στο σπίτι σου», της είπα χαμηλόφωνα. «Μόλις ησυχάσουν οι δικοί μου...»

«Μα γιατί;» επέμεινε, φανερά πληγωμένη. «Δε μου υποσχέθηκες να διαβάσουμε μαζί Άλγεβρα;»

«Δε σου υποσχέθηκα τίποτα!» της είπα θυμωμένη. «Και στο κάτω κάτω, τώρα είναι πολύ αργά. Πρέπει να γυρίσεις στο σπίτι σου. Θ' ανησυχούν πολύ οι γονείς σου, που λείπεις τέτοια ώρα απ' το σπίτι.»

«Αποκλείεται. Έφυγα κρυφά. Νομίζουν ότι είμαι στο δωμάτιό μου και κοιμάμαι», μου είπε, μ' ένα πονηρό χαμόγελο. «Πάντως, μπράβο σου, Σαμάνθα, που νοιάζεσαι και για τους γονείς μου. Είσαι πραγματικά το πιο λογικό κορίτσι που έχω γνωρίσει ως τώρα.»

Η ανόητη φιλοφρόνησή της μ' έκανε να θυμώσω ακόμα περισσότερο. Έγινα τόσο έξαλλη, που ήθελα να την πνίξω.

«Μ' αρέσει πολύ το δωμάτιό σου», μου είπε κοιτάζοντας με θαυμασμό ολόγυρά της. «Εσύ διάλεξες τις αφίσες;»

Αναστέναξα απελπισμένη.

«Τζούντιθ, σε παρακαλώ να φύγεις και να πας στο σπίτι σου. Τώρα!» Αυτή τη φορά φώναξα πολύ δυνατά, προφέροντας μία μία τις λέξεις, μήπως ακούσει καλύτερα και με καταλάβει.

«Μήπως μπορούμε να μελετήσουμε μαζί αύριο;» παρακάλεσε. «Θέλω πολύ να με βοηθήσεις.»

«Μπορεί. Δε θα σου επιτρέψω όμως άλλη φορά να μπεις κρυφά στο σπίτι μου και...»

«Είσαι πολύ όμορφη. Αλήθεια, από πού ψώνισες το νυχτικό σου; Οι ρίγες είναι πολύ όμορφες. Πολύ θα 'θελα να 'χα κι εγώ ένα ίδιο.»

Της έκανα νόημα να ησυχάσει και βγήκα αθόρυβα στο διάδρομο. Όλα τα φώτα ήταν σβηστά. Οι γονείς μου είχαν ξαπλώσει.

Έπιασα την Τζούντιθ απ' το χέρι, και αρχίσαμε να κατεβαίνουμε τα σκαλιά πατώντας στις μύτες των ποδιών μας. Μετά, μόλις φτάσαμε στην είσοδο, την

έδιωξα, σπρώχνοντάς την σχεδόν, και μετά έκλεισα την πόρτα όσο πιο αθόρυβα μπορούσα.

Έμεινα κοντά στη σκοτεινή είσοδο, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, την ανάσα μου να 'χει κοπεί και το μυαλό μου γεμάτο από ένα σωρό σκέψεις.

Τι να κάνω; Τι μπορώ να κάνω;

Πέρασε κάμποση ώρα μέχρι να με πάρει ο ύπνος. Όταν τελικά αποκοιμήθηκα, είδα στ' όνειρό μου την Τζούντιθ.

«Φαίνεσαι πολύ κουρασμένη», μου είπε το πρωί η μητέρα μου.

«Χθες βράδυ δεν κοιμήθηκα πολύ καλά», ομολόγησα.

Καθώς πήγαινα προς την πόρτα, για να φύγω, είδα πως η Τζούντιθ ήταν έξω και με περίμενε στην αυλή.

Μου χαμογέλασε και με χαιρέτησε χαρούμενη. «Σκέφτηκα να περάσω να σε πάρω για να πάμε μαζί στο σχολείο», μου είπε. «Αν όμως προτιμάς να πας με το ποδήλατο, ευχαρίστως να σ' ακολουθήσω τρέχοντας.»

«Όχι! Σε παρακαλώ, Τζούντιθ! *Αποκλείεται!*» της φώναξα.

Είχα γίνει έξω φρενών. Δεν μπορούσα να την ανεχτώ άλλο.

Πέταξα το σακίδιό μου κι άρχισα να τρέχω. Δεν ήξερα πού πήγαινα. Ούτε μ' ένοιαζε.

Το μόνο που ήξερα ήταν πως έπρεπε να φύγω και

ν' απομακρυνθώ από την Τζούντιθ.

«Περίμενε, Σαμ! Περίμενέ με!»

Γύρισα, και την είδα που έτρεχε να με προλάβει. «Όχι! Σε παρακαλώ! Φύγε! Φύγε γρήγορα μακριά μου!» στρίγκλισα.

Εκείνη όμως άρχισε να τρέχει πιο γρήγορα και σιγά σιγά μείωσε την απόσταση που μας χώριζε.

Έστριψα, μπήκα στον κήπο κάποιου σπιτιού και κρύφτηκα πίσω απ' το φράχτη, ελπίζοντας ότι δε θα μ' έβρισκε.

Ούτε κι εγώ ήξερα τι έκανα. Ούτε κανένα σχέδιο είχα στο μυαλό μου ούτε κάποιον συγκεκριμένο προορισμό. Απλώς ήθελα να τρέξω και ν' απομακρυνθώ από την Τζούντιθ!

Άρχισα να τρέχω μέσα στους κήπους σπιτιών, να κρύβομαι πίσω από φράχτες και γκαράζ.

Η Τζούντιθ όμως συνέχιζε να μ' ακολουθεί, να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ενώ η αλογοουρά της ανεβοκατέβαινε μ' έναν ξέφρενο ρυθμό. «Περίμενέ με, Σαμ! Περίμενε!» μου φώναζε με κομμένη την ανάσα.

Ξαφνικά, βρέθηκα να τρέχω μέσα στο δάσος, ανάμεσα σε ψηλά χόρτα και πυκνούς κορμούς δέντρων. Έτρεχα, πηγαίνοντας πότε από δω, πότε από κει, πηδώντας για ν' αποφύγω πεσμένους κορμούς και πατώντας πάνω σε σωρούς από πεσμένα σάπια φύλλα.

Πρέπει να της ξεφύγω! σκέφτηκα. Πρέπει ν' απαλλαγώ από την παρουσία της!

Ξαφνικά σκόνταψα πάνω στη ρίζα κάποιου δέ-

ντρου, που προεξείχε απ' το έδαφος, κι έπεσα με τα μούτρα πάνω σ' ένα στρώμα από πεσμένα φύλλα.

Κλασική πτώση ενός αδέξιου πλάσματος σαν κι εμένα.

Μετά από κάμποσα δευτερόλεπτα, η Τζούντιθ στεκόταν δίπλα μου.

26

Σήκωσα τα μάτια, και, προς μεγάλη μου έκπληξη, είδα ότι δεν ήταν η Τζούντιθ.

Ήταν η Κλαρίσα, η οποία είχε σκύψει από πάνω μου, με το κόκκινο σάλι της σφιχτά τυλιγμένο γύρω απ' τους ώμους της, και τα μαύρα μάτια της καρφωμένα στα δικά μου.

«Εσύ είσαι;» φώναξα θυμωμένη, και προσπάθησα να σηκωθώ.

«Ξέρω πως δεν είσαι ευτυχισμένη», μου είπε συνοφρυωμένη.

«Οι επιθυμίες που μ' έβαλες να σου πω μου κατέστρεψαν τη ζωή!» φώναξα, και με απότομες, νευρικές κινήσεις άρχισα να τινάζω τα φύλλα που είχαν κολλήσει στο πουλόβερ μου.

«Δε θέλω να είσαι στενοχωρημένη», μου είπε. «Απλώς προσπάθησα να σου ανταποδώσω το καλό που μου έκανες.»

«Εγώ θα προτιμούσα να μη σε είχα συναντήσει!» αγρίεψα.

«Πολύ καλά.» Σήκωσε ψηλά, με το ένα χέρι, την

κρυστάλλινη σφαίρα της. Καθώς τη σήκωνε, τα μαύρα μάτια της άρχισαν να λάμπουν και να εκπέμπουν το ίδιο πορφυρό χρώμα με της κρυστάλλινης σφαίρας. «Θ' ακυρώσω την τρίτη επιθυμία σου. Επειδή όμως είσαι τόσο στενοχωρημένη, θα σου δώσω την ευκαιρία να εκφράσεις ακόμη μία.»

Άκουσα βήματα πάνω στα ξερά φύλλα. Σίγουρα ήταν η Τζούντιθ.

«Πολύ θα 'θελα να μη σε είχα συναντήσει ποτέ!» της φώναξα. «Θα προτιμούσα να σε είχε συναντήσει η Τζούντιθ!»

Η κρυστάλλινη σφαίρα πήρε πάλι το πορφυρό εκείνο χρώμα, και για μια στιγμή τυλίχτηκα κι εγώ μέσα σε μια κόκκινη λάμψη.

Όταν έσβησε η λάμψη, βρέθηκα στην άκρη του δάσους.

Επιτέλους! σκέφτηκα. Έφυγε ένα βάρος από πάνω μου. Τι περιπέτεια κι αυτή!

Είμαι πολύ τυχερή!

Είδα την Τζούντιθ να συζητάει με την Κλαρίσα κάτω απ' τη σκιά ενός μεγάλου δέντρου. Στέκονταν πολύ κοντά η μια στην άλλη και φαίνονταν απορροφημένες απ' τη συζήτησή τους.

Αυτή είναι η τέλεια εκδίκηση! σκέφτηκα. Τώρα θα εκφράσει κάποια επιθυμία η Τζούντιθ και θα πάθει κι αυτή όλα όσα έπαθα εγώ!

Παρ' όλο που γελούσα συγκρατημένα, έστησα αυτί, για ν' ακούσω τι έλεγαν. Ήθελα πάρα πολύ να μάθω ποια ήταν η πρώτη επιθυμία της Τζούντιθ.

Είμαι σχεδόν σίγουρη πως άκουσα την Τζούντιθ

να λέει: «Μπερντ, γιατί δεν πετάς;»

Μόνο που κάτι τέτοιο δε με πείραζε πλέον καθόλου.

Ένωθα πολύ ευτυχισμένη! Πάρα πολύ ευτυχισμένη!

Ήμουν ελεύθερη. Τελείως ελεύθερη!

Ξαφνικά ένιωσα πολύ διαφορετικά. Πιο ανάλαφρη. Πιο ευτυχισμένη.

Ας ζητήσει η Τζούντιθ ό,τι θέλει απ' την Κλαρίσα! σκέφτηκα, χαμογελώντας. Ας δοκιμάσει κι αυτή την τύχη της!

Κάποια στιγμή έσκυψα το κεφάλι μου προς τα κάτω και είδα ένα χοντρό καφετί σκουλήκι, που προσπαθούσε να ξεγλιστρήσει απ' το χώμα. Εντελώς ξαφνικά ένιωσα πως πεινούσα πάρα πολύ. Έσκυψα, έπιασα το σκουλήκι και το 'φαγα.

Κι ήταν πολύ νόστιμο.

Κούνησα τα φτερά μου και δοκίμασα να πετάξω.

Μετά απογειώθηκα κι άρχισα να πετάω χαμηλά, πάνω απ' τα δέντρα του δάσους.

Το απαλό αεράκι που φυσούσε εκείνη την ώρα δρόσιζε τα φτερά μου και με αναζωογονούσε.

Καθώς άρχισα να κουνάω πιο δυνατά και πιο γρήγορα τα φτερά μου, και ν' ανεβαίνω όλο και πιο ψηλά, έριξα μια ματιά κάτω και είδα την Τζούντιθ που στεκόταν δίπλα στην Κλαρίσα.

Η Τζούντιθ με κοίταζε και, αν δεν κάνω λάθος, είδα ένα πλατύ, *ευτυχισμένο* χαμόγελο στα χείλη της. Ένα χαμόγελο που έδειχνε πως η Τζούντιθ χαιρόταν, βλέποντας την πρώτη της επιθυμία να πραγματοποιείται.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Ρόμπερτ Λ. Στάιν γράφει από πολύ μικρός. Σε ηλικία μόλις εννέα χρόνων άρχισε να γράφει, σε μια παλιά γραφομηχανή, αστείες ιστορίες και να τις μοιράζει στους συμμαθητές του.

«Μια μέρα ο δάσκαλός μας ανακάλυψε τις ιστορίες ανάμεσα στα βιβλία μας και τις πέταξε στο καλάθι των αχρήστων», λέει ο ίδιος ο συγγραφέας.

Ο Στάιν έχει γράψει περισσότερα από εκατόν πενήντα βιβλία μυστηρίου και τρόμου για νέους και για ενήλικες. Σχεδόν όλα έχουν γίνει μπεστ σέλερ.

Οι *Ανατριχίλες* κυκλοφορούν, με τεράστια επιτυχία, σε είκοσι χώρες. Στις ΗΠΑ, από το 1992, έχουν πουληθεί περισσότερα από 160 εκατομμύρια αντίτυπα, μ' ένα ρυθμό που πλησίασε τα 5 εκατομμύρια το μήνα στα τέλη του 1996.

Όλα τα βιβλία της σειράς, που αυτή τη στιγμή έχουν φτάσει τα 50, αλλά και όσα πρόκειται να εκδοθούν, θα κυκλοφορήσουν και στην Ελλάδα από τις εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ.

Στη σειρά

Ανατριχίλες

του R.L. STINE κυκλοφορούν

1. Το σπίτι των νεκρών
2. Μην πλησιάζετε στο υπόγειο
3. Το πράσινο αίμα
4. Οι καταραμένες φωτογραφίες
5. Ο τάφος της μούμιας
6. Αόρατος... για πάντα!
7. Η νύχτα της ζωντανής κούκλας
8. Το κορίτσι και το τέρας
9. Η κατασκήνωση Εφιάλτης
10. Το φάντασμα της διπλανής πόρτας
11. Πρόσεχε πριν κάνεις μια ευχή
12. Η στοιχειωμένη μάσκα
13. Φονικά μαθήματα πιάνου
14. Δεν τρομάζω!
15. Ο λυκάνθρωπος του καουτού βάλτου
16. Το λούνα παρκ του τρόμου
17. Υποβρύχιες περιπέτειες
18. Να γιατί φοβάμαι τις μέλισσες
19. Το πράσινο αίμα II
20. Το σκιάχτρο περπατάει τα μεσάνυχτα
21. Η εκδίκηση των σκουληκιών
22. Η στοιχειωμένη παραλία
23. Η επιστροφή της μούμιας
24. Η επίθεση του Χαμαιλέοντα
25. Ο κούκος της κατα-στροφής

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ ΦΩΤΟΚΥΤΤΑΡΟ, Ε.Π.Ε.

ΑΡΜΟΔΙΟΥ 14, ΤΗΛ. 32.44.111

ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΟΦΣΕΤ "ΠΟΣΕΙΔΩΝ"

ΜΟΝΤΕΒΕΡΔΗΣ Μ. - ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ Π. & ΣΙΑ Ε.Π.Ε.

ΦΑΒΙΕΡΟΥ 5, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΤΗΛ. 28.26.553

ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

«ΚΕΔΡΟΣ»

Γ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 3, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 38.09.712

ΜΑΪΟΣ 1997

ΚΑΝΕ ΜΙΑ ΕΥΧΗ!

Η Σαμάνθα Μπερντ είναι μια άκαρη κοπέλα. Σ' αυτή την κοπέλα τα πάντα μπορεί να συμβούν. Είναι ο περίγελος της γυναικείας ομάδας μπάσκετ του σχολείου. Η κακόβουλη και άκαρδη Τζούντιθ Μπέλγουντ της κάνει τη ζωή δύσκολη μέσα κι έξω απ' το γήπεδο.

Όλα όμως θ' αλλάξουν.

Η Σαμάνθα γνωρίζει κάποια γυναίκα που μπορεί να της εκπληρώσει τρεις επιθυμίες. Αυτό είναι σίγουρο.

Μόνο που η Σαμάνθα δε σκέφτηκε καλά προτού εκφράσει τις επιθυμίες της. Γιατί οι επιθυμίες της γίνονται πραγματικότητα.

Και μετατρέπουν τη ζωή της σε ζωντανό εφιάλη!

Παιδιά, προσοχή – σας περιμένει μεγάλη ταραχή!

Ανατριχίλες™

8 557 2255 ISBN 960-04-1128-X